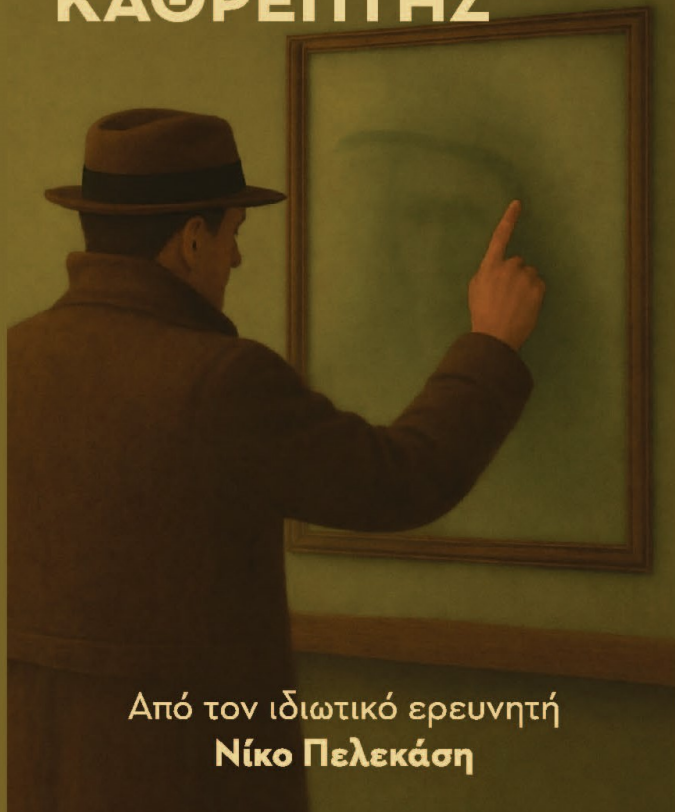

ΘΟΛΟΣ ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ

Από τον ιδιωτικό ερευνητή
Νίκο Πελεκάση

Ο Νίκος Πελεκάσης γεννήθηκε στο Δυρράχιο Αρκαδίας το 1959

Ολοκλήρωσε τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση του στον Πειραιά και εντάχθηκε στην Αστυνομία πόλεων.

Υπηρέτησε σε υπηρεσίες Ασφαλείας και στην ΕΥΠ έως το 2000.

Έκτοτε δραστηριοποιείται στο χώρο της ιδιωτικής έρευνας. Οι υποθέσεις που έχει αναλάβει και οι κοινωνικές του παρεμβάσεις αποτυπώνουν μία διαδρομή αφιερωμένη στην αλήθεια και την ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

Είναι μέλος της Διεθνούς Ένωσης Αστυνομικών και έχει εμφανιστεί σε πλήθος ΜΜΕ καθώς αρθρογραφεί τακτικά σε εφημερίδες όπως Δημοκρατία - Εσπρέσσο - Νέα - Έθνος - Ποντιακή γνώμη - woman talk - be magazine κ.α. για θέματα Ασφαλείας - κοινωνικής συμπεριφοράς - τεχνολογίας και εγκληματολογίας.

ΝΙΚΟΣ ΠΕΛΕΚΑΣΗΣ

ΘΟΛΟΣ ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ

ΑΘΗΝΑ 2026

Η συγγραφή του πονήματος αυτού ανήκει
στον κ. ΝΙΚΟ ΠΕΛΕΚΑΣΗ.

Και εκδόθηκε τον Ιανουάριο του 2026.

© 2026 ΝΙΚΟΣ ΠΕΛΕΚΑΣΗΣ

Ηρώων Πολυτεχνείου και Δραγάτση 8 - ΤΚ 18535

Τηλ.: 2104131519 - 6932204444

E-mail: nikospelekasis@yahoo.com

Επιμέλεια κειμένου: Κέλλη Μιλάτου

Επιλογή κειμένων: Ιωάννα Πελεκάση

Επιμέλεια έκδοσης - Εκδοτική παραγωγή:

PROFORMA ΨΗΦΙΑΚΕΣ ΕΚΤΥΠΩΣΕΙΣ

Σωκράτους 23 Αθήνα 105 52 τηλ.: 210-5240728

E-mail: memfisae@otenet.gr

Αφιερώνεται
στον αγαπημένο μου
αδελφό
Δημήτρη

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Στον Αναγνώστη	9
Ο μικρός Ζαν	11
Του θολωμένου μου μυαλού	14
Η Γυναικοπαρέα	17
Το Σκάρτο Παιδί	19
Θέλω το παιδί μου	24
Ακριβός Έρωτας	28
Το Πρόλαβα	33
Ο διάολος στο διάβολο	39
Το Αδελφάκι	46
Μην σου τύχει	50
Η πίτα που κάηκε	55
Γεια σου Έλληνα	62
Κι Αυτός ο πατέρας μου	67
Μια πληγή	72
Στο Σπίτι του Νονού	75

Ποιος είναι ο πατέρας	80
Σεξουαλική ταυτότητα	83
Η κακιά η ώρα την καλή στιγμή	88
Ποια Είναι η Φυλακή	92
Δώρο το Θάνατο!	97
Αναζητώντας το παρελθόν	106
Η άδεια φωλιά	110
Συμβόλαιο Θανάτου	114
Υποψήφιος για Απαγωγή	118
Με αγάπη μου τη θάλασσα	124
Η ζήλια και η τύχη	127
Το κλάμα της ψυχής	130
Πήγα σε μάγισσες	136
Το Ένοχο Μυστικό	141
Οι Ερινύες	145
Διαφορετικότητα	157
Κλοπή σε Εκκλησιά	161
Το Τρίο, το Καλύτερο	164
Τρώμε τη Λαχτάρα μας	167
Με Πούλησαν	171
Στα Ίδια Μέρη Εραστές	174
Εκδικητικός Σύζυγος	178
Εγώ το Πρόβλημα-Εγώ η Λύση	186
Ατύχημα σε Οικοδομή	190
Απ'τα Καράβια δεν Βγαίνουν στη Στεριά	192
Ανήλικη Δεκαέξι Ετών	195
Ανεκπλήρωτος έρωτας	203
Επίλογος	207
Ευχαριστίες	211

ΣΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ που κρατάς στα χέρια σου δεν έχει γραφτεί από σεναριογράφο ή συγγραφέα, αλλά από έναν ιδιωτικό ερευνητή. Οι υποθέσεις που αναφέρονται δεν είναι προϊόντα φαντασίας, αλλά αληθινά, καθημερινά γεγονότα. Δεν θα αναφερθώ σε υποθέσεις στις οποίες έχω κληθεί—δολοφονίες, αυτοκτονίες, απάτες—που ενδεχομένως γνωρίζεις από τα ΜΜΕ, ούτε θα προβάλλω τον εαυτό μου ως κάποιον ανώτερο ή ικανότερο από άλλους επαγγελματίες του χώρου. Σέβομαι όλους τους συναδέλφους, ανταγωνιστές ή μη, που ασκούν το επάγγελμα με συνέπεια και ήθος.

Στόχος μου είναι να αναδείξω υποθέσεις της καθημερινότητας, που συμβαίνουν δίπλα μας. Μέσα από αυτό το επάγγελμα άκουσα ανθρώπους να μου διη-

γούνται γεγονότα που δεν είπαν ποτέ στον σύντροφό τους, στον γιατρό τους, στον ψυχολόγο τους ή στον πνευματικό τους. Δεν εγκατέλειψα καμία υπόθεση· κάθε μία την αντιμετώπισα με σοβαρότητα. Πολλές φορές η τελευταία σκέψη πριν κοιμηθώ και η πρώτη όταν ξυπνούσα ήταν μία από αυτές.

Θα είμαι σύντομος. Δεν θα αποκαλύψω ονόματα, περιοχές ή επαγγέλματα. Ο λόγος που εκδίδω αυτό το βιβλίο είναι η ανταμοιβή για όσα έμαθα, διδάχτηκα, δίδαξα, έζησα και ζω. Το βιβλίο μου δεν έχει ΤΙΜΗ [προσφέρεται ΔΩΡΕΑΝ], θέλω να αποκτήσει ΑΞΙΑ και ΑΞΙΑ θα έχει μόνο αν διαβαστεί. Θα θεωρήσω ότι πέτυχε αν γίνει αφορμή, για σκέψη, για κατανόηση, για εγρήγορση, έστω και από έναν άνθρωπο.

Έχω πολλούς ανθρώπους και λόγους να αφιερώσω αυτό το βιβλίο, αλλά...

Το αφιερώνω στον αγαπημένο μου αδελφό, με τον οποίο διαχειριστήκαμε σχεδόν όλες τις υποθέσεις και με τον οποίο έζησα τα περισσότερα χρόνια, ημέρες και ώρες μαζί του.

Στον Δημήτρη. Τον μεγαλύτερο αδελφό μου. Τον βαθιά θρησκευόμενο, συνεργάτη, λογιστή και ταμία μου. Τον άνθρωπο που ήταν πάντα εκεί και μου έβαζε φρένο, ώστε να μην ξεφύγω επαγγελματικά αλλά και οικογενειακά στη ζωή μου.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΖΑΝ

ΕΧΩ PANTEBOY στο γραφείο μου με ανδρόγυνο. Τα σημάδια της κόπωσης και της ανησυχίας τους είναι εμφανή. Η γυναίκα είχε βλέμμα σκληρό, μάτια που δεν έκρυβαν θυμό, αλλά κάτι βαθύτερο... φόβο. Κάθισαν και η συζήτηση ξεκίνησε αμέσως, δίχως περιστροφές. «Εδώ και καιρό κάτι δεν πάει καλά», είπε η μητέρα. «Το παιδί μας σπουδάζει, μένει μόνο του. Ήταν καλός μαθητής. Τώρα άλλαξε... Δεν ξέρουμε αν περνάει μαθήματα. Δεν μας λέει τίποτα. Δεν δίνει λογαριασμό σε κανέναν. Όταν τον ρωτάμε, απαντάει με μια αδιαφορία ή πρόκληση...». Τη διέκοψα, ρωτώντας τι ακριβώς τους ανησυχεί. Η απάντηση ήταν ξεκάθαρη: «Μας λέει ότι δεν δίνει λόγο σε κανέναν, ότι θα πηγαίνει με άντρες και γυναίκες, θα κάνει ό,τι θέλει».

Δεν είχαν αποδείξεις· μόνο λόγια και αλλαγές στη συμπεριφορά του, και ζήτησαν να ερευνήσω τι πραγματικά συμβαίνει, αν το παιδί εμπλέκεται σε κάτι επικίνδυνο. Αποδέχτηκα την ανάθεση. Ξεκίνησα έρευνα την επόμενη μέρα. Δυσκολευτήκαμε, γιατί ο νεαρός άλλαζε συχνά εμφάνιση. Άλλοτε κυκλοφορούσε με γυναικεία ρούχα, άλλοτε με ανδρικά. Δεν υπήρχε σταθερότητα στην εικόνα του και αυτό καθυστέρουσε την αναγνώρισή του. Έμπαινε και έβγαινε στην πολυκατοικία χωρίς να γίνεται αντιληπτός. Η αναγνώριση έγινε τυχαία: ένας συνεργάτης μου, που καθόταν κοντά στο σημείο του σπιτιού, άκουσε τον περιπτερά να φωνάζει μία κοπέλα «Ζαν». Το όνομα ταίριαζε με αυτό του φοιτητή. Η κοπέλα τελικά ήταν ο στόχος μας και από εκείνη τη στιγμή η έρευνα απέδωσε.

Ο Ζαν είχε διπλή ζωή· εμφανιζόταν διαφορετικά ανάλογα με τον χώρο στον οποίο βρισκόταν. Στο πανεπιστήμιο κυκλοφορούσε σαν άντρας, ενώ στον ελεύθερο χρόνο του επισκεπτόταν καφέ και μπαράκια είτε με γυναίκες είτε με άντρες, πάντα με εναλλασσόμενη εμφάνιση και συμπεριφορά. Ενημέρωσα τη μητέρα του, η οποία φάνηκε να γνωρίζει περισσότερα από όσα αρχικά είχε πει. Μου ανέφερε ότι ο μεγαλύτερος γιος της είχε παρατηρήσει πρώτος τις αλλαγές. Δεν ζήτησε να σταματήσει η έρευνα· το αντίθετο, ήθελε να μάθει όλη την αλήθεια.

Το επόμενο στάδιο της έρευνας αφορούσε την ηλε-

κτρονική του δραστηριότητα. Μου προσκόμισαν ένα laptop, όπου βρέθηκαν ιδιωτικά προφίλ, ύποπτες συνομιλίες, φωτογραφίες με προκλητικές στάσεις· υλικό που, υπό προϋποθέσεις, θα μπορούσε να αποτελέσει αντικείμενο εκμετάλλευσης. Η υπόθεση όμως είχε όρια. Ο Ζαν ήταν ενήλικος· δεν υπήρχε ένδειξη παράνομων πράξεων, μόνο επιλογές ζωής που προκαλούσαν έντονη συναισθηματική αντίδραση στους γονείς.

Όταν ολοκληρώθηκε η έρευνα, επέστρεψα το laptop με τα αρχεία που ανακτήθηκαν. Οι γονείς ενημερώθηκαν λεπτομερώς και έφυγαν ήσυχοι, όχι επειδή λύθηκε το πρόβλημά τους, αλλά επειδή έμαθαν την αλήθεια. Για μένα η υπόθεση έκλεισε εκεί. Οι επιλογές του Ζαν ήταν δικές του. Δεν αφορούσαν ούτε τον πατέρα ούτε τη μητέρα — και σίγουρα όχι εμένα.

ΤΟΥ ΘΟΛΩΜΕΝΟΥ ΜΟΥ ΜΥΑΛΟΥ

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΜΟΥ, άντρας περίπου πενήντα ετών κάθεται πρωινός-πρωινός και, αφού συστηθήκαμε, μπαίνει αμέσως στο θέμα. «Θέλω να δω τι κάνει τα πρωινά η σύζυγός μου, αλλά και μερικά απογεύματα πού πηγαίνει, έτσι για να ξέρω... Λέει πως πηγαίνει στη μητέρα της και στα μαγαζιά. Κάποιες φορές βγαίνει και με φίλες της το βράδυ. Δεν ξέρω τι θέλω! Θέλω να δω αν έχει κάποια άλλη σχέση. Είμαι αγχωμένος. Πρέπει να το πάρω αλλιώς...». «Να παραγγείλω έναν καφέ», τον διακόπτω. «Έχω πιει, μήπως έχετε ένα νεράκι;» απαντάει και συνέχισε, λέγοντας διάφορα για το επάγγελμά του, τον τόπο καταγωγής, τα οικογενειακά του. Όταν τον είδα έτοιμο, τον ρώτησα τι μπορώ να κάνω για εκείνον.

«Όπως σας είπα, είμαι παντρεμένος, έχω οικογένεια. Η γυναίκα μου είναι αρκετά όμορφη, δεν έχουμε κανένα πρόβλημα, αλλά... πώς να σας το πω; Αισθάνομαι άβολα. Δεν περίμενα ότι θα μου τύχει αυτό το πράγμα, έχω πολύ άγχος». «Για ποιο πράγμα;», ρωτάω. «Ίσως ξεκίνησα λάθος. Θα σας πω ακριβώς τι μου συμβαίνει». «Αυτό περιμένω», απάντησα. «Χθες το βράδυ έβλεπα ένα έργο στο laptop, για ένα ανδρόγυνο όπου στη ζωή τους φαίνονταν όλα καλά, αλλά η σύζυγος είχε εξωσυζυγική σχέση. Με επηρέασε τόσο πολύ που από χθες δεν μπορώ να ησυχάσω». Τον καθησύχασα: «Μην ανησυχείτε, έχει ξανασυμβεί. Το γνωρίζω και από άλλον πελάτη». «Άρα σίγουρα δεν είμαι παρανοϊκός; Δεν άρχισα να τα χάνω;» είπε. Προσπάθησα να τον ηρεμήσω για να καταλάβω τι ακριβώς θέλει. «Μπορείτε να με βοηθήσετε; Θέλω να ξέρω αν υπάρχει κάποιος άλλος στη ζωή της. Θέλω να είστε διακριτικοί· δεν έχω κάποια ένδειξη, δεν μου έχει δώσει ποτέ δικαίωμα. Ξέρετε... αν συμβεί κάτι και το αντιληφθεί, θα εκτεθώ ανεπανόρθωτα! Αν καταλάβει κάτι, θα είναι καταστροφικό για μένα».

Μπορώ να το κάνω και σας διαβεβαιώνω ότι δεν θα γίνει αντιληπτό, απάντησα. «Ωραία, να σας δώσω κάποια χρήματα; Και τότε να έρθω να μου πείτε νέα;». «Δεν χρειάζεται να μου δώσετε χρήματα, θα με πληρώσετε στο τέλος». Επέμενε όμως. Άφησε ένα ποσό και προχωρήσαμε παρακάτω. Μου έδωσε ό,τι στοιχεία

ήταν απαραίτητα για να ξεκινήσω την έρευνα. «Θέλω να ξεκινήσετε άμεσα, έχω πολύ άγχος, κοντεύω να τρελαθώ», είπε. «Ωραία, θα ξεκινήσω άμεσα. Θα σας ενημερώνω συνεχώς, ώστε να έχετε μία εικόνα». «Πότε;». «Από αύριο θα αρχίσω». «Πότε θα με ενημερώσετε;». «Άμεσα», είπα, και κατάλαβα ότι το άγχος του μεγάλωνε.

Την επόμενη μέρα ξεκινήσαμε την έρευνα και ελέγξαμε τη σύζυγο. Πράγματι ήταν μία πολύ όμορφη γυναίκα, η οποία δεν περνούσε απαρατήρητη στο δρόμο. Οι κινήσεις της ήταν: τα παιδιά στο σχολείο, ψώνια, επισκέψεις στη μητέρα της, βόλτες με τις φίλες της — δεν υπήρχαν λόγοι ανησυχίας. Η έρευνα κράτησε δέκα μέρες· ο σύζυγος ενημερωνόταν καθημερινά και είχε πλέον πειστεί ότι όλα ήταν στο μυαλό του. Η επικοινωνία μας και η συνεργασία μαζί του είχαν αρχίσει να βελτιώνονται αισθητά.

Ήρθε στο γραφείο μου να μάθει την εκτίμησή μου και αν πρέπει να συνεχίσουμε. Απάντησα αρνητικά: «Δεν χρειάζονται παραπάνω μέρες. Περάσατε μια φάση, το ελέγξαμε και νομίζω ότι πρέπει να είστε ήσυχος». «Έχετε δίκιο», είπε.

«Ήταν μία εμπειρία που δεν την έχω ξαναζήσει με γραφείο ερευνών». Είχα μπροστά μου έναν ήρεμο άνθρωπο· στα μάτια του δεν υπήρχε πλέον σύγχυση, φόβος ή άγνοια.

Το παιχνίδι του θολωμένου μυαλού και του θολού καθρέπτη είχε ξεκαθαρίσει.

Η ΓΥΝΑΙΚΟΠΑΡΕΑ

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΜΟΥ ήρθαν δύο άντρες, φίλοι και γείτονες. Μου διηγήθηκαν πως οι γυναίκες τους βγήκαν με δύο άλλες γυναίκες την Παρασκευή, γυναικοπαρέα, και επέστρεψαν πρωινή ώρα. «Το συνηθίζουν αυτό. Εμείς κοιμόμαστε, γιατί ξέρουμε ότι αργούν και δεν ανησυχούμε». «Την Παρασκευή που μας πέρασε, την ώρα που μπήκαν στο σπίτι, απ' έξω χτυπούσαν μανιωδώς τα κουδούνια της πολυκατοικίας. Βγήκαμε στο μπαλκόνι να δούμε τι συμβαίνει και είδαμε δύο αυτοκίνητα με τέσσερις νεαρούς έξαλλους να φωνάζουν: “Κατεβείτε κάτω τώρα!” και διάφορα κοσμητικά επίθετα. Κάποιος πήρε την αστυνομία, αλλά πρόλαβαν και έφυγαν. Ρωτήσαμε τις γυναίκες μας τι συνέβη και μας εξήγησαν ότι στο κέντρο που διασκεδάζαν, τέσσε-

ρις νεαροί τις παρενοχλούσαν και όταν έφυγαν πιθανόν τις ακολούθησαν. Θέλουμε να μάθουμε τι προηγήθηκε στο κέντρο διασκέδασης, τι έγινε με τους νεαρούς και αν θα υπάρξει συνέχεια. Γίναμε ρεζίλι στην πολυκατοικία, καταλαβαίνετε...».

Δέχτηκα να το ερευνήσω και να τους ενημερώσω. Αφού ολοκλήρωσα την έρευνα, τους κάλεσα στο γραφείο μου και τους ανακοίνωσα ότι οι γυναίκες τους, με άλλες δύο φίλες, ήταν σε διαφορετικά τραπέζια από τους νεαρούς. Κάποια στιγμή οι γυναίκες άρχισαν να παίζουν με τους νεαρούς, οι οποίοι τους έστελναν ποτά και λουλούδια. Σύντομα το τραπέζι των τεσσάρων γυναικών και των τεσσάρων νεαρών έγινε ένα· σαμπάνιες, ποτά, λουλούδια και κάποιες φιλικές χειρονομίες. Τους πήρε το πρωί... Ήρθε ο λογαριασμός. Οι νεαροί, με το χαρτζιλίκι τους και το μαχαίρι που έγινε, τα πλήρωσαν όλα, ελπίζοντας ότι θα υπάρξει συνέχεια στη διασκέδαση.

Οι κυρίες έφυγαν πρώτες, παρότι οι νεαροί περίμεναν να τις συνοδεύσουν. Αυτές όμως πήραν ταξί και έφυγαν χαμογελώντας. Οι νεαροί ακολούθησαν το ένα από τα δύο ταξί μέχρι το σπίτι τους και έγινε ό,τι έγινε. Οι άντρες τους αποχώρησαν προβληματισμένοι. Καθώς κατευθύνονταν προς την έξοδο, ο ένας επέστρεψε και με ρώτησε: «Κύριε Νίκο, πόσο φιλικές ήταν οι χειρονομίες;». «Φιλικές», απάντησα μονολεκτικά. Κοιτάχτηκαν μεταξύ τους και αναρωτήθηκαν τι άλλο μπορεί να τους συμβεί την επόμενη φορά...

ΤΟ ΣΚΑΡΤΟ ΠΑΙΔΙ

ΚΑΘΟΜΑΣΤΕ με τον αδερφό μου πρῶτῃ στο γραφείο. Συζητάμε διάφορα, για τα οικογενειακά μας, τα επαγγελματικά και ὅτι ἄλλο μπορούν να συζητήσουν δύο ἀδέρφια και συνεργάτες. «Σάπια μέρα σήμερα», του λέω. «Φύγε, μην καθόμαστε και οἱ δύο». «Και πού να πάω; Δεν ἔχω να πάω κάπου, φύγε εσύ». Χτυπάει το κουδούνι και κοιταζόμαστε. «Να δούμε τι ἔχουμε σήμερα», λέω. Ἐχουν ἐρθεῖ κάποιοι, τους βλέπω στην οθόνη. Ανοίγουμε, μπαίνουν δύο ἄνθρωποι μέσης ηλικίας. «Θέλουμε να σας πούμε ἓνα πρόβλημα που ἔχουμε», λένε. «Περάστε», ἀπαντᾷ ὁ ἀδελφός μου. «Δεν θα φύγω», μου εἶπε, «δίπλα θα εἶμαι».

Κάθισα και τους ἀκουσα. Ἡ σύζυγος ἀρχισε να λέει ὅτι ἔχουν ἓνα παιδί στην εφηβεία και πόσο κακό και

παραβατικό είναι. Μου ανέφεραν διάφορα γεγονότα: ότι πίνει, καπνίζει, κάνει κοπάνες, ίσως να κάνει και ναρκωτικά. Μου το περιέγραψε σαν παιδί που δεν έχει αφήσει τίποτα κακό — τα κάνει όλα. Όταν προσπαθούσε ο σύζυγος να μιλήσει, του φώναζε: «Σταμάτα, εσύ φταις!». «Τα είπαμε αυτά», της απάντησε. Η σύζυγος συνέχισε να κατηγορεί το παιδί και κάθε φορά που προσπαθούσα να πω κάτι, δεν με άφηνε.

«Πήγαμε και στην αστυνομία και μας είπαν ότι αυτά είναι σοβαρά και πρέπει να απευθυνθούμε στον εισαγγελέα, αλλά να αποδείξουμε όσα λέμε». Μου ζήτησαν να τους συμβουλέψω με ποιον τρόπο μπορούν να τα καταγράψουν, με σκοπό να τα προσκομίσουν στον εισαγγελέα, ώστε αυτό το παιδί «να πάει για εγκλεισμό, να πάει σε αναμορφωτήριο, βρε αδερφέ. Δεν το ανεχόμαστε άλλο. Να δει το κράτος τι θα γίνει με αυτό». Έτσι ακριβώς είπε η σύζυγος — και μητέρα — αγανακτισμένη.

«Τι λέτε να κάνουμε;», συνέχισε ο σύζυγος. «Ακούσατε τα προβλήματα που έχουμε. Το παιδί αυτό τελικά βγήκε σκάρτο». Για να είμαι ειλικρινής, το «σκάρτο» το είχα ακούσει στο χωριό μου όταν ήμουν μικρός. Το έλεγε ένας γείτονας για το γάιδαρό του!

Τους πρότεινα να τοποθετήσουν μέσα στον χώρο ένα μικρό μαγνητόφωνο, τελευταίας τεχνολογίας, να καταγράψουν τα γεγονότα, να τα αξιολογήσουμε και κατόπιν να απευθυνθούμε στον εισαγγελέα. Τους φά-

νηκε καλή ιδέα. Το συζήτησα με τον αδελφό μου και το ετοίμασε. Το μαγνητόφωνο θα έπρεπε να το ενεργοποιήσουν όταν το τοποθετήσουν στο χώρο. Ο αδελφός μου τους έκανε την επίδειξη λέγοντας: «Δεν θα πειράξετε τίποτα. Θα το τοποθετήσετε στο δωμάτιο του παιδιού και αυτό θα αρχίσει να γράφει από μόνο του».

Και ρώτησαν: «Μπορείτε να μας γράψετε αυτά που θα ακούσετε μέσα από το μαγνητόφωνο σε ένα χαρτί; Θέλουμε να τα προσκομίσουμε, ώστε να γίνει ο εγκλεισμός του, να ησυχάσουμε τέλος πάντων μια και καλή». «Αφήστε να δούμε τι θα ακούσουμε κι αν προκύψουν παράνομες ενέργειες ή παραβατική συμπεριφορά, τότε θα κάνω την εγγραφή και θα έρθω να καταθέσω στον εισαγγελέα», είπα. Έφυγαν, παρέλαβαν το μικρό μαγνητόφωνο με σκοπό να το τοποθετήσουν στο δωμάτιο του παιδιού και μετά από πέντε μέρες να το επιστρέψουν για απομαγνητοφώνηση.

Ο αδελφός μου ήταν αυθεντία στα ηλεκτρονικά. Μου εξήγησε ότι δεν θα καταφέρουν να το θέσουν σε λειτουργία «on-off» και, λόγω του ότι το μαγνητόφωνο κάλυπτε τις πέντε μέρες συνεχούς καταγραφής και όχι μόνο, ζήτησε να μην το πειράξουν ενεργοποιώντας το από εκείνη τη στιγμή. Μετά από πέντε μέρες το επέστρεψαν για απομαγνητοφώνηση. Ζήτησα δύο μέρες προθεσμία για να ολοκληρωθεί η διαδικασία.

Αυτά που ακούσαμε μας καθήλωσαν. Φεύγοντας α-

πό το γραφείο μου, μέσα στο ασανσέρ, σχεδίαζαν πώς θα προκαλέσουν το παιδί, ώστε να καταγραφούν επιβαρυντικά γεγονότα, να ομολογήσει ότι κάνει ναρκωτικά. Σκοπός τους ήταν να τους δώσω έκθεση, ώστε ο εισαγγελέας να διατάξει τον εγκλεισμό του παιδιού τους. Αλλά και στο σπίτι, όπου τοποθέτησαν τη συσκευή, ήταν εριστικοί και προκλητικοί απέναντι στο παιδί. Τους άκουσα να καταστρώνουν σχέδια με συγγενή τους. Εκεί έμαθα ότι το παιδί είναι υιοθετημένο, ότι τους είχε κουράσει, ότι δεν το ήθελαν πια. Άκουσα αρκετές φορές να το προκαλούν να ομολογήσει ότι κάνει ναρκωτικά, ώστε να καταγραφεί και να έχουν λόγους και στοιχεία. Μοναδικός σκοπός τους ήταν να πάει για οριστικό εγκλεισμό, ώστε να απαλλαγούν από αυτό.

Δύο μέρες μετά ήρθαν. Είχαν μεγάλη αγωνία να μάθουν αν τα άκουσα, αν είχαν δίκιο και αν έφτιαξα την έκθεση. Τους ενημέρωσα για όσα έχω ακούσει. Στην αρχή εξαγριώθηκαν μαζί μου, λέγοντας ότι το μαγνητόφωνο έπρεπε να καταγράφει μόνο το παιδί τους. «Είναι παράνομο», είπαν. «Εμείς ζητήσαμε να καταγράψουμε το παιδί και όχι εμάς!». «Αν είναι παράνομο ή όχι το γνωρίζω πολύ καλά», τους απάντησα.

Τους έκανα γνωστό ότι θα παρακολουθώ την υπόθεση, μιας και σε λίγο καιρό το παιδί ενηλικιώνεται, και ότι αν το διώξουν από το σπίτι, αν πάθει κάτι, αν φύγει μόνο του, να προσέξουν γιατί τα στοιχεία θα τα

προσκομίσω εγώ στον εισαγγελέα. Τους ανέφερα επίσης ότι γνωρίζω κάποιον στη γειτονιά τους και θα ενημερώνομαι συνεχώς. Τόνισα πως αυτό που κάνουν είναι ανήθικο και παράνομο. Μπορεί το παιδί να είναι υιοθετημένο, αλλά ο λόγος που το υιοθετήσατε είναι επειδή υποτίθεται πως θα ήσασταν πιο ικανοί γονείς από τους βιολογικούς – και όχι για να προκαλείτε το παιδί σε ακραίες καταστάσεις.

Δεν τους έδωσα κανένα στοιχείο και αποχώρησαν από το γραφείο μου. «Σάπιοι άνθρωποι», μου λέει ο αδελφός μου. Γιατί την ημέρα που ήρθαν και χαζεύαμε, είχα πει: «Σάπια ημέρα σήμερα...».

ΘΕΛΩ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ

ΜΕ ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΚΕ κυρία μέσης ηλικίας. Έδειχνε ψύχραιμη, αλλά κοιτάζοντάς την προσεκτικά στα μάτια έβλεπες ότι κάτι έκρυβε. Ήταν όμορφη, αν και εντελώς απεριποίητη. Φαινόταν να έχει παραμελήσει τον εαυτό της. «Θέλετε έναν καφέ;» τη ρώτησε η γραμματέας μου. «Ένα νερό μόνο, αν έχετε την καλοσύνη», απάντησε και κάθισε στο μεγάλο γραφείο. Είχε μαζί της δύο μεγάλες χάρτινες σακούλες και τη δική της γυναικεία τσάντα, σε κακή κατάσταση. «Θέλω τη βοήθειά σας. Είναι δύσκολο, αλλά το δικαιούμαι και πρέπει να το πάρω...». Ο λόγος της ήταν επιτακτικός και αποφασιστικός, και συνέχισε ζητώντας συγγνώμη για την ένταση της φωνής της.

«Δώστε μου να καταλάβω γιατί με επισκεφθήκατε»,

της είπα, και άρχισε να μου διηγείται. «Είμαι πρώην ναρκομανής. Ήμουν για πολλά χρόνια στα ναρκωτικά, παντρεμένη, είχα παιδί. Ο σύζυγός μου πέθανε από ναρκωτικά μέσα σε ένα εγκαταλελειμμένο σπίτι, χωρίς ρεύμα και νερό. Δίπλα ήμουν εγώ, και το παιδί στη μέση. Όταν μας βρήκαν, ο σύζυγος ήταν δύο μέρες νεκρός... Όπως είπαν, αν δεν μας έβρισκαν, την ίδια τύχη θα είχα κι εγώ και το παιδί, το οποίο ήταν δύο ετών. Ο εισαγγελέας διέταξε να αφαιρεθεί το παιδί, να πάει σε ίδρυμα, και εγώ στο νοσοκομείο. Από τη μέρα που πήραν το παιδί, δεν ήπια ξανά τίποτα. Αρκετές φορές βρέθηκα σε νοσοκομεία, κέντρα απεξάρτησης, στα πεζοδρόμια αναισθητη... Πέθανα πολλές φορές. Μπήκα σε πρόγραμμα απεξάρτησης, δέκα χρόνια, ολοκλήρωσα και είμαι καθαρή. Δεν πίνω ούτε καφέ. Σας βλέπω να καπνίζετε και μου είναι αδιάφορο. Έχω γνωματεύσεις ιατρών, ψυχιάτρων, πραγματογνωμόνων ότι είμαι πλήρως απεξαρτημένη», και έβγαζε ένα-ένα τα χαρτιά.

«Εργάζομαι. Έχω σπίτι δικό μου, δεν έχω σύντροφο και έχω μία κανονική ζωή. Έχω ενταχθεί πλήρως στην κοινωνία. Θέλω το παιδί μου πίσω. Θέλω να βρω το παιδί μου, να ζήσω μαζί του. Σήμερα είναι δώδεκα ετών. Σας είπα ότι δέχομαι οποιαδήποτε εξέταση. Έχω ψάξει παντού, δεν μου δίνουν πληροφορίες. Θέλω να με βοηθήσετε...».

Της εξήγησα ότι έχουν περάσει πολλά χρόνια και ε-

κτιμώ πως το παιδί δεν θα παραμένει πια στο Ίδρυμα, αλλά θα το ερευνήσω. Έκανα την έρευνα. Ήταν όπως έλεγε: δύο μέρες νεκρός ο σύζυγος, κι εκείνη δεν το είχε αντιληφθεί. Ζούσαν με το ανήλικο τέκνο σε εγκαταλελειμμένο σπίτι. Το παιδί, σύμφωνα με τον νόμο, παρέμεινε για το προβλεπόμενο διάστημα στο Ίδρυμα και στη συνέχεια δόθηκε για υιοθεσία με όλα τα νόμιμα παραστατικά και διαδικασίες.

Μίλησα με την υπεύθυνη του Ιδρύματος, η οποία μου ζήτησε λίγο χρόνο και υποσχέθηκε πως θα με ενημερώσει. Τρεις μέρες αργότερα με κάλεσε να περάσω από το Κέντρο. Εκεί μου εξήγησε ότι το παιδί βρίσκεται σε καλή οικογένεια. «Σας διαβεβαιώνω ό-τι, εάν το παιδί δεν περνούσε καλά ή αν βρισκόταν σε άλλο Ίδρυμα, θα σας ενημέρωνα. Θέλω να με πιστέψετε. Σταματήστε την έρευνά σας, θα του αναστατώσουμε τη ζωή. Σταματήστε», ξαναείπε, «είναι για το καλό του!». Η στάση της μ' έπεισε. Δεν είχα άλλη επιλογή.

Ενημέρωσα την εντολέα μου. Ζήτησε τουλάχιστον να το δει από μακριά ή μια φωτογραφία του. Της εξήγησα ότι αυτό δεν γίνεται. «Πείτε μου κάτι», επέμενε. «Το είδατε; Πώς είναι; Είναι όμορφος;». «Το μόνο που γνωρίζω είναι ότι είναι αρκετά καλά...», της είπα. Σηκώθηκε και φεύγοντας είπε: «Θα περιμένω να ενηλικιωθεί το παιδί και θα το αναζητήσω. Εάν είμαστε καλά, θα σας επισκεφθώ πάλι. Θέλω να με θυμάστε...».

Με αυτά τα λόγια αποχώρησε. Η υπόθεση έκλεισε, αφήνοντας την αίσθηση ότι κάποιες υποθέσεις, όσο κι αν προσπαθείς, δεν κλείνουν όπως θα ήθελες εσύ, αλλά όπως ορίζει ο νόμος – ή η ζωή.

ΑΚΡΙΒΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΖΗΤΗΣΕ να κάνουμε ραντεβού εκτός του γραφείου μου, σε ξενοδοχείο της Αθήνας. Συμφώνησα και την επομένη με περίμενε. Ζήτησε συγγνώμη. «Δεν είμαι καλά», είπε. «Δεν μπορούσα να έρθω στο γραφείο σας». Φαινόταν εξαντλημένη. Τα μάτια της ήταν κόκκινα, με μαύρους κύκλους, και στο πρόσωπο υπήρχαν υπολείμματα μακιγιάζ. Σχολίασα για κάποια συγκέντρωση που είχε απ' έξω και υπήρχε διακοπή της κυκλοφορίας. Η συζήτηση ήταν περισσότερο για να σπάσει ο πάγος, αλλά δεν είχε και πλήρη επαφή με το περιβάλλον.

«Θέλω να σας πω το πρόβλημά μου», ξεκίνησε λέγοντας, «αλλά πρέπει να είστε υπομονετικός κι αν μπορείτε να με βοηθήσετε ή να με συμβουλευσετε τι

να κάνω. Θέλω να ξέρετε ότι εδώ που είστε και σας απασχολώ, θα αποζημιωθείτε. Δεν θέλω να χάσετε τον χρόνο σας», είπε και συνέχισε: «Πριν από έναν χρόνο αρρώστησε ο σύζυγός μου και σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα απεβίωσε... Περιουσία ακίνητη δεν είχε ούτε κι εγώ. Ήταν τοκογλύφος. Συνεργαζόταν μ' έναν φίλο του, τον Γιάννη, για πολλά χρόνια. Ήταν παιδικοί φίλοι. Τις τελευταίες μέρες της ζωής του, ενώ βρισκόταν στο νοσοκομείο, μου αποκάλυψε την κρύπτη που είχε τα χρήματα στο σπίτι. Είπε ότι είναι το ποσό του ενάμισι εκατομμυρίου ευρώ και ακόμα πεντακόσιες χιλιάδες ευρώ που “έτρεχαν” στην αγορά. “Ο Γιάννης ξέρει”, είπε. “Θα σου μάθει και μαζί θα συνεχίσετε αυτή τη δουλειά”».

«Ο Γιάννης, όσο ο σύζυγός μου νοσηλευόταν, έφευγε κάποιες ώρες. Πήγαινε στο σπίτι, έβλεπε τη σύζυγο και το παιδί και επέστρεφε πάλι στο νοσοκομείο. Όταν συζητούσαν με τον σύζυγό μου επαγγελματικά, δεν ήταν κανένας μπροστά. Τρεις μέρες πριν φύγει από τη ζωή, ζήτησε έναν χαρτοφύλακα να του πάω, που είχε στο σπίτι –πράγμα που έκανα– και ο ίδιος, παρουσία μου, χωρίς να τον ανοίξει, τον παρέδωσε στον Γιάννη. Έφυγε ο σύζυγός μου από τη ζωή κι ο Γιάννης ανέλαβε τα έξοδα του νοσοκομείου και ό,τι άλλο προέκυψε εκείνη τη στιγμή. Καθημερινά μου τηλεφωνούσε και κάθε μήνα μου έδινε το ποσό των χιλίων πεντακοσίων ευρώ. Αυτό συνεχίστηκε για μήνες. Κάθε εβδομάδα ό-

μως βρισκόμασταν μακριά από το σπίτι και το γιο μου. Συνεχώς, κύριε Νίκο, μιλούσε για επιτόκια, για χρηματιστήριο, μετοχές, κραχ και τόκους, αλλά εγώ δεν καταλάβαινα τίποτα. Έλεγε πόσο κακή σχέση είχε με τη σύζυγό του, έκανε παράπονα και πως σκέφτεται να χωρίσει.

Με άλλα λόγια, έτσι μπερδεμένη συναισθηματικά και ευάλωτη όπως ήμουν, πίστεψα ότι ενδιαφερόταν για το καλό μου και γίναμε ζευγάρι. Στη συνέχεια μού είπε για μία ευκαιρία από πλειστηριασμό και, αφού υπέγραψα κάποια χαρτιά, σ' έναν μήνα με πήγε σε διαμέρισμα στο κέντρο της Αθήνας, εξήντα τετραγωνικών, το οποίο μεταβιβάστηκε στο όνομά μου. Η αξία του ήταν τριάντα οκτώ χιλιάδες ευρώ. Αυτός το πλήρωσε, μου έδωσε και τα συμβόλαια. Ο ίδιος βρήκε ενοικιαστή και τετρακόσια ευρώ κάθε μήνα κατατίθενται στον λογαριασμό μου μέχρι και σήμερα. Έλεγε ότι “τα λεφτά φέρνουν τα λεφτά”, πως την κατάλληλη στιγμή θα κάνουμε το μπαμ. Τον ρώτησα τι είναι το “μπαμ”. Είπε: “Θα βάλουμε κάποια χρήματα και σε δέκα μέρες θα διπλασιαστούν”. Ζήτησα λεπτομέρειες, αλλά θύμωσε. “Δεν με εμπιστεύεσαι;” μου είπε. “Υπάρχουν χαρτιά, δεν μας τρώει κανένας. Με τον άντρα σου το έχουμε ξανακάνει. Τα αποδεικτικά είναι στον φάκελο που μου έδωσε. Γιατί έχεις αυτές τις αμφιβολίες; Θες να προχωρήσω μόνος μου; Δεν θες να ακολουθήσεις;”».

Είπε για διασφαλίσεις, για πιστοληπτική ικανότη-

τα, για διασπορά κινδύνου. Δεν είχα λόγο ούτε καμία υποψία μέχρι τότε και συμφώνησα. Άλλωστε, ο σύζυγός μου είχε πει να τον εμπιστεύομαι, ότι μαζί θα συνεχίσουμε τη δουλειά. Λίγες μέρες αργότερα βρισκόμασταν σε ξενοδοχείο, με προοπτική να διανυκτερεύσουμε. Χτύπησε το τηλέφωνό του. Μου έκανε νόημα να μη μιλάω. Βγήκε στο μπαλκόνι και μίλησε για πέντε λεπτά. Τον άκουσα, κλείνοντας, να λέει: «Καν' το, τρία εκατομμύρια ευρώ το πρωί θα τα έχεις».

Μπαίνοντας ξανά στο δωμάτιο είπε με χαρά ότι «έγινε το μπαμ», τελειώσαμε, τέλος – και άρχισε να ντύνεται. Έδειχνε να είναι αλλού, παραμιλούσε. «Τι έγινε;» ρώτησα. «Ντύσου, φεύγουμε. Έγινε το μπαμ, αύριο τελειώνουν όλα». Με πήγε στο σπίτι, ζήτησε να διώξω τη γυναίκα που φύλαγε το παιδί. Ρώτησε πού βρίσκονται τα χρήματα. Του έδειξα την κρύπτη. Πήγε στο γκαράζ, έφερε έναν λοστό, την έσπασε, πήρε τα χρήματα και έφυγε βιαστικά. «Τα λέμε αύριο», είπε.

Από τότε, κύριε Νίκο, το τηλέφωνό του είναι κλειστό. Πήγα στο σπίτι του και μου είπαν ότι έχει μετακομίσει πριν από έξι μήνες, σε άγνωστη διεύθυνση. Στο μαγαζί, όπου σύχναζαν με τον σύζυγό μου, έχουν να τον δουν πολλούς μήνες. Έχει εξαφανιστεί, δεν υπάρχει κανένα ίχνος του. Το ενοίκιο συνεχίζει να μπαίνει στην τράπεζα και δεν ξέρω τι να κάνω. Δεν έχω καμία απόδειξη, δεν μπορώ να τον μηνύσω, γιατί τα χρήματα προέρχονται από τοκογλυφία».

Δέχτηκα να αναλάβω την έρευνα. Ξεκίνησα και άμεσα εντόπισα τη νέα διεύθυνση του Γιάννη. Είχε πρόσφατα αποχωρήσει και από εκεί. Από πληροφορίες που συγκέντρωσα, έμαθα ότι η σύζυγός του ήταν αλλοδαπή και έγκυος στο δεύτερο παιδί τους. Θα πήγαιναν στην πατρίδα της να γεννήσει και, σύμφωνα με πληροφορίες, δεν σκόπευαν να επιστρέψουν στην Ελλάδα. Διασταύρωσα τις πληροφορίες από το περιβάλλον των γονέων του Γιάννη. Πράγματι, δεν θα επέστρεφαν.

Συνέχισα την έρευνα σχετικά με το προφίλ του Γιάννη. Τον τελευταίο καιρό είχε υπεξαιρέσει χρήματα από αρκετά άτομα και τον αναζητούσαν. Είχε όμως μία ιδιαιτερότητα: όλες οι οφειλές ήταν προς ιδιώτες και το αδίκημα ήταν απάτη ή υπεξαίρεση. Συναντήθηκα με έναν από τους παθόντες, που τον έψαχνε απεγνωσμένα. Μου εξήγησε τι ήταν το «μπαμ» και τον τρόπο που το είχε στήσει ο Γιάννης το τελευταίο εξάμηνο· πώς «πήραν κι αυτόν τα σκάγια». «Τα χρήματα είναι μαύρα», είπε, «και δεν ξέρω τι να κάνω».

Όταν ενημέρωσα την εντολέα μου, εξεπλάγη. Της αποκάλυψα τι ήταν το «μπαμ» και σοκαρίστηκε – όχι μόνο για την απάτη που είχε υποστεί, αλλά και συναισθηματικά, γιατί τότε έμαθε ότι η σύζυγος του Γιάννη ήταν έγκυος στο δεύτερο παιδί τους. Κλείνοντας είπε: «Αυτό ήταν που έλεγε; Ότι τα λεφτά βγαίνουν με κόλλο και όχι με κόπο;».

ΤΟ ΠΡΟΛΑΒΑ

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΜΟΥ γυναίκα μεταξύ τριάντα και τριάντα δύο ετών, πρόχειρα βαμμένη, με μαλλιά παλιάς κοπής, ανακατεμένα, και με ταλαιπωρημένα χέρια. Τα νύχια της ήταν ανύπαρκτα. Είναι αγχωμένη· κοιτάζει μία εμένα, μία τον αδερφό μου. «Περάστε», της λέω. Μπαίνει στο δικό μου γραφείο, γιατί ο αδερφός μου είχε ραντεβού. Η γραμματέας μου τής έφερε ένα μπουκάλι νερό και ένα ποτήρι. Ήπие λίγο από το μπουκάλι, μετά είδε το ποτήρι, το γέμισε πιάνοντάς το με τα δύο της χέρια και το ήπие σχεδόν όλο. Κοιτάζω όλες τις κινήσεις της.

«Συγγνώμη...», λέει, «... έχω άγχος. Πρώτη φορά έρχομαι σε τέτοιο γραφείο». Προσπαθώ να την ηρεμήσω, λέγοντας πως όλοι μπορεί κάπου να νοιώθουμε άγχος.

«Θέλω να παρακολουθήσω τον άντρα μου, όχι τίποτα σπουδαίο. Δεν θέλω να δω αν έχει καμία εξωτερική σχέση ή καμιά άλλη...». «Τι ακριβώς θέλετε;», τη ρωτάω. «Θέλω, την ώρα που παίρνει το παιδί από τον παιδικό σταθμό, να δω αν έρχεται κατευθείαν στο σπίτι, να δω αν σταματάει πουθενά και πόση ώρα κάνει. Αν βάζει το παιδί στο πίσω κάθισμα... Δεν θέλω τίποτα περισσότερο. Θέλω όμως από Δευτέρα έως Παρασκευή, από τις 15:00 έως την ώρα που έρχεται σπίτι...».

«Τι ψάχνετε;», τη ρωτάω. «Θέλετε να δείτε αν παίρνει και κάποιο άλλο παιδί; Αν μιλάει με κάποια στον σταθμό; Αν είναι προσεκτικός; Δώστε μου να καταλάβω τι θέλετε», ρώτησα. «Αυτό θέλω, μπορείτε να το κάνετε;» είπε θυμωμένα. Μπορούμε, και είναι εύκολο. Κράτησα ό,τι ήταν απαραίτητο για την έρευνα και έφυγε.

«Τι θέλεις;», με ρωτάει ο αδερφός μου. «Δεν κατάλαβα τι ψάχνει». Του εξήγησα. «Μήπως φοβάται απαγωγή;» Δεν ξέρω· δεν παίρνεις κουβέντα... δεν λέει τίποτα παραπάνω. «Πρόσεξέ την», είπε, «μην τον σκοτώσει».

Τη Δευτέρα ξεκινήσαμε την έρευνα. Κάλεσα τον συνεργάτη μου να ενημερωθώ πώς πήγε και τι είχαμε. Μου ανέφερε ότι παρέλαβε το παιδί, το έβαλε στο πίσω κάθισμα, την τσάντα στο πορτμπαγκάζ και πήγε κατευθείαν στο σπίτι. Αυτή τη διαδρομή ακολούθησε και μου την κατέγραψε. «Ααα... είδα ότι στην είσοδο

του σπιτιού περίμενε μία ηλικιωμένη και ανέβηκαν μαζί στον τέταρτο όροφο».

Συνεχίσαμε μέχρι την Παρασκευή. Το ίδιο ακριβώς πρόγραμμα, όπως με ενημέρωσε ο συνεργάτης μου. «Πες μου κάτι παραπάνω, κάτι ιδιαίτερο;» ρωτώ. «Τίποτα. Δείχνει σχολαστικότητα, κάνει αργές κινήσεις, χωρίς εκνευρισμό, χαλαρή οδήγηση, προσεκτικός οδηγός. Ίδιο δρομολόγιο. Τίποτα περίεργο...».

Τη Δευτέρα ήρθε η εντολέας μου, την ενημέρωσα και έφυγε. Μετά από είκοσι μέρες ξαναήρθε και ζήτησε να το επαναλάβουμε. Αυτό συνεχίστηκε, μέσα σε διάστημα έξι μηνών, περίπου πέντε φορές. Δεν εντοπίσαμε κάτι ιδιαίτερο. Έναν μήνα αργότερα επέστρεψε λέγοντας: «Θέλω το ίδιο πράγμα, τις ίδιες ώρες, αλλά το μόνο που θέλω είναι, όταν πλησιάζει στο σπίτι, ο συνεργάτης σας να τηλεφωνήσει στη μαμά μου, γιατί δεν μπορεί να κατέβει. Έσπασε το πόδι της». «Αφού δεν μπορεί να κατέβει, γιατί να της τηλεφωνούμε;» ρώτησα. «Μπορείτε να το κάνετε;» είπε. «Θα το κάνουμε», της απάντησα, προσπαθώντας να καταλάβω τι ψάχνει. Μήπως έχει ξεφύγει από τα όρια της λογικής; αναρωτιέμαι. Ξεκινήσαμε πάλι, και την ώρα που πλησίαζε ο σύζυγος με το παιδί, τηλεφωνούσαμε στη μητέρα της, η οποία έβγαине στη βεράντα, κρυφοκοίταζε τον γαμπρό και ξαναέμπαινε μέσα.

Τη Δευτέρα ήρθε ξανά η εντολέας μου και ενημερώθηκε. Όμως την έβλεπα ότι δεν ήταν ικανοποιημέ-

νη· περίμενε κάτι άλλο. Καταλάβαινα ότι τα χρήματα που δαπανούσε τα μάζευε λίγα-λίγα, με στερήσεις και δυσκολία. Τη ρώτησα τι ψάχνει. «Έχω δουλειά σήμερα», είπε, «θα έρθω αύριο να σας ρωτήσω κάποια πράγματα». Κλείσαμε ραντεβού για την επόμενη το απόγευμα. Ήρθε και ρωτούσε αν είναι καλά κλειδωμένη η πόρτα, αν είναι κανένας άλλος μέσα και μας ακούει... Είχε μια ταραχή και συνωμοτικό ύφος. Ήθελε να μάθει για κάμερες και κοριούς. Προσπάθησα να καταλάβω τι την απασχολούσε και την πίεσα. Και τότε είπε: «Υποψιάζομαι ότι ο σύζυγός μου κάνει κάτι στο παιδί». «Πώς το λέτε; Είδατε κάτι;» ρώτησα. «Κύριε Νίκο, έχω δει πώς κοιτάζει το μωρό όταν είναι γυμνό ή όταν το κάνω μπάνιο και το αλλάζω...». «Είδατε κάτι;» επιμένω, γιατί αντιλαμβάνομαι ότι λέει την αλήθεια, αλλά όχι ολόκληρη. «Όχι, αλλά τον ξέρω. Βλέπω το μάτι του». «Να βάλω κάμερα στο όχημα και στην αποθήκη στο υπόγειο... γιατί;» τη ρωτάω, αφού δεν πάει ποτέ στο υπόγειο. «Κύριε Νίκο, είμαι μάννα. Δεν ξέρω αν έχετε παιδιά και μπορείτε να με καταλάβετε. Πώς να το πω... είμαι σίγουρη. Δεν είμαι τρελή. Βοηθήστε με».

Επιμένω, κάνω ερωτήσεις, την πιέζω, και με χαμηλή φωνή λέει: «Μια μέρα, η μαμά μου τον είδε ότι ήρθε από τον σταθμό. Αλλά έκανε είκοσι λεπτά να ανέβει στον τέταρτο όροφο. Με ειδοποίησε, έφυγα από την εργασία μου, πήγα σπίτι, κατέβηκα στην αποθήκη και βρήκα χαρτιά στα οποία είχε πρόσφατα εκσπερματώ-

σει...» και τότε την έπιασαν τα κλάματα. «Δεν είμαι τρελή... θέλω να το προλάβω», έλεγε με λυγμούς.

Αισθάνθηκα άσχημα. Έτσι εξηγούνταν γιατί τον κρυφοκοίταζε η πεθερά από τη βεράντα – μετρούσε τον χρόνο που έκανε να ανέβει στον τέταρτο όροφο. Και πριν σπάσει το πόδι της, τον περίμενε στην είσοδο και ανέβαιναν μαζί. Εκείνη τη στιγμή πήρα την απόφαση: «Θα τοποθετήσουμε κάμερες στην αποθήκη», είπα. Προγραμματίσαμε να φύγει για το εξοχικό με τον σύζυγό της και το παιδί. Η μητέρα της θα μας άνοιγε την αποθήκη το Σάββατο. Γνώριζα το αδίκημα που διέπρατα, αλλά ήταν η τελευταία μου σκέψη· ήθελα να ολοκληρώσω την έρευνα, να μη γίνει κάποιο λάθος, και την ανέλαβα προσωπικά.

Το Σάββατο πήγαμε στο σπίτι. Μας οδήγησε η μαμά της στην αποθήκη – με το πόδι σπασμένο. Τοποθετήσαμε κάμερες. Η τεχνολογία εκείνη την εποχή ήταν πολύ πίσω και συναντήσαμε δυσκολίες. Η διάρκεια των μηχανημάτων καταγραφής ήταν για επτά μέρες. Είχα αγωνία μήπως γίνουμε αντιληπτοί. Το μικρότερο βίντεο ήταν στο μέγεθος σχολικής τσάντας. Την πέμπτη ημέρα αποφάσισα να συλλέξω τα πρώτα στοιχεία και να αναλύσω τι είχε καταγραφεί. Τον είδαμε να αυνανίζεται μπροστά στο παιδί. Η αλήθεια είναι πως δεν το πείραξε· μόνο το κοιτούσε. Ήρθε η εντολέας μου και προσπάθησα να την προετοιμάσω, λέγοντάς της ότι δεν είναι τρελή και πως κάτι συμβαίνει – αλλά όχι

με το παιδί. Θέλησε να δει τα στοιχεία από μόνη της. Αφού τα είδε, έφυγε. Υποσχέθηκε ότι θα μας πληρώσει στο τέλος του μήνα, «όταν τα μαζέψω», όπως είπε.

Τέλος του μήνα ήρθε. Ήταν χαρούμενη. «Το πρόλαβα», είπε. «Την ίδια μέρα τον έστειλα να κοιμηθεί στην αποθήκη, λέγοντάς του ότι έχω αποδεικτικά στοιχεία. Δεν μίλησε καθόλου. Ζήτησα να πληρώσει όλα τα έξοδα που έκανα. Τώρα μένει αλλού, βρήκε σπίτι. Μίλησα με τον δικηγόρο και έβαλα μπροστά το διαζύγιο. Θέλω να σας ευχαριστήσω και να σας παρακαλέσω –για το καλό του παιδιού– μην κρατήσετε αντίγραφο στα αρχεία σας». Έβγαλα ένα αντίγραφο, της το έδωσα και παρουσία της τα κατέστρεψα. Με τον αδερφό μου είχαμε ως αρχή να μην κρατάμε αρχεία για κανέναν.

Μετά από πολλά χρόνια, ενώ βρισκόμουν με τη σύζυγό μου σε ταβέρνα, ένιωσα μία γυναίκα να με κοιτάζει επίμονα. Την αναγνώρισα. Ήταν μαζί με τον νέο της σύζυγο, την κόρη της, τον γαμπρό και ένα εγγόνι. Με χαιρέτησε διακριτικά κουνώντας το χέρι. Ήταν γιαγιά... Το μυαλό μου γύρισε τριάντα χρόνια πίσω. Θυμήθηκα κάθε λεπτομέρεια, αναπόλησα το παρελθόν, τον συνεργάτη και αδερφό μου που συμμετείχε ενεργά στην έρευνα και είπα: «Το πρόλαβε!».

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΣΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ

ΑΥΤΗ ΤΗ ΦΟΡΑ έχω στο γραφείο μου κάτι διαφορετικό. Μία κυρία περίπου εξήντα ετών, συμπαθητική, χωρίς μεγάλο λεξιλόγιο στην επικοινωνία, αλλά αυθεντική· έδειχνε αυτό που ήταν. «Κύριε Νίκο, αυτό που θέλω να σας πω είναι κάτι διαφορετικό και δεν ξέρω αν μπορείτε να με βοηθήσετε. Δεν ξέρω αν είναι αντικείμενό σας, αλλά μία φίλη μου είπε να σας εμπιστευτώ. Έχω τον άντρα μου και τρία παιδιά. Ο άντρας μου έχει επιχείρηση πολλά χρόνια και απασχολεί πάνω από δέκα άτομα προσωπικό. Φτιάξαμε μία περιουσία για τα παιδιά μας... Είμαστε παππούς και γιαγιά. Οι γαμπροί μου έχουν καλές δουλειές και τους βλέπω σαν παιδιά μου. Η σχέση με τα συμπεθέρια είναι καλή, καλύτερη δεν γίνεται».

«Εγώ δεν εργάστηκα ποτέ. Ασχολούμαι με τα εγγόνια και τον σύζυγο. Μένουμε όλοι μαζί σ' ένα σπίτι, το οποίο αγοράσαμε και σιγά-σιγά το ανακαινίσαμε. Στο ισόγειο, σε ξεχωριστό διαμέρισμα, μένω εγώ με τον σύζυγο· δίπλα η μια κόρη μου και πάνω οι άλλες δύο με τις οικογένειές τους», συνεχίζει... «Κύριε Νίκο, η μεσαία η κόρη μου έχει προβλήματα τον τελευταίο καιρό με τον σύζυγό της, τα οποία δεν τα δημιουργεί ο γαμπρός μου, αλλά η κόρη μου. Τι προβλήματα; Τίποτα... βλέπω συνεχώς να έχει νεύρα, δεν προσέχει τον γαμπρό μου και κάποια στιγμή του είπε ότι, αν δεν του αρέσει, να φύγει. Αυτός δεν μιλάει, είναι υπομονετικός και τον βλέπω ότι στεναχωριέται. Τώρα τελευταία έρχεται αργά για ν' αποφεύγει τους καυγάδες. Έπιασα την κόρη μου, τη ρώτησα τι συμβαίνει και γιατί του συμπεριφέρεται έτσι. Μήπως έχει κάτι άλλο στη ζωή της; Μήπως ξέρει κάτι που εγώ δεν ξέρω; Για να μη σας τα πολυλογώ, δήλωσε ότι δεν υπάρχει κάτι άλλο στη ζωή της, πως αγαπάει τον άντρα της, τον θέλει και δεν τον θέλει... Όταν φεύγει τον ζητάει κι όταν είναι κοντά δεν τον αντέχει. Έχω κλειδί από το σπίτι κι όταν φεύγουν μπαίνω και βλέπω ότι ο γαμπρός μου κοιμάται στον καναπέ. Μια φίλη της μού είπε πως τον τελευταίο καιρό βλέπει ότι έχει πολλά νεύρα στη δουλειά. Μια φορά την είδε να κλαίει... Καταλαβαίνετε... Δεν μπορώ να βρω άκρη. Το συζήτησα με την αδελφή μου και μου είπε: “Ρε μπας και της έχουν κάνει μά-

για;». Ποτέ δεν ξέρεις... ο κόσμος είναι κακός.

Εγώ δεν είχα κάποια ιδέα, αλλά από την ημέρα που το είπε η αδελφή μου, έχω εμμονή. Εμμονή! Επισκέφτηκα έναν αστρολόγο, ο οποίος “λύνει μάγια”, προβλέπει γενικά και έχει, όπως λέει, τη δύναμη να βοηθήσει σε τέτοιες περιπτώσεις. Του εξήγησα τι έχω, τι μου συμβαίνει, και υποσχέθηκε ότι θα βοηθήσει. Δεν κλείσαμε κάτι και αποχώρησα. Μέρους αργότερα, όταν τον επισκέφτηκα ξανά, μου είπε: «Στην κόρη σου έχουν κάνει μάγια, θα χωρίσει. Προέρχονται από το περιβάλλον του συζύγου... Κάποιος δεν τον χωνεύει. Να με αφήσεις να τα λύσω, γιατί θα στραφούν και στα άλλα παιδιά, απ’ ό,τι βλέπω». Το συζήτησα με την αδελφή μου και μου είπε: «Ας’ το ακόμα, λιβάνισε, διάβασε καμία ευχή και θα δούμε».

Δέκα μέρες μετά ο αστρολόγος μού τηλεφώνησε και μου είπε να περάσω από το γραφείο. Τρόμαξα! Πήγα την ίδια μέρα. Μου είπε ότι θα πάει κάπου μακριά για να φέρει υλικά για άλλη περίπτωση και ότι θα φέρει και για εμένα, γιατί αν το ζητήσω αργότερα θα είναι διπλά τα χρήματα. Αφού μου εξήγησε πόσο σοβαρή είναι η περίπτωση, το αποφάσισα. Εκείνη τη στιγμή πήγα στο μηχανήμα, έβγαλα από τις δύο κάρτες και πήρα τα 1.000 ευρώ που ζήτησε.

Α... ξέχασα να σας πω ότι στο διάστημα αυτό η κόρη μου με τον γαμπρό μου επισκέπτονται έναν σύμβουλο γάμου. Στην αρχή πήγαινε μόνη της, μετά μαζί

με τον σύζυγό της, δύο φορές τη βδομάδα. Την προηγούμενη εβδομάδα μου ζήτησαν να κρατήσω τα παιδιά για να πάνε τρεις μέρες ταξίδι μόνοι τους, όπως το είχε συστήσει ο σύμβουλος, ώστε να ξεφύγουν από τη ρουτίνα. Πήγαν, γύρισαν καλά... τους έβλεπα. Το ανέφερα στον “μάγο” και είπε ότι, αν δεν είχε ξεκινήσει εκείνος, δεν θα έβλεπα αυτά τα δείγματα. Με έπεισε και, στην κατάσταση που ήμουν, πίστεψα ότι κάτι είχε κάνει. Δεν άκουγα τσακωμούς και φασαρίες. Είπε πως όταν φέρει τα υλικά θα προχωρήσει και θα πάνε πολύ καλύτερα τα πράγματα. Όσο περνούσαν οι μέρες, τα έβλεπα καλύτερα. Είπα στην αδερφή μου: «Ρε, μπας και κάνει κάτι ο μάγος; Τους βλέπω καλά». Το επόμενο τριήμερο της αργίας ξαναπήγαν εκδρομή· είπα να κρατήσω τα παιδιά, αλλά δεν ήθελαν και τα πήραν μαζί. Όταν επέστρεψαν, ρώτησα την κόρη μου πώς πάνε και μου είπε: «Δεν ξέρω, ρε μαμά... πότε έτσι, πότε αλλιώς. Το παλεύω. Αρκετές φορές βλέπω πως είμαι υπερβολική... δεν ξέρω αν κουράστηκα ψυχολογικά ή βαρέθηκα τη ζωή μου». Οι επισκέψεις στον σύμβουλο γάμου συνεχίζονταν δύο φορές τη βδομάδα, όπως σας είπα.

Όταν επέστρεψαν τα παιδιά, την επομένη με κάλεσε ο μάγος. Πήγα στο γραφείο του και με ρώτησε πώς πάνε τα πράγματα. Του εξήγησα ότι πάνε προς το καλύτερο. «Ωραία, ωραία», μου είπε, «και να ξέρεις, ήταν πολύ δύσκολο, αλλά δεν μπορούσα να το αφήσω».

«Γιατί; Κάνετε κάτι;» τον ρώτησα. «Σαφώς και κάνω... Θες να το σταματήσω; Να έχουμε πισωγυρίσματα; Πρέπει να σωθούν τα παιδιά. Έχω φέρει τα πράγματα και δουλεύω για σένα...». Ήταν τόσο πειστικός, που νόμιζα, κύριε Νίκο, ότι αν πατούσε ένα κουμπί θα ξαναγύριζαν όλα στο μηδέν. «Πόσο θα στοιχίσει αυτό;» τον ρώτησα, και μου απάντησε αν με νοιάζουν τα λεφτά ή τα παιδιά. «Δεν θα ξεπεράσουμε τις 10.000». Του είπα να σταματήσει, επειδή ήταν πολλά τα χρήματα –πού να τα βρω; – κι έδειξε να θυμώνει. «Έκανες τη δουλειά σου και τώρα με κοροϊδεύεις...» είπε.

Έφυγα και γύρισα στο σπίτι. Πάρκαρα το αμάξι, κι ανοίγοντας την πόρτα την πήρε ένα διερχόμενο αυτοκίνητο, κι ο οδηγός μ' έβρισε. «Ο διάβολος σ' έβαλε να την ανοίξεις τώρα που πάω στο αεροδρόμιο;» είπε μεταξύ άλλων. Με την αδερφή μου, που με περίμενε στο σπίτι, μόνο που δεν σκοτωθήκαμε – επειδή άργησα, επειδή δεν έβρισκε το μπλέντερ, επειδή δεν σήκωσα τα χαλιά, επειδή ο γάτος ανέβηκε στον καναπέ... όλο βλακείες. Πήρα το αυτοκίνητο της κόρης μου για να την πάω σπίτι της, αλλά ήθελε να πάει με το λεωφορείο και επέμενα. Στο δρόμο σταμάτησα δεξιά και τη ρώτησα μήπως τρελαθήκαμε οικογενειακώς. Η αδελφή μου δεν έχει οικογένεια· ζει για μας, μέσα από μας, κύριε Νίκο. Μας πήραν τα κλάματα και αποφασίσαμε: «Τέρμα ο μάγος. Πλήρωσέ τον μέχρι εδώ και τέρμα...».

«Την άλλη μέρα πήγα στο γραφείο του. Του είπα

πως θέλω να σταματήσει και να τον πληρώσω. “Αυτό θα έλεγα κι εγώ. Ό,τι έπρεπε να κάνω, το έκανα”». Το αποτέλεσμα ήταν αυτό που είδατε με τον γαμπρό και την κόρη», μου είπε. Όταν του ανέφερα το ατύχημα και τους καβγάδες με την αδελφή μου, έδειξε ανακούφιση, λέγοντας: «Θύμωσε πολύ ο διάβολος και φεύγοντας χτυπάει όπου βρει και ό,τι βρει». Όλα αυτά που έλεγε, κύριε Νίκο, ο χαμηλός φωτισμός, τα σύμβολα που είχε μέσα στο γραφείο... όλα άρχισαν να με φοβίζουν. Τον ρώτησα τι χρωστούσα μέχρι εκείνη τη στιγμή και είπε 9.000 ευρώ. Τρελάθηκα! «Δουλειά καλή σου έκανα», είπε. Του άφησα 1.000 ευρώ με την προϋπόθεση ότι θα πάω και τα υπόλοιπα. Από τότε μου τηλεφωνάει δύο φορές την ημέρα και τώρα άρχισε να με απειλεί ότι θα αναστρέψει την κατάσταση και θα μου στείλει τον διάβολο στο σπίτι μου. Η αδελφή μου έχει χρήματα. Ο άντρας μου δεν γνωρίζει τίποτα. Η αδελφή μου είπε να πάμε στην Αστυνομία, γιατί αυτό είναι εκβιασμός. «Και τι να πω;» σκέφτομαι. Αυτός είναι ικανός να με βγάλει στα κανάλια, να φωνάξουν στην Αστυνομία τα παιδιά μου, τον άντρα μου, τον γαμπρό μου... Η φίλη μου είπε ότι είστε πρώην αστυνομικός και να σας εμπιστευτώ, γιατί είχατε μαζί της μία συνεργασία πριν από χρόνια. «αλλα και αν δώσω τα χρήματα, θα σταματήσει να με εκβιάζει... ή θα μου στείλει τον διάβολο στο σπίτι μου;» με ρώτησε.

Της είπα ότι θα συμβουλευτώ κάποιον φίλο μου, με-

γάλο όνομα στον χώρο της αστρολογίας, και ότι θα την ενημερώσω. Την άλλη μέρα κάλεσα τον φίλο μου και του εξήγησα το γεγονός. «Έλα από δω να σε δω», μου είπε.

Πήγα στο γραφείο του. Είπαμε για τα παλιά – είχα χρόνια να τον δω. Κάλεσε τον αστρολόγο· δεν απάντησε. «Σε λίγο θα καλέσει», είπε. Πράγματι, σε δέκα λεπτά κάλεσε. Του εξήγησε τι θέλει και ζήτησε να βάλει ανοιχτή ακρόαση για να ακούω. Υποσχέθηκε ότι το θέμα έχει λήξει και να του πάει 2000 ευρώ ακόμα.

Ενημέρωσα την εντολέα και τα έστειλε με την αδελφή της. Εκεί έκλεισε και η υπόθεση...

Ο διάβολος πήγε... στον διάολο.

ΤΟ ΑΔΕΛΦΑΚΙ

ΔΗΛΩΘΗΚΕ κλοπή οχήματος μεγάλης αξίας στην Αστυνομία και στην ασφαλιστική εταιρεία, η οποία μου ανέθεσε να ερευνήσω την υπόθεση. Όχημα που δεν συναντάς καθημερινά στους ελληνικούς δρόμους. Περίμενα μερικές μέρες, παρακολουθώντας τις ενημερώσεις της Αστυνομίας, τα δελτία Τύπου, αλλά τίποτα... Επισκέφθηκα τον ιδιοκτήτη. Ήταν χαλαρός. Μου έδωσε όποιες πληροφορίες ήθελα. Είχε πλήρη φάκελο του οχήματος, καμία εκκρεμότητα ούτε αμφισβήτηση. Υπήρχαν φωτογραφίες, αποδείξεις συντήρησης και κλειδιά. Μπορούσες να τον θεωρήσεις ύποπτο...

Άφησα να περάσουν ακόμα δέκα μέρες και ξεκίνησα την αναζήτηση. Επισκέφθηκα καταστήματα ανταλλακτικών, την αντιπροσωπεία και εξουσιοδοτη-

μένα service. Συναντήθηκα με τον έμπορο που το είχε εισαγάγει. Κανένα ίχνος, καμία πληροφορία. Από όσους επισκέφθηκα, ένας μου έδωσε το τηλέφωνο κάποιου, λέγοντας ότι αυτός μπορεί να βοηθήσει και ότι έχει άκρες. Του τηλεφώνησα, του δήλωσα την ιδιότητά μου, εξήγησα τι ψάχνω και είπε: «Αδερφάκι, θα κάνω κάποια τηλεφωνήματα και σε ενημερώνω».

Σε τρεις μέρες με κάλεσε και συναντηθήκαμε. Μου έθεσε όρους: να μην τον καταγράψω, να μην εμπλέξω την Αστυνομία, και ό,τι πούμε να είναι «συμβόλαιο». Μου εξήγησε τις συνέπειες που θα έχω αν δεν τηρήσω τη συμφωνία. Αφού συζητήσαμε αρκετά, φεύγοντας δώσαμε τα χέρια. Μου έσφιξε το χέρι περισσότερο απ' όσο έπρεπε, θέλοντας να δείξει πόσο δυνατός είναι.

Φεύγοντας κατάλαβα ότι δεν είναι μαφιόζος, αλλά νταής. Οι μαφιόζοι δεν θέτουν κανόνες. Όταν μιλάς μαζί τους είναι αυτονόητο ότι τους ξέρεις. Δεν κάνουν επίδειξη δύναμης. Ένα και ένα κάνει έντεκα για αυτούς... Όπως και να 'χε, η κόκκινη γραμμή στην οποία πατούσα αναβόσβηνε. Είτε μαφιόζος είτε νταής, δεν με έπαιρνε να κάνω λάθος – πρώτα για τη σωματική μου ακεραιότητα και μετά για την έρευνα.

Μετά από πέντε μέρες με κάλεσε το «αδερφάκι» και βρεθήκαμε. «Βρήκα κάποια άκρη, κάποιον που ξέρει πού είναι το όχημα». Χωρίς χάσιμο χρόνου μπήκαμε στο θέμα. Με βεβαίωσε ότι ο άνθρωπος γνωρίζει πού είναι και έχει αποδεικτικά στοιχεία. «Εφόσον από την

πλευρά σου έχεις το ρευστό, θα σε πάνε να παραλάβεις το όχημα. Αντρίκια πράγματα», είπε. Τη διαδικασία αυτή τη γνώριζα από άλλη περίπτωση. «Μη γίνει καμιά εμπλοκή, θα έχουμε πανηγύρια», είπε... Εννοούσε πιστολιές και συνέχισε.

«Αδερφάκι, να ξέρεις, ζητάνε το 60% της τρέχουσας αξίας του οχήματος». Τον ενημέρωσα ότι την οικονομική διαπραγμάτευση δεν την κάνω εγώ αλλά η ασφαλιστική εταιρεία, η οποία είναι εντολέας μου, και ότι θα επιστρέψω με προσφορά.

Στο ραντεβού η ασφαλιστική εταιρεία ήταν απόλυτη: δίνουν το 20%, αλλά τα παραστατικά να περάσουν από το γραφείο μου ως αμοιβή. Ενημέρωσα το «αδερφάκι». Η απάντηση ήταν αρνητική. Στο ραντεβού με την ασφαλιστική εταιρεία ρώτησαν αν υπάρχει άλλος τρόπος να πάρουν το όχημα. Τους απέκλεισα κάθε τέτοια περίπτωση, γιατί κατάλαβα ότι ήθελαν να ενημερωθεί η Αστυνομία αρνήθηκαν κάθε διαπραγμάτευση γιατί όπως είπαν θα γίνει ασφαλιστικό γεγονός και θα προσελκύσει επιτήδειους αυτού του είδους. Τους έκανα γνωστό ότι δεν μπορεί να βρεθεί τυχαία, γιατί έχουμε να κάνουμε με επαγγελματίες. Και πάλι αρνήθηκαν.

Ενημέρωσα το «αδερφάκι», το οποίο έδειξε να στενοχωρήθηκε. Περίμενε κάτι καλύτερο, μια αντιπροσφορά.

Μετά από καιρό είδα τον ιδιοκτήτη του αυτοκινήτου τυχαία. Συζητήσαμε το γεγονός και μου είπε ότι η

ασφαλιστική εταιρεία τού είχε προτείνει να γίνει αυτός διαπραγματευτής. Αρνήθηκε, λέγοντας: «Εγώ ασφαλίζομαι για να είμαι ασφαλής», και αποζημιώθηκε.

ΜΗΝ ΣΟΥ ΤΥΧΕΙ

ΑΥΤΗ ΤΗ ΦΟΡΑ έχω μία κυρία, η οποία μένει κοντά στο γραφείο μου. Δεν με γνωρίζει, αλλά κάπου είχε ακούσει για μένα, όπως είπε. Μου διηγείται ότι ο σύζυγός της πριν είκοσι μέρες έφυγε, όπως κάθε πρωί, για να πάει στην εταιρεία του. Λίγο αργότερα άγνωστη την κάλεσε με απόκρυψη, λέγοντας ότι ο άντρας της νοσηλεύεται στο νοσοκομείο, ότι δεν είναι βαριά, και έκλεισε το τηλέφωνο. Της έδωσε το όνομα του νοσοκομείου. «Τον καλούσα στο κινητό του, αλλά ήταν κλειστό. Κάλεσα στην εταιρεία του και μου είπαν ότι δεν είχε πάει. Στο σπίτι είμαστε μόνοι μας. Τα παιδιά είναι μεγάλα, έχουν τις οικογένειές τους και μένουν αλλού. Κάλεσα τον γιο μου, τον ενημέρωσα. Πήρα ταξί κι έφτασα στο νοσοκομείο πρώτη. Ρώτησα πληρο-

φορίες στην είσοδο και μου έδωσαν όροφο. Ανέβηκα επάνω. Ήταν στη Μονάδα Αυξημένης Φροντίδας. Ήταν εκτός κινδύνου, αλλά δεν μπορούσαν να δώσουν άλλες πληροφορίες, παρά μόνο στους συγγενείς, είπαν, και ότι έχει ενημερωθεί η σύζυγός του, που κάπου εδώ είναι...».

«Εγώ είμαι η σύζυγος», είπα. Με κοίταξαν και έδειξαν να θυμώνουν. «Ποια είναι η σύζυγος; Τέλος πάντων, δεν αφήνετε τα ψέματα; Εδώ ήταν πριν λίγο...». «Έδειξα, κύριε Νίκο, την ταυτότητά μου. Με πίστεψαν, αλλά με κοίταξαν με ύποπτο βλέμμα. Όταν ρώτησα ποια είναι αυτή που είχε δηλώσει σύζυγος, έλεγαν ότι είναι προσωπικά δεδομένα και δεν μπορούσαν να μου πουν. Αφού έμαθα ότι ο σύζυγός μου είναι εκτός κινδύνου, προσπαθούσα να βρω κάποια πληροφορία: από πού τον μετέφεραν, ποιος ειδοποίησε το ασθενοφόρο... όμως τίποτα δεν μου έλεγαν. Νόμιζα ότι θα ξαπλώσω εγώ αντί γι' αυτόν. Αυτός τη γλίτωσε, σκέφτηκα... εγώ δεν πρόκειται!». Μαζί της γέλασα κι εγώ.

«Να με βλέπατε εκεί... Δεν έβρισκα κρεβάτι να πέσω. Σε φορείο ήμουν έτοιμη να ξαπλώσω... χούφτες τα *lexotanil*. Ήρθαν μετά από λίγο τα παιδιά μου και τα ενημέρωσα για την υγεία του πατέρα τους».

«Πού το έπαθε, μαμά;»

«Ρωτήστε... εμένα δεν μου λένε».

«Όταν τα παιδιά ρώτησαν λεπτομέρειες, τους εί-

παν ότι είχε αλλάξει η βάρδια, ότι δεν γνωρίζουν, και άλλες δικαιολογίες, και ότι πρέπει να πάνε στη διοίκηση. Η διοίκηση απάντησε ότι ο ασθενής είναι σε πλήρη διανοητική κατάσταση και μόνο ο ίδιος μπορεί να δώσει άδεια για να πάρουμε πληροφορίες. Είχε ενημερώσει αυτός, κύριε Νίκο, παρότι ήταν “του θανάτά”. Καταλαβαίνετε... στο τσακ το γλίτωσα. Από τα λίγα που μπόρεσα να μάθω, είναι ότι ο σύζυγός μου έπαθε ισχαιμικό επεισόδιο μέσα σε σπίτι, αλλά αφού δεν ήταν σπίτι μας, εγώ δεν κάλεσα το ασθενοφόρο. Πού το έπαθε; Σε ποιο σπίτι; Και ποια ήταν αυτή που δήλωσε σύζυγος και κάλεσε το ασθενοφόρο και τον συνόδευσε;».

Τη ρώτησα πώς είναι ο σύζυγός της τώρα. «Σε καροτσάκι. Θα επανέλθει. Θέλει χρόνο. Κάνει φυσικοθεραπείες». Της είπα: «Θα κάνω έρευνα. Την άλλη εβδομάδα να έρθετε να σας ενημερώσω».

Από την έρευνα που έκανα, διαπίστωσα ότι ο σύζυγός της είχε μακροχρόνια εξωσυζυγική σχέση. Το ισχαιμικό το έπαθε στο σπίτι της ερωμένης του... Αυτή κάλεσε το ασθενοφόρο και τον συνόδευσε. Ήρθε η σύζυγος στο γραφείο, η οποία είχε κάνει κι εκείνη την έρευνά της, και διασταυρώσαμε τα στοιχεία.

Είχε βρει το ημερολόγιο του συζύγου με συναλλαγές. Φαινόταν καθαρά ότι είχε μεταφέρει αρκετές φορές χρήματα στον λογαριασμό της. Πλήρωνε τις υποχρεώσεις της, αλλά της είχε κάνει δώρο και όχημα. Η

σύζυγος ήταν πλήρως απογοητευμένη. «Αυτά τα χρήματα, κύριε Νίκο, έλεγε ότι τα είχε στην τράπεζα για τα γεράματά μας, αλλά γνωρίζω αυτήν την κυρία. Δεν πίστευα ποτέ ότι θα κάνει σχέση μαζί της. Έμενε κοντά μας. Πριν δύο χρόνια έφυγε από την περιοχή. Συναντιόμασταν στο σούπερ μάρκετ, στο κρεοπωλείο... Δεν ήξερα ότι περιδρόμιαζε με χρήματα του άντρα μου. Είναι βέβαια δέκα χρόνια μικρότερη».

«Δεκαπέντε...», τη διορθώνω.

«Δώσε πόνο κι εσύ», λέει, «αλλά αυτό δεν λέει τίποτα. Κι εγώ άμα ντυθώ πεταλούδα, καλύτερη είμαι... Με ζαχάρωνε τις προάλλες ένας είκοσι χρόνια μικρότερος... Άσε που είναι και άσχημη! Μη με βλέπετε έτσι, έχω είκοσι μέρες να κοιμηθώ. Πέφτω στον καναπέ, θυμάμαι το κακό που με βρήκε. Πέφτω στο κρεβάτι, θέλω να τον πνίξω... Όρθια τα κέρατα φθάνουν στο ταβάνι. Παίρνω τα φάρμακα χούφτες, να καταπιώ τα φαρμάκια. Μου είπαν, βέβαια, ότι έχει άλλον... Θα το πω στον άντρα μου να πάει μία ώρα αρχίτερα. Μπορείτε να βρείτε αν έχει άλλον; Θέλω να μάθω το όνομά του. Μερικές φορές μου έρχεται να τον πάρω με το καρότσι και να τον αφήσω έξω από το σπίτι της, αλλά σκέφτομαι την ντροπή που θα πάρουν τα παιδιά μου και δεν το κάνω. Αυτό μόνο, κύριε Νίκο... ή που έχω τη νύφη με την κόρη μου... “Αχ! Πεθερούλη μου, τι έπαθες;” η μία. “Αχ, μπαμπά μου, τι σε βρήκε;” η άλλη – και γελούν, χαχανίζοντας. Τους δίνεις καμιά κατάρα

να τις βρει το ίδιο κακό;».

Της είπα ότι έχουμε τελειώσει και δεν νομίζω ότι πρέπει να κάνει κάτι άλλο, ευχόμενος περαστικά στον άντρα της.

«Τώρα, θα σου 'λεγα κι εσένα καμιά κουβέντα, αλλά έχε χάρη που σε σέβομαι», απάντησε φεύγοντας.

Η ΠΙΤΑ ΠΟΥ ΚΑΗΚΕ

ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ δηλώθηκε από καταστηματαρχή κλοπή κοσμημάτων μεγάλης αξίας. Λόγω του τρόπου δράσης, αλλά και της αξίας τους, το γεγονός δημοσιεύτηκε στα ΜΜΕ. Με κάλεσε ο παθών, ο οποίος μου ανέφερε το συμβάν. Ζήτησε να αναλάβω την έρευνα. Δέχτηκα και υπογράψαμε τις σχετικές εντολές. Στη συνέχεια μου εξήγησε ότι το μεγαλύτερο μέρος από τα κλοπιμαία ήταν συλλεκτικά, τα οποία φύλαγε στο χρηματοκιβώτιο, και ότι πριν από χρόνια είχαν εκτεθεί σε οίκο του εξωτερικού, αποκτώντας ιδιαίτερη φήμη. Μου έκανε γνωστό ότι δεν διέθετε ασφάλεια κλοπής, ενώ η αξία των αντικειμένων ήταν κυρίως η εργασία που είχε γίνει πάνω σ' αυτά, παρά ο χρυσός. Από όλα τα κλοπιμαία υπήρχαν φωτογραφίες και πι-

στοποιώσεις, τις οποίες μου παρέδωσε σε φωτοτυπίες.

Ο τρόπος με τον οποίο οι δράστες μπήκαν στο κατάστημα ήταν πράγματι προχωρημένος. Τη νύχτα που επέλεξαν, ακολουθούσαν δύο αργίες. Δεν απομόνωναν το σύστημα ασφαλείας – το παραπλάνησαν. Το σύστημα έδειχνε ότι λειτουργούσε κανονικά, ενώ στην πραγματικότητα ήταν παγωμένο. Δεν θα επεκταθώ σε λεπτομέρειες για τα αυτονόητα. Το χρηματοκιβώτιο ήταν παλιάς γενιάς και εύκολο, από όσο φάνηκε.

Απ' όσα μπόρεσα να συγκεντρώσω, μέσω καμερών ασφαλείας παρακείμενων καταστημάτων, κατά την επίμαχη μέρα και ώρα διακρίνεται ένας άντρας με laptop, καθισμένος στο πεζοδρόμιο. Είναι αυτός που κατάφερε να παγώσει το σύστημα ασφαλείας. Η ταυτοποίηση ήταν αδύνατη. Φορούσε τζόκεϊ και το πρόσωπό του καλυπτόταν από δύο μάσκες. Από τη στιγμή εκείνη, καμία άλλη κίνηση δεν είχε καταγραφεί ούτε από κάμερα ούτε από ανιχνευτή κίνησης, εντός και εκτός του καταστήματος. Από μία εκτίμηση που έκανα, οι δράστες ήταν πέντε. Όμως ούτε από τη διαφυγή τους βρέθηκαν ίχνη.

Από παλαιότερη υπόθεση με την οποία είχα ασχοληθεί, έψαξα να βρω κάποιον «της νύχτας». Είχε αλλάξει τηλέφωνο. Βρήκα το καινούργιο, τον κάλεσα και του θύμισα ποιος είμαι. Κανονίσαμε ραντεβού, χωρίς να εξηγήσω τι θέλω.

Στη συνάντηση τού εξήγησα τι θέλω. Έδειξα το άλ-

μπούμ με τις φωτογραφίες και τις πιστοποιήσεις. Ενθουσιάστηκε· έκανε την ίδια εκτίμηση με τον εντολέα μου. Ιδιαίτερη προσοχή έδειξε στον τρόπο των δραστηνών. Ικανοποιήθηκε – το είδα στα μάτια του. «Είμαι νωρίς ακόμα ν’ ανοίξω το φύλλο. Πρέπει να περάσουν τουλάχιστον δύο μήνες», είπε.«Κινδυνεύουμε να χαθούν», είπα. Χαμογέλασε... «Αυτή είναι η τακτική. Θα περιμένουμε να δούμε τι στοιχεία έχει η Αστυνομία και μετά θα ανοίξουμε το φύλλο. Τα παλικάρια –όπως τους ονόμασε– δεν θα βγουν ακόμα στην αγορά. Τα μπαουλιασαν και περιμένουν. Ακούν τους παπαγάλους και αξιολογούν πότε ωριμάσε η υπόθεση». «Υπάρχει κίνδυνος να τα λιώσουν», του είπα.

«Κολλητέ, άκου που σου λέω, ξέρω». Αφού διασφάλισα τους τρόπους επικοινωνίας, αποχώρησα. Ήμουν βέβαιος ότι ο κολλητός θα το ψάξει.

Σε δεκαπέντε μέρες τού τηλεφώνησα και ρώτησα αν έχουμε κανένα νέο. «Κολλητέ, υπομονή. Η πίτα ψήνεται...». «Πότε το βλέπεις;» τον ρώτησα. «Άκουσε... θα πρέπει να σιγοψηθεί. Μη βάζεις φωτιά και την κάψουμε...», απάντησε. Στο διάστημα αυτό ο εντολέας μου μού ασκούσε πίεση να του δώσω πληροφορίες. Του είπα ότι είχα κάνει κάποιες επαφές και ότι ήμουν αισιόδοξος... «Θα δούμε», του είπα. Φοβόταν ότι υπήρχε περίπτωση να τα λιώσουν ή να τα εξαγάγουν. Όσο προσπαθούσα να τον ηρεμήσω δίνοντάς του ελπίδες, τόσο καταλάβαινα ότι τον ανησυχούσα περισ-

σότερο.

Είχαν περάσει δυο μήνες όταν με κάλεσε ο κολλητός και συναντηθήκαμε σε ασφαλές μέρος. Μού εξήγησε ότι βρήκε άκρη και ότι θέλει να κάνουμε προσφορά... «Η πίτα σιγόψηνόταν, μύριζε στη συνάντηση».

«Ενημερώνω τον εντολέα και επανέρχομαι», είπα. Πράγματι, ενημέρωσα τον εντολέα, ο οποίος έκανε την προσφορά του, και την πήγα στον κολλητό λέγοντας: «Ο εντολέας, εάν του παραδοθούν, θα δώσει το 80% της αξίας του χρυσού». «Αδύνατον...», είπε γελώντας και ψύχραιμος. «Είναι πολύ λίγα». Ενημέρωσα τον εντολέα που περίμενε με αγωνία. «Κάνε αντιπροσφορά», του είπα. «Λένε ότι είναι λίγα».

Πέρασε μία εβδομάδα χωρίς να με καλέσει, οπότε τον κάλεσα εγώ. Ρώτησα εάν είχε αντιπροσφορά. Ζήτησε να είναι παρών στη διαπραγμάτευση και το απέκλεισα. Έθεσε θέμα εμπιστοσύνης και φερεγγυότητας του κολλητού· ζητούσε λεπτομέρειες: πώς είμαι σίγουρος ότι υπάρχουν τα κοσμήματα, πώς δεν θα πάρουν τα χρήματα και... και... και... Τον κάλυψα σε όλα. Ήμουν σίγουρος για ό,τι έλεγε ο κολλητός. Είχε φτάσει στην πηγή· γνώριζα από παλιά τη φερεγγυότητά του.

Πέρασαν δυο μέρες και με κάλεσε ο εντολέας ρωτώντας «πότε μπορώ να έχω αποδεικτικά».

«Σε τρεις μέρες νομίζω θα έχεις», του απάντησα, αλλά θεώρησα ύποπτο ότι δεν έκανε αντιπροσφορά. Την επόμενη ημέρα, βγαίνοντας από το σπίτι μου, ε-

ντόπισα μακριά ένα όχημα και μία μηχανή να παρακολουθούν την είσοδό μου. Έβγαλα τη μηχανή μου από το γκαράζ, κατέβηκα, έκλεισα την πόρτα χειροκίνητα και τους είδα έτοιμους: ο αναβάτης στη μηχανή, ο οδηγός και το πλήρωμα στη θέση τους. «Καλά πάμε», σκέφτηκα. Δεν φοβόμουν, δεν είχα λόγους να με παρακολουθούν, αλλά έπρεπε να επιλέξω. Να δείξω ότι τους αντιλήφθηκα; Να ξεφύγω έντεχνα; Να τους παραπλανήσω και να κινηθώ όπως κάθε άλλη μέρα; Αποφάσισα να κινηθώ κανονικά, ώστε να καταλάβω ποιος πραγματικά ήταν ο εντολέας.

Μήπως ήταν ο εντολέας μου, που ήθελε να σιγουρευτεί ότι λέω την αλήθεια και να μάθει την πηγή μου; Μήπως ήταν ο κολλητός, που ήθελε να διαπιστώσει αν συνεργάζομαι με την Αστυνομία; Ή μήπως ήταν η Αστυνομία, επειδή την είχε ενημερώσει ο εντολέας; Η σύζυγός μου δεν είχε κανέναν λόγο. Στη διαδρομή μελέτησα τον τρόπο παρακολούθησης. Γνώριζα τις μεθόδους παρακολούθησης, αντιπαρακολούθησης, ανίχνευσης, κάλυψης και αποφυγής – είχα εκπαιδευτεί. Πήρα τους αριθμούς από τα οχήματα και με μία κλειστή έρευνα βεβαιώθηκα ότι ήταν Αστυνομία.

Δεν αιφνιδιάστηκα· κατάλαβα ότι ο εντολέας είχε δώσει τις πληροφορίες που του είχα εμπιστευτεί. Ήξερα πως σε μια τόσο σοβαρή υπόθεση η Αστυνομία δεν θα έμενε αμέτοχη. Δεν ανησυχούσα· δεν ήμουν σύμμαχος των κλεφτών. Είχα πληροφορίες και εγώ επέλεγα

αν, πότε και πού θα τις αποκάλυπτα. Δεν αντέδρασα. Ακολούθησα την καθημερινότητά μου σαν να μην υπήρχε τίποτα. Η εμπειρία μου είχε μάθει πως όποιος βιάζεται καίγεται.

Αποφάσισα να βγω από την υπόθεση. Δεν ήθελα σε καμία περίπτωση να οδηγήσω την Αστυνομία στον κολλητό. Ήξερα ότι στον κόσμο του οι κώδικες ήταν ξεκάθαροι: αν μιλήσεις, είσαι νεκρός – αν χρωστάς θα πληρώσεις – αν μας ρίξεις, εξαφανίζεσαι – αν πεις ψέματα, θα ματώσεις – αν δώσεις λόγο, τον κρατάς μέχρι τέλους.

Την τρίτη μέρα κάλεσα τον εντολέα μου. Ήξερα ότι κάθε μέρα παραμονής μου σήμαινε μεγαλύτερο ρίσκο και το ρίσκο έχει πάντα κόστος. Του είπα ότι δεν δίνουν διαβεβαιώσεις και με «σχολικές» δικαιολογίες τού έκανα σαφές ότι βγαίνω από την υπόθεση.

Την τέταρτη μέρα, ενώ η παρακολούθηση συνεχιζόταν, θέλοντας να με κρατήσει στην υπόθεση έκανε αντιπροσφορά. Απάντησα ότι δεν μπορώ να προχωρήσω. Ήταν εμφανές ότι είχε χάσει τον έλεγχο. Η Αστυνομία δεν πήρε αυτό που ήθελε, εγώ είχα αποχωρήσει και εκείνος βρισκόταν σε αδιέξοδο με τις επιλογές του. «Δεν μπορείς να μ' αφήσεις τώρα», φώναζε. Στο χωριό μου έλεγαν: «γάτος γαμεί και γάτος σκούζει...».

Ενημέρωσα τον κολλητό ότι ο πελάτης έβαλε φωτιά και έκαψε την πίτα.

«Πυρομανής... τι περιμένεις;» είπε. Δεν φάνηκε να στενοχωρήθηκε. Δύο εβδομάδες αργότερα με κάλεσε ο εντολέας να ξαναμπώ στην υπόθεση. Αρνήθηκα. Με κάλεσε ο δικηγόρος του για να προχωρήσουμε μαζί την υπόθεση και του εξήγησα τους κινδύνους που διατρέχαμε και ότι ο εντολέας, με τη συμπεριφορά του, είχε ξεπεράσει τα όρια. Έδειξε να καταλαβαίνει.

Γνώριζα ότι ακόμη κι αν επιχειρούσα να ξαναμπώ, ο κολλητός δεν θα δεχόταν. Η εμπιστοσύνη είχε χαθεί – όχι προς εμένα, αλλά προς τον εντολέα.

Χρόνια αργότερα έμαθα ότι ο εντολέας ζητούσε από την Αστυνομία να κατατεθεί μήνυση εναντίον μου. Ο αξιωματικός που χειριζόταν την υπόθεση τού εξήγησε ότι αυτό δεν ήταν δυνατόν και ότι μόνο ο ίδιος μπορούσε να καταθέσει μήνυση – πράγμα που αρνήθηκε.

Θέλω να σημειώσω ότι με τον εντολέα είχαμε υπογράψει εντολή ανάθεσης και σύμφωνο εχεμύθειας και εμπιστευτικότητας. Τα παραβίασε όλα.

ΓΕΙΑ ΣΟΥ ΕΛΛΗΝΑ

ΔΕΧΟΜΑΙ τηλεφώνημα από γυναίκα ντετέκτιβ του εξωτερικού, εκτός Ε.Ε. Είχα συνεργαστεί ξανά μαζί της πριν από χρόνια. Αξιόλογη κυρία, δυναμική και έμπειρη. Μου ζήτησε να εντοπίσω έναν Έλληνα που είχε έρθει στη χώρα μας για διακοπές. Η μόνιμη κατοικία του ήταν στο εξωτερικό. Είχαν περάσει δέκα μέρες από τότε που έπρεπε να επιστρέψει και τον αναζητούσαν οι συνεργάτες του. Δεν είχε οικογένεια εδώ, μόνο συνεργάτες. Τα στοιχεία που είχε για τον εξηντάχρονο Έλληνα ήταν λίγα: ονοματεπώνυμο, ημερομηνία γέννησης και το όνομα του αδελφού του.

«Είναι αρκετά για μένα», της είπα. «Θα τον εντοπίσω σύντομα».

Η αναζήτηση με οδήγησε σε μικρό χωριό της Πελο-

ποννήσου, κάτω των διακοσίων κατοίκων. Ήμουν τυχερός· εκεί ζούσε πρώην συνάδελφός μου, με τον οποίο διατηρούσα καλές σχέσεις. Τον κάλεσα και ζήτησα πληροφορίες. Με διαβεβαίωσε ότι γνωρίζει τον συγκεκριμένο άνθρωπο και πως πριν είκοσι μέρες απεβίωσε ξαφνικά από καρδιακά αίτια, ενώ βρισκόταν στο μοναδικό καφενείο του χωριού.

Ενημέρωσα τη συνεργάτη-ντετέκτιβ, η οποία ενημέρωσε με τη σειρά της τους εντολείς της. Επανήλθε σύντομα: οι εντολείς δεν πείθονταν και ζητούσαν διαβεβαιώσεις. «Εύκολο... το 'χω», της είπα. Συγκέντρωσα ό,τι στοιχεία μπορούσα και τα έστειλα: αγγελία θανάτου σε τοπική εφημερίδα, ημερομηνία ταφής, κηδειόσημο από το γραφείο τελετών και φωτογραφία του. Επανήλθε ξανά λέγοντας ότι οι εντολείς εξακολουθούν να μη πείθονται. Την ενημέρωσα ότι την επόμενη εβδομάδα ήταν το σαρανταήμερο μνημόσυνο.

Επανήλθε πάλι, δηλώνοντας ότι την Παρασκευή πριν το μνημόσυνο θα είναι στην Ελλάδα και να κανονίσω το χρόνο μου, γιατί θα με χρειαστεί μέχρι την Κυριακή, ημέρα του μνημόσυνου. Την Παρασκευή αργά το βράδυ ήρθε στην Ελλάδα και μου έκανε γνωστό το ξενοδοχείο διαμονής της. Το επόμενο πρωί, Σάββατο, συναντηθήκαμε. Μου είπε ότι ο εν λόγω μετανάστης ανήκει σε κάποια ομάδα· ήταν ταμίας, πράγμα που σημαίνει ότι τα πολλά χρήματα τα κρατούσε αυτός. Δεν ήθελε να μου αποκαλύψει τι ομάδα ήταν αυτή, καθώς

–όπως είπε– δεν γνώριζε και πολλά, αλλά ό,τι κάναμε δεν συνιστούσε αδίκημα. «Το αδίκημα που διαπράττω εγώ», είπε, «είναι ότι η άδεια ιδιωτικού ερευνητή που έχω δεν ισχύει για όλη την Επικράτεια, παρά μόνο για τη χώρα μου. Γι’ αυτό θέλω τη συνεργασία σου στην Ελλάδα».

Σκέφτηκα τι αδίκημα μπορεί να διαπράττω εγώ. Σύμφωνα όμως με τη δική μου άδεια, δεν υπήρχε κάποιος. Άρα δεν είχα λόγο να διακόψω.

Ανανεώσαμε το ραντεβού για την Κυριακή το πρωί, ώστε να αναχωρήσουμε για το χωριό όπου θα γινόταν το μνημόσυνο. Κατά τη διαδρομή, επειδή το ταξίδι ήταν μεγάλο, προσπάθησα να μάθω τι είδους ομάδα ήταν αυτή στην οποία συμμετείχε ο Έλληνας. Δεν μου έλεγε· με απέφευγε, γελώντας, και επαναλάμβανε ότι δεν γνωρίζει. Όταν τη ρώτησα γιατί μας αμφισβητούν, είπε:

«Δεν αμφισβητούν εμάς. Απλώς ήξεραν πόσο έξυπνος και πανούργος ήταν ο Έλληνας και φοβούνταν μήπως έχουμε παραπλανηθεί». Στο μνημόσυνο ήταν αρκετά άτομα. Σίγουρα δεν κάναμε την καλύτερη εντύπωση, η διαφορά ηλικίας η συντηρητική εμφάνισή μου, σε αντίθεση με την εκθαμβωτική θηλυκότητά της, κόλασαν την σκέψη αρκετών χωρικών. Ο ιερέας κοίταζε τότε εμένα, τότε αυτήν, περίμενα να ακούσω το γνωστό, [ΩΡΑΙΑ ΑΝΗΨΟΥΛΑ].

Όπως με ενημέρωσε ο συνάδελφός μου, κατά τη

διάρκεια της τελετής δύο άγνωστα άτομα παρακολουθούσαν την εκκλησία και στο τέλος επισκέφθηκαν το νεκροταφείο. Μου έστειλε τον αριθμό του οχήματός τους. «Λες να τον ξέθαψαν;» αστειεύτηκα.

«Όχι, όχι...» απάντησε.

Η γυναίκα ντετέκτιβ δεν είχε ενημερώσει ότι θα τη συνόδευαν διακριτικά· μπορεί και να μη γνώριζε. Τελειώνοντας, τη συνόδευσα στο αεροδρόμιο. Πριν την αναχώρησή της με ρώτησε αν είχα αναλάβει ξανά τέτοια υπόθεση. Της απάντησα αρνητικά – ούτε και εκείνη είχε, όπως είπε.

Θέλοντας να κλείσει την υπόθεση χωρίς καμία σκιά και να διατηρήσουμε μελλοντική συνεργασία, μου είπε: «Πράγματι, δεν γνωρίζω τι ομάδα είναι αυτή. Ο λόγος που δεν μπορέσαμε να τους πείσουμε ήταν αυτός που σου είπα. Τον τελευταίο καιρό ο Έλληνας κάτι τους ετοίμαζε. Οι εντολές μου υπέθεσαν ότι πέθανε ο αδερφός του και ότι ο ίδιος εκμεταλλεύτηκε το γεγονός και άλλαξε το όνομα. Αλλά, με τις φωτογραφίες που τράβηξα στο μνημόσυνο βλέποντας τα χαρακτηριστικά του αδερφού, της οικογένειας και της συζύγου, διαλύθηκε κάθε αμφιβολία.

Κατάλαβα ότι τα γυαλιά της είχαν κάμερα, γιατί δεν τα έβγαλε ούτε μέσα στην εκκλησία. Έστειλε ζωντανές εικόνες μέσω δορυφόρου είτε σε όσους ήταν απ' έξω είτε στους εντολές της στο εξωτερικό. Δεν με πείραξε· κι εγώ το ίδιο θα έκανα στη θέση της.

Όταν έμπαινε στην αίθουσα αναχώρησης, γύρισε και είπε:

«Ωραία η Ελλάδα...». «Ελπίζω και οι συνοδοί σας να έχουν την ίδια άποψη», της απάντησα. «Γεια σου, Έλληνα», είπε χαμογελώντας.

ΚΙ ΑΥΤΟΣ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΟΥ...

ΔΕΧΟΜΑΙ τηλέφωνο από άντρα, ο οποίος μου έκανε γνωστό ότι νεαρός βρίσκεται σε ψυχιατρική κλινική, είναι ναρκομανής και πρέπει την επόμενη ημέρα να μεταφερθεί σε Κέντρο Απεξάρτησης για να αξιολογηθεί αν είναι έτοιμος να ενταχθεί σε πρόγραμμα. «Είναι αντιδραστικός; Θέλει να πάει στο κέντρο;» Τι σχέση έχετε μαζί του ρώτησα. Είναι γιος μου. «Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα. Είναι συνεργάσιμος. Θα κάνει ό,τι του πείτε. Θα πληρωθείτε καλά». Αυτό το «καλά» κάπως μου ακούστηκε, αλλά το παρέβλεψα.

Την επόμενη μέρα ο συνεργάτης μου πήγε στο ίδρυμα να τον παραλάβει, με σκοπό να τον μεταφέρει στο Κέντρο Αποκατάστασης για αξιολόγηση. Ο νεαρός ήταν τριάντα πέντε ετών και είχε ενημερωθεί από

τον πατέρα του. Επιβιβάστηκε στο όχημά μας. Το πρώτο που ζήτησε ήταν ένα τσιγάρο από τον συνεργάτη μου. Η εντολή του πατέρα του ήταν να του δίνουμε ό,τι θέλει, εκτός από χρήματα. Ο νεαρός ήταν συνεργάσιμος. Σε λίγη ώρα έφτασαν στο Κέντρο, όπου έγινε δεκτός, και σε δέκα μέρες θα έπρεπε να μπει στο πρόγραμμα.

Τον επιστρέψαμε στην ψυχιατρική κλινική και με κάλεσε ο πατέρας του, ενημερώνοντάς με ότι σε δέκα μέρες πάλι θα τον συνοδεύσουμε στο πρόγραμμα. Περίμενα ότι θα ερχόταν ο ίδιος να τον ενθαρρύνει, να πει μια κουβέντα για την απόφασή του, αλλά τελικά δεν θα έρθει. Τη δέκατη μέρα αποφάσισα να πάω κι εγώ μαζί. Φτάσαμε νωρίς· μας περίμενε. Η εμφάνισή του τον πρόδιδε: ήταν φανερό ότι είχε κοιμηθεί με τα ίδια ρούχα. Οι πεσμένοι ώμοι, το αργόσυρτο βάδισμα, η ομιλία του, τα σκασμένα χείλη, τα κόκκινα μάτια, το ελαφρύ τρέμουλο στα χέρια του – όλα έδειχναν πως «έσερνε πολλές βαλίτσες». Ξεκινήσαμε για το Κέντρο, γιατί δεν ήθελα να χάσουμε χρόνο· φοβόμουν κάτι απρόοπτο που θα μπορούσε να του στερήσει την ευκαιρία. Είχα πάθει κάτι με τη διαχείριση του χρόνου...

Στο αυτοκίνητο μονολογούσε: «Θα τα καταφέρω... θα το βγάλω και όλα θα τελειώσουν». Και ξανά τα ίδια, ενώ μας κοιτούσε. «Αφού το πήρες απόφαση, θα τα καταφέρεις», του είπαμε. «Ρε παιδιά, δεν είναι τίποτα. Μία προσπάθεια θα κάνω... θα τα καταφέρω»,

συνέχιζε.

Φτάσαμε νωρίς. Είχαμε δύο ώρες ακόμα. «Συγγνώμη ρε παιδιά... μη φύγετε, καθίστε, δεν θέλω να μπω α-κόμα μέσα», μας είπε. Μείναμε. Κάπνιζε μανιωδώς – κι αυτός κι εμείς. Κάθε τόσο έλεγε «συγγνώμη». Κάθε φορά που ζητούσε τσιγάρο, ήθελε δύο: ένα να ανάψει και ένα να κρατάει στο χέρι του, φοβούμενος ότι δεν θα βρει άλλο. Κοιτούσε την πόρτα του Κέντρου Απεξάρτησης. «Είναι κι άλλοι που το έχουν πάρει απόφαση. Θα τα καταφέρω κι εγώ...» έλεγε, και μας κοιτούσε για επιβεβαίωση.

Ξάπλωσε στο παγκάκι σε εμβρυακή στάση. Τα γόνατά του ακούμπησαν στο στήθος, τα χέρια γύρω από τις κνήμες, τα μάτια στο κενό. Μονολογούσε:

«Κι αυτός ο πατέρας μου... δεν ήρθε... δεν μπορούσε να έρθει; Αυτή τη φορά θα νικήσω. Θα αποδείξω πόσο δυνατός είμαι. Ότι δεν είμαι η ντροπή του χωριού. Δεν είμαι πρόβλημά τους. Δεν θα προσπαθήσω να του μοιάσω, όπως ήθελε... θα προσπαθήσω να τον νικήσω αυτή τη φορά». (Κατάλαβα είχε ξανακάνει προσπάθεια). Είπε τόσα πολλά για τις συμπεριφορές του πατέρα του, που πέρασαν δύο ώρες. Με όλη αυτή τη φόρτιση κάλεσα τον πατέρα του. Δεν απάντησε. Του έστειλα μήνυμα:

«Είμαστε μαζί του και καθόμαστε απέναντι...».

«Στις δώδεκα πρέπει να είστε μέσα», μου έγραψε.

«Το γνωρίζω, είμαστε απέναντι. Αν θέλετε να του

μιλήσετε, καλέστε...».

«Αργότερα, δεν μπορώ τώρα».

Περίμενα ότι θα τον καλούσε για να του πει μια κουβέντα, αλλά έπεσα έξω. Η ώρα πέρασε και έπρεπε να μπει. «Πρέπει να μπω τώρα;» ρώτησε.

«Ναι, τώρα πρέπει».

Φεύγοντας μας ρώτησε: «Συγγνώμη... είσαστε μπάτσοι;» «Φίλοι σου είμαστε», του απαντήσα και μπήκε. Το τελευταίο τσιγάρο το έκρυψε στην κάλτσα – τον είδα.

Μετά από όλη την φόρτιση η μέρα μου είχε τελειώσει, κατευθύνθηκα προς το σπίτι μου. Στον δρόμο της επιστροφής σκεφτόμουν τον πατέρα. Δεν ήρθε, δεν τηλεφώνησε, δεν τον επιβράβευσε, δεν στήριξε ούτε αυτή την προσπάθεια – την αποφασή του. Θέλοντας να απαλλαγεί από τις ευθύνες του, μας πλήρωσε να κουβαλήσουμε την ντροπή του. Αγνοώντας αν η αδιαφορία αφήνει πιο βαθιές πληγές από την εξάρτηση.

Ένα μήνα αργότερα, θέλοντας με τον συνεργάτη μου να δούμε πώς πάει ο νεαρός στο πρόγραμμα, τηλεφώνησα στον πατέρα του. Μας είπε ότι την όγδοη μέρα ο νεαρός έφυγε. «Και πού είναι τώρα;» ρώτησα. «Δεν ξέρω... κάπου θα ζητιανεύει για τη δόση του, αλλά δεν θέλω να ξέρω». «Τον αφήσατε έτσι στην τύχη του;» «Ναι, ναι. Ας κάνει ό,τι θέλει...».

«Αυτή είναι η τύχη ενός παιδιού;» τον ρώτησα και του μετέφερα τα παράπονα που έκανε ο νεαρός, μή-

πως και προβληματιζόταν.

«Είναι ψεύτης και αδιάφορος. Τον ξέρω καλά. Έχω κάνει τόσα πολλά γι' αυτόν και δεν σεβάστηκε τίποτα. Δεν με ενδιαφέρει», μου απάντησε.

«Ναι, αλλά είναι παιδί. Κανένα παιδί δεν γεννήθηκε έτσι. Εμείς τα κάναμε του είπα ...».

Με χαιρέτησε βιαστικά, έτοιμος να μου κλείσει το τηλέφωνο. Κατάλαβα ότι είχε “ξεγράψει” το παιδί του. Αλλά και σε καμία από τις επικοινωνίες μας δεν τον αποκάλεσε «γιο» του· ήταν πάντα «ο νεαρός», «αυτός», «εκείνος».

ΜΙΑ ΠΛΗΓΗ

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΜΟΥ με επισκέφθηκε άντρας σαραντα δύο ετών. Ξεκίνησε να λέει: «Είμαι παντρεμένος, έχω ένα παιδί, αλλά η σύζυγός μου έχει την εντύπωση ότι είναι υιοθετημένη. Το υποθέτει, γιατί όταν ήταν στο λύκειο, κάποια συμμαθήτριά της είπε “το έχουν ακούσει να το λένε”. Πέρασαν τα χρόνια δεν το κοίταξε, δεν το έψαξε, και οι γονείς της απέφευγαν κουβέντες για το παρελθόν. Ήταν μεγάλοι, δεν της έλεγαν τίποτα· το αρνιόντουσαν. Φωτογραφίες από την παιδική της ηλικία, από τη γέννησή της ή τα βαφτίσια της δεν έχει δει ποτέ – σαν να μην υπήρξαν πρώτα χρόνια».

Τον συμβούλευσα ότι πρέπει πρώτα να κάνουμε ένα τεστ, να δούμε αν οι γονείς της λένε αλήθεια ή ψέματα, αν είναι βιολογικοί ή όχι.

Την επόμενη φορά με επισκέφτηκε με τη σύζυγό του, η οποία μου εξήγησε τα ίδια γεγονότα και δέχτηκε να δώσει γενετικό υλικό δικό της και των γονέων της. Μου προσκόμισε το υλικό στα ειδικά σακουλάκια που της προμήθευσα. Τα αποτελέσματα του εργαστηρίου ήταν αρνητικά. Δεν ήταν οι βιολογικοί γονείς της. Ξεκίνησα την έρευνα – δύσκολη, επειδή οι γονείς δεν έδιναν στοιχεία.

Με μεγάλη δυσκολία εντόπισα τη βιολογική της μητέρα. Βρισκόταν στην ίδια περιοχή με την εντολέα μου. Τόσο κοντά, που με μια μικρή παράκαμψη περνούσες έξω από το χαμηλό, μικρό σπίτι της. Μια μοναχική γυναίκα, δύσκολη στην επικοινωνία· ανύπαντρη, χωρίς παιδιά, χωρίς περιουσία. Οι γείτονες την απέφευγαν – και εκείνη το ίδιο. Ενημέρωσα την εντολέα μου, η οποία θέλησε να τη συναντήσει και να της μιλήσει.

«Θα την επισκεφθώ και θα σας ενημερώσω», είπε. Στο επόμενο ραντεβού, μού διηγήθηκε: «Πήγα αρκετές φορές έξω από το σπίτι της. Την έβλεπα και δεν έβρισκα τη δύναμη... Και τι να της έλεγα; “Είμαι κόρη σου”; Ένα απόγευμα είδα την αυλόπορτα ανοιχτή και μπήκα. Εκείνη την ημέρα δεν είχα κλάψει. Με γνώρισε αμέσως. “Το ήξερα ότι θα με έβρισκες”, είπε.

Αφού συζητήσαμε λίγο για το πώς και το γιατί, τη ρώτησα ποιος είναι ο πατέρας μου. “Δεν τον ξέρω· δεν προήλθες από γάμο. Ούτε κι εγώ τον γνωρίζω. Δεν έ-

χεις αδέρφια. Πώς να σε μεγάλωνα; Δεν βλέπεις την κατάσταση μου;”, μου είπε.

Κύριε Νίκο, δεν έβλεπε την ώρα να φύγω. Όσο ήμουν εκεί δεν ασχολήθηκε μαζί μου. Της είπα για μένα, το παιδί μου, τον άντρα μου, κι εκείνη μου εξηγούσε πώς οι γάτες πάνε και της χαλάνε τον κήπο και διάφορα άσχετα... Ήθελα να μείνω περισσότερο, αλλά ένιωθα ότι δεν είχε χώρο για μένα, την επισκέπτρια. Φευγοντας έκανα να την πάρω μια αγκαλιά αλλά δεν μου βγήκε. Ούτε σε αυτή. Έφυγα δεν είπε κάτι [να τα ξαναπούμε], [ξαναπέρασε]..κάτι ..μόνο καληνύχτα. Βγήκα στον δρόμο με κλάματα. Δεν μπορούσα να απομακρυνθώ, κάτι ...δεν ξεκόλαγε από μέσα μου, ήξερα ότι εκεί είναι η βιολογική μου μητέρα, αυτή που μου έδωσε ζωή. Κάθησα ποιο μακριά. Κοίταζα το σπίτι. Με πήραν μεσάνυχτα, όλα αυτά τα χρόνια νοσταλγούσα κάτι άλλο, μια εξήγηση, μια συγγνώμη, μια αγκαλιά ένα γιατί μια δικαιολογία. Όχι αυτήν την πίκρα. Δεν ξέρω πόσο θα έμενα εκεί, ήρθε ο άντρας μου και με πήρε.

Έφυγε από το γραφείο μου. Μια αμφιβολία έγινε απόδειξη. Δεν είχα λόγια να πω κάτι. Η συναισθηματική φόρτιση με μπλόκαρε. Αυτές είναι οι στιγμές που συγκρούεται το επάγγελμα με το ανθρώπινο συναίσθημα. Είδα ότι μια πληγή δεν έκλεισε – αλλά μεγάλωσε.

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΝΟΝΟΥ

ΟΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΕΤΑΙΡΕΙΕΣ, θέλοντας να προστατευτούν από απατεώνες, αναθέτουν σε ερευνητές τις κλοπές σπιτιών, καταστημάτων, οχημάτων, σκαφών, τροχαία ατυχήματα, δηλώσεις εξυπηρέτησης – αντιστροφή υπαιτιότητας – σωματικές βλάβες που δεν σχετίζονται με το ατύχημα, ψευδείς βεβαιώσεις, παραστατικά κ.α.

Δηλώθηκε κλοπή οικίας στην Αθήνα. Οι ιδιοκτήτες έφυγαν την Παρασκευή το απόγευμα και επέστρεψαν την Κυριακή αργά από το εξοχικό τους. Κατά την επιστροφή διαπίστωσαν ότι άγνωστοι είχαν παραβιάσει την πόρτα του γκαράζ, μπήκαν από την εσωτερική σκάλα στο σπίτι και το άδειασαν. Η ζημιά ήταν μεγάλη. Είχαν κλαπεί ηλεκτρικές συσκευές, τα air-condi-

tion, ρούχα, χαλιά και διάφορα αντικείμενα, εκτός από έπιπλα. Ενημερώθηκα από την ασφαλιστική εταιρεία την Τρίτη και πήγα στην οικία, όπου βρήκα το συνεργείο της Εγκληματολογικής Υπηρεσίας. Περίμενα να τελειώσουν και κατά την έξοδό τους δήλωσα την ιδιότητά μου και τους ρώτησα την άποψή τους. «Τα βλέπω πολύ δύσκολα... Θα δούμε», είπε ο ένας. Δεν ήξερα πώς να το μεταφράσω. Δεν είπαν περισσότερα. Στο σπίτι υπήρχε μόνο η σύζυγος, η οποία μου δήλωσε ότι τα παιδιά έμειναν στη γιαγιά κι αυτή με τον σύζυγό της έμεναν εκεί για να μην ξανάρθουν οι κλέφτες. Τι άλλο να πάρουν, σκέφτηκα.

Έφυγα από το σπίτι και πήγα στο Αστυνομικό Τμήμα της περιοχής, όπου ενημερώθηκα ότι ούτε παρόμοιο γεγονός, αλλά ούτε απόπειρα ούτε καταγγελία, δεν υπήρξε το Σαββατοκύριακο του συμβάντος. Ο αξιωματικός που είχε αναλάβει την υπόθεση είπε ότι τα πράγματα είναι σοβαρά, γιατί οι δράστες πρέπει να χρησιμοποιήσαν δύο μικρά αυτοκίνητα ή ένα μεγάλο, επειδή τα αντικείμενα ήταν πολλά. Την επόμενη μέρα κάλεσα τον παθόντα. Συναντηθήκαμε στο σπίτι της μητέρας του, όπως μου ζήτησε. Η μητέρα του μου είπε πόσο καλό παιδί είναι ο γιος της, η νύφη της και τα εγγόνια της, που εκείνη τη στιγμή ήταν στο κολυμβητήριο με τη μητέρα τους. Μου τόνισε ότι είναι κρίμα που τους έκλεψαν και ότι πρέπει να συντομεύσω τις διαδικασίες για να γυρίσουν σπίτι τους. «Σταμάτα... μην

ζαλίζεις τον άνθρωπο. Θα κάνει ό,τι είναι σωστό», είπε ο γιος της.

Μου είχε έναν φάκελο έτοιμο, με φωτογραφίες των κλοπιμαίων και αποδείξεις για όλα τα αντικείμενα, εκτός από μερικά που αναγράφονταν ως δώρο γάμου ή ενθύμιο από τη γιαγιά. Ήξερε και την τιμή για όλα. Του εξήγησα ότι ο φάκελος είναι πολύ καλός και η διαδικασία της αποζημίωσης θα είναι σύντομη για να ξαναπάει στο σπίτι του. Το γεγονός του φακέλου από μόνο του ήταν ύποπτο. αλλά και ο τρόπος διάρρηξης. Έγινε με χειρουργικές κινήσεις οι δράστες δεν προξένησαν ζημιές στο σπίτι ούτε και στα κλοπιμαία. Τα air condition τα ξεβίδωσαν, το ίδιο τα ηλεκτρικά δεν εκόψαν καλώδια. Τη βάση του πλυντηρίου την πήραν, ήταν νοικοκυραίοι, δεν λέρωσαν, δεν έσειραν στο ξύλινο πάτωμα, στράγισαν το πλυντήριο πιάτων και ρούχων. Η φορά των πραγμάτων από τα συρτάρια ήταν προς 2 κατευθύνσεις όχι ανακατεμένα. Τα μικρής αξίας ρούχα ήταν ακόμα στις κρεμάστρες, οι δράστες είχαν πάρει τα ακριβότερα. Η οικία ήταν μεζονέτα κατέβασαν ογκώδη αντικείμενα στο γκαράζ από τις σκάλες χωρίς να κάνουν καμμία γρατσουνιά σε τοίχους.

Αργότερα δέχτηκα τηλεφώνημα από τη σύζυγο, η οποία –σε αντίθεση με τον ήπιο χαρακτήρα του συζύγου– μου είπε ότι περνούσαν δύσκολα και ρώτησε αν έκανα την έκθεσή μου.

Την ίδια μέρα πήγα στη γειτονιά και προσπάθησα

να συλλέξω πληροφορίες. Κανένας δεν είχε δει το παραμικρό. Έφυγα και την επόμενη Παρασκευή-Σάββατο-Κυριακή έμεινα στον χώρο. Ρώτησα όσους περνούσαν και όσους πάρκαραν αν είχαν δει κάτι, κάποιο ύποπτο όχημα. Κανένας δεν μου έδωσε πληροφορία. Τη Δευτέρα με κάλεσε η σύζυγος, καθώς θα έμπαινε στο νοσοκομείο και θα έβγαине την Τετάρτη. Ήθελε να συναντηθούμε και ρώτησε αν είχα ολοκληρώσει την έκθεση. Της είπα όχι ακόμα. Την Τρίτη το μεσημέρι πήγα στην πεθερά της. Χτύπησα, και καθώς ο γιος της δεν είχε επιστρέψει από τη δουλειά, μου είπε να καθίσω να τον περιμένω. «Να ρωτήσω κάποιες λεπτομέρειες για να μη χάνουμε χρόνο και να κλείσω την έκθεσή μου;» της είπα. Μου πρόσφερε καφέ, αλλά αρκέστηκα στο νερό. Κάθισα στο μικρό σαλόνι δίπλα, ενώ ο μικρός έπαιζε σε ένα τάμπλετ.

«Τι παίζεις;» τον ρώτησα. «Ένα παιχνίδι... Δεν έχω το PlayStation. Το έχουμε πάει σ' ένα άλλο σπίτι και τώρα παίζω εδώ», είπε.

«Γιατί το έχετε πάει σε άλλο σπίτι;» ρώτησα. «Το έχουμε πάει μαζί με τ' άλλα πράγματα. Είναι στο σπίτι του νονού μου, αλλά δεν το λέμε, είναι κακό». «Πήγατε πολλά πράγματα;» «Οουου... όλα τα πήγαμε».

Του άλλαξα συζήτηση, ρωτώντας για το σχολείο, γιατί ερχόταν η πεθερά με το νερό. Δεν περίμενα τον πατέρα, έφυγα λέγοντας κάτι προέκυψε και θα περνούσα άλλη ώρα. Είχα πάρει την πληροφορία που ήθε-

λα. Την ίδια μέρα επισκέφτηκα την ασφαλιστική εταιρεία και την ενημέρωσα για το σπίτι του νονού.

Η εταιρεία τους κάλεσε σε ραντεβού την επομένη – θα έβγαινε και η σύζυγος από το νοσοκομείο. Το ραντεβού κλείστηκε 14:00–14:30 στα γραφεία της ασφαλιστικής. Τη διαπραγμάτευση ανέλαβαν δύο έμπειροι υπάλληλοι, οι οποίοι διαπραγματεύτηκαν ξεχωριστά τον σύζυγο από τη σύζυγο, την ίδια ώρα. Όταν θέλησα να μάθω τι έγινε, μου έκαναν γνωστό ότι ομολόγησαν πως τα πράγματα ήταν στο σπίτι του κουμπάρου. Θέλοντας να αποφύγουν τη διαδικασία έρευνας εκεί, και τυχόν ποινικές συνέπειες, έκαναν ανάκληση της απαίτησης. Δεν ενημέρωσα την Αστυνομία, γιατί θα τους ασκούσε δίωξη.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

ΔΕΧΤΗΚΑ τηλεφώνημα από έναν άντρα, ο οποίος μου δήλωσε ότι ήταν κάτοικος εξωτερικού, μετανάστης από την Ελλάδα. Μου διηγήθηκε ότι σε τροχαίο που συνέβη, το όχημα στο οποίο επέβαιναν δύο άτομα πήρε φωτιά. Ήταν ένα αγόρι σαράντα ετών και ένα κορίτσι τριάντα οκτώ, τα οποία κάηκαν. Το ένα από τα δύο, και συγκεκριμένα το αγόρι, όπως τον ενημέρωσε η Αστυνομία από την έρευνα που έκανε, ήταν ο γιος του. Παρά το γεγονός ότι τα στοιχεία έδειχναν πως το αγόρι ήταν γιος του, η διαδικασία της ταυτοποίησης ήταν δύσκολη. Η Αστυνομία ζήτησε DNA από τους γονείς – πατέρα ή μάνα. Ο πατέρας πήγε και έδωσε DNA. Το ίδιο έκανε και η μητέρα του κοριτσιού. Η οικογένεια του κοριτσιού παρέλαβε τη σορό. Στον πατέ-

ρα όμως του αγοριού αρνήθηκαν την παράδοση της σορού, καθώς, όπως είπαν, το DNA δεν ταυτιζόταν με το αγόρι. Η οικογένεια επέμενε ότι ήταν γιος τους και η Αστυνομία ζήτησε DNA από τη μάνα. Το DNA της μάνας ταυτιζόταν και έτσι η σορός παραδόθηκε. Αφού τελείωσαν όλες οι διαδικασίες, ο πατέρας ζητούσε από τη μητέρα να μάθει ποιανού ήταν το παιδί. Εκείνη απέφυγε κάθε ερώτηση. «Το μυαλό μου γυρνάει πίσω», είπε. Μου διηγήθηκε το ιστορικό, πριν φύγει από την Ελλάδα. «Στην πολυκατοικία που κατοικούσαμε είχα αντιληφθεί ότι η σύζυγός μου είχε κάποιες συμπάθειες με έναν Γιάννη στον τρίτο όροφο. Δεν είχα δει κάτι ιδιαίτερο, αλλά επειδή χρονικά συμπίπτει, εκτιμώ ότι κάτι είχε γίνει μ' αυτόν. Δεν μπορώ να σκεφτώ κάτι άλλο... Θέλω να το ερευνήσετε», μου είπε.

Δέχτηκα την έρευνα και ξεκίνησα. Ήταν αρκετά δύσκολη. Σαραντα χρόνια ήταν πολλά. Στη θέση της τότε πολυκατοικίας είχε χτιστεί συγκρότημα κατοικιών· παρ' όλα αυτά εντόπισα τον κύριο Γιάννη. Ήταν εν ζωή, συνταξιούχος και είχε μετακομίσει στην επαρχία. Συγκέντρωσα ό,τι άλλο σχετικό με το προφίλ του ήταν ωφέλιμο για τον εντολέα –νομό, χωριό, τηλέφωνο επικοινωνίας– και τον ενημέρωσα. «Θα έρθω στην Ελλάδα άμεσα να τον συναντήσω», είπε. «Θέλω να παραστείτε στη συνάντηση. Κανονίστε τον χρόνο σας». Μετά από δεκαπέντε μέρες ήρθε. Μου παρέδωσε ένα κουτί, ενημερώνοντάς με ότι μέσα είχε γενετικό υλικό

του παιδιού του. «Φύλαξέ το, θα σου χρειαστεί», μου είπε με αποφασιστική φωνή. Μεταβήκαμε μαζί στην επαρχία, είχε πλήρως αποξενωθεί από την Ελλάδα, 40 χρόνια ούτε σαν επισκέπτης δεν είχε έρθει. Ένα ταξίδι βουβό, ο πόνος του ήταν μεγάλος. Αλλά και το ερώτημα ποιος είναι ο πατέρας. Φθάσαμε αργά απόγευμα στο χωριό, κάλεσε τον Γιάννη και ήρθε στο μικρό καφενείο. Δεν γνώριζε για την απώλεια του παιδιού. Ο Γιάννης έκανε κάποιες ερωτήσεις, πως με βρήκες κ.α., αλλά ο εντολέας μου ήταν διαβασμένος και αποφασισμένος. Είχε πειστικές απαντήσεις για όλα, περιμέναμε να φύγει πρώτος. Ο εντολέας πήρε το καλαμάκι που έπινε ο Γιάννης άδειασε το τασάκι με τα αποτσίγαρα σε ζελατίνα πήρε και το γυάλινο ποτήρι... Ήταν ψυχρός μεθοδικός αδιαφορούσε αν θα τον έβλεπαν από τα διπλανά τραπέζια. «Σου φτάνουν;» ρώτησε. «Αρκετά», απάντησα.

Επιστρέψαμε στην Αθήνα και παρέδωσα το υλικό στο εργαστήριο. Η απάντηση ήταν ξεκάθαρη: ο βιολογικός πατέρας ήταν ο Γιάννης. Ο εντολέας πήρε την έκθεση στα χέρια του, τη διάβασε... ένα ψυχρό μάλιστα ακούστηκε, τίποτε άλλο... Άλλωστε, τι να έλεγε; Ήταν σίγουρος από την αρχή.

Αυτή την έρευνα δεν κατάλαβα ποτέ αν την ήθελα ή αν δεν την ήθελα...

ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΜΟΥ υπήρχε κλεισμένο ραντεβού από τη γραμματέα μου με ένα αντρόγυνο. Βλέπω έναν άντρα και μια γυναίκα να με καλημερίζουν. Είναι ευγενικοί. Κάθονται στο μεγάλο τραπέζι, όπου οι καρέκλες τους είναι τόσο κοντά, ώστε οι αγκώνες τους ακουμπούν. «Τι είναι αυτοί;» σκέφτομαι... Ερωτευμένοι; Μου δείχνουν την αγάπη τους; Είναι ανασφαλείς; Και καταλήγω ότι έχω να κάνω με ανθρώπους που ο ένας στηρίζει τον άλλον. Αφού μου συστήθηκαν, μιλήσαμε για τον Πειραιά, τη θέα που έχω από το γραφείο, το εμβληματικό Δημοτικό Θέατρο που φαίνεται, και προχωρήσαμε στον λόγο της επίσκεψής τους.

Ξεκίνησε να μου διηγείται ο σύζυγος ότι έχουν δύο παιδιά. Το μικρό είναι αγόρι, ανήλικο, καλός μαθητής,

καλό και υπάκουο παιδί. «...Αλλά, κύριε Νίκο, κάτι δεν πάει καλά με τις παρέες του. Δεν έχει κάποιο ενδιαφέρον για κοπέλες και οι παρέες του δεν μας αρέσουν. Όταν τον ρωτάμε αν ενδιαφέρεται για κάποια κορίτσι, δεν απαντά. Ρώτησα την αδερφή του, αλλά εκείνη δεν γνωρίζει. Το γεγονός, κύριε Νίκο, ότι κλειδώνεται όλη μέρα στο δωμάτιό του και είναι συνέχεια στο διαδίκτυο, μας προβληματίζει. Τον ρωτήσαμε κάποια μέρα και για τα ερωτικά, και είπε ότι αυτό είναι δικό του θέμα, αν δηλαδή του αρέσουν τα αγόρια ή τα κορίτσια, και ότι εμάς δεν μας πέφτει λόγος. Όμως ανησυχούμε με τόσα που ακούμε. Το κορίτσι ενός γνωστού μας έχει σχέση με άλλο κορίτσι –είναι μεγαλύτερη βέβαια σε ηλικία– αλλά πώς να το κάνουμε, ανησυχούμε. Θέλουμε να ξέρουμε τι λέει στο τηλέφωνό του. Κλείνεται στο δωμάτιο και δεν ξέρουμε με ποιον μιλάει, τι λέει με φίλους, τι βλέπει στο διαδίκτυο».

Τους πρότεινα να αγοράσουν μια συσκευή τηλεφώνου στον ανήλικο και να εγκαταστήσουμε λογισμικό ώστε να βλέπουν και να ακούνε το παιδί. Τους εξήγησα τους ηθικούς λόγους και τους κινδύνους που διατρέχουν.

Την επόμενη ημέρα μού προσκόμισαν μία καινούργια συσκευή, στην οποία ο τεχνικός μου εγκατέστησε το λογισμικό. Σύντομα με ενημέρωσαν: «Το παιδί μπαίνει σε site με ετεροφυλοφιλία, ομοφυλοφιλία, αμφιφυλοφιλία, πανσεξουαλικότητα κ.ά. Έχουμε ανα-

στατωθεί, κύριε Νίκο. Τι να κάνουμε; Πώς να το διαχειριστούμε; Δεν περιμέναμε κάτι τέτοιο». Τους εξήγησα ότι δεν είμαι αρμόδιος και ότι πρέπει να επισκεφτούν ψυχολόγο.

Η επικοινωνία μας είχε γίνει σχεδόν καθημερινή. Προσπαθούσαν κάπου να πιαστούν, κάποια κουβέντα να τους «χαϊδέψει» τα αυτιά, ότι δεν είναι τόσο δύσκολο. Επισκέφθηκαν ψυχολόγο, ο οποίος ήταν καθησυχαστικός: «Δεν είναι κακό ότι το παιδί ψάχνει τον σεξουαλικό του προσανατολισμό. Πρέπει όμως πρώτα εσείς, ως γονείς, να κάνετε συνεδρίες για να μπορέσετε να βοηθήσετε το παιδί στην επιλογή του», τους είπε. Εκείνοι θυμωσαν δεν ήθελαν να το παραδεχτούν. Πίστευαν πως μία συμβουλή, μια συζήτηση, μια προτροπή ή ένα κακό παράδειγμα θα οδηγούσαν το παιδί στη σεξουαλική επιλογή που αυτοι θεωρούσαν “σωστή”. Ομολογώ ότι τους πίεσα πάρα πολύ, καθώς ήξερα ότι έχουν οικονομική δυνατότητα και μπορούν να στηρίξουν το παιδί.

Τα τηλέφωνα, από την ημέρα που ο ψυχολόγος τους είπε ότι πρέπει να κάνουν συνεδρίες –και εγώ επέμενα– είχαν αραιώσει. Τους κάλεσα αρκετές φορές και δεν μπορούσα να τους πείσω. Έβρισκαν δικαιολογίες, κυρίως ο πατέρας. Τους έδωσα δύο γραμμές υποστήριξης για να επικοινωνήσουν χωρίς να δώσουν στοιχεία, ώστε να συμβουλευτούν τι πρέπει να κάνουν. Στη γραμμή επικοινωνίας εξήγησαν τι άκουγαν

στο τηλέφωνο αλλά και την επιμονή μου να πάνε σε ψυχολόγο. Και στις δύο γραμμές υποστήριξης τους είπαν πως πρέπει να το κάνουν.

Τελικά επισκέφτηκαν ξανά τον ψυχολόγο. Πρώτα οι γονείς άρχισαν συνεδρίες και μία εβδομάδα μετά ξεκίνησε και το παιδί. Από όσα μου είπαν, ο ψυχολόγος τους άρεσε. «Φαίνεται έμπειρος· είναι σύμφωνος με τη γραμμή υποστήριξης». Τους έδωσε κατευθύνσεις: «Μείνετε κοντά του, να το ζεσταίνετε, αλλά μακριά να μην το κάψετε. Δώστε του τον δικό του χώρο. Ακούστε το χωρίς να το επηρεάζετε ή να το διορθώνετε και νιώσει ότι το κατευθύνετε. Δείξτε του αγάπη και αποδοχή χωρίς όρους. Δώστε του να καταλάβει ότι κοντά σας μπορεί να αισθάνεται ασφαλές για όλα. Ακούστε το περισσότερο, μιλήστε λιγότερο. Ίσως ακούσετε κάτι που δεν σας αρέσει· αντιμετωπίστε το με ηρεμία. Εάν δεν γνωρίζετε, καλέστε με. Αν βιώσει κοροϊδία, απόρριψη ή χλευασμό στο σχολείο, στις παρέες ή στο διαδίκτυο, αγκαλιάστε το. Προσφέρετέ του καταφύγιο. Δηλώστε του ότι δεν είναι μόνο του. Λόγια που ποτέ δεν πρέπει να του πείτε: “Θα σου περάσει”, “Στη θέση σου βρισκόμουν κι εγώ”, “Δεν φταις εσύ αλλά η τηλεόραση... οι φίλοι σου... το διαδίκτυο... η κοινωνία”, “Μην το λες σε κανέναν ακόμα”, “Δεν το περίμενα από σένα”... Μην κατακρίνετε τις επιλογές άλλων για να του δείξετε πόσο “κακές” είναι, όπως: “Τι θα πει ο κόσμος, οι συγγενείς, η γιαγιά, ο παππούς”, “Πώς θα

βγούμε έξω”, “Τι θα πούμε στη δουλειά μας”, “Άλλα όνειρα είχαμε για σένα”... ή οτιδήποτε άλλο μπορεί να αμφισβητήσει την επιλογή του».

Ο ψυχολόγος τους δήλωσε ότι θα συνεχίσουν συνεδρίες με το παιδί, αλλά την επιλογή θα την κάνει εκείνο και σίγουρα θα είναι η καλύτερη, αρκεί οι γονείς να είναι υποστηρικτικοί. Η αξία του παιδιού δεν αλλάζει με τη σεξουαλική του ταυτότητα ούτε πηγάει από τις επιλογές του. «Γίνετε η σταθερή βάση που πάντα θα το δέχεται. Το καταφύγιό του!»

Έκλεισα την υπόθεση, ικανοποιημένος όχι για την αμοιβή μου αλλά για την εξέλιξη. Είδα γονείς ευχαριστημένους, ήρεμους, έτοιμους να αποδεχθούν κάθε επιλογή του παιδιού τους.

Δικαιώθηκα για την επιμονή μου, την πίεση που τους άσκησα, είχα υποχρέωση να το κάνω, ήμουν κάποτε μέλος της πολιτείας και τώρα της κοινωνίας.

[Το χούι βγαίνει τελευταίο όπως λένε].

Η ΚΑΚΙΑ Η ΩΡΑ ΤΗΝ ΚΑΛΗ ΣΤΙΓΜΗ

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΜΟΥ, αυτή τη φορά, ήρθε μία κυρία σαράντα ετών, η οποία μου διηγήθηκε: «Είμαι παντρεμένη πολλά χρόνια. Το παιδί μας είναι μεγάλο, βρίσκεται στο εξωτερικό για σπουδές. Ο σύζυγός μου είναι καλός και στοργικός πατέρας. Εργάζεται πολλές ώρες στην εταιρεία του, αλλά επειδή συνεργάζεται με το εξωτερικό υπάρχει διαφορά ώρας και δουλεύει από το σπίτι έως αργά. Δεν έχουμε κανένα πρόβλημα, έχουμε μία άνετη οικονομική ζωή και –πως να σας το εξηγήσω– έχουμε εμπιστοσύνη ο ένας στον άλλον. Την ακούω με προσοχή δεν διακόπτω· κάθε τόσο κουνάω το κεφάλι μου για να καταλαβαίνει ότι είμαι εκεί... Τον τελευταίο καιρό, όμως, έχω μία σχέση. Βγαίνω κάθε

Παρασκευή και λέω στον σύζυγό μου ότι βγαίνω με φίλες μου, τις οποίες δεν γνωρίζει καλά. Τον προηγούμενο μήνα –Παρασκευή συγκεκριμένα– βγήκα όπως συνήθιζα και του είπα ότι θα αργήσω. Έφυγα από το σπίτι στις 21:30 και στις 22:30 μίλησα με τον σύζυγό μου, ο οποίος είπε ότι θα πέσει για ύπνο, τον ενημέρωσα ότι δεν θα αργήσω. Έπειτα έβαλα το τηλέφωνο στο αθόρυβο, γιατί και η κόρη μου ξέρω ότι κοιμάται νωρίς».

«Με τον εραστή μου πήγαμε σε παραλιακή καφετέρια. Παρκάρισα σε ένα στενό, ώστε να μη φαίνεται το όχημα, γιατί ήμασταν κοντά στο σπίτι και δεν ήθελα κάποιος περαστικός να το δει, καθώς είναι ένα πολύ καλό και ακριβό αυτοκίνητο που εύκολα το προσέχει κάποιος. Φύγαμε από το καφέ με σκοπό να πάμε σε ξενοδοχείο ημιδιαμονής, όπως συνηθίζαμε. Φτάνοντας να παραλάβουμε το όχημα, ο σύντροφός μου πριν μπω στο αυτοκίνητο με φιλούσε και με ακούμπησε πάνω στην πόρτα. Ήμουν με την πλάτη ακουμπισμένη στο όχημα μου. Ξαφνικά... άνοιξε η πόρτα και από μέσα βγήκε ο σύζυγός μου. Με γουρλωμένα μάτια είπε: “Δεν ντρέπεσαι... τι πράγματα είναι αυτά;”. Έκλεισε την πόρτα, πήρε το όχημα και έφυγε. Αφού συνήλθαμε από το σοκ εγώ και ο εραστής μου, πήγα να τηλεφωνήσω και είδα ότι με είχε καλέσει εξήντα φορές εκείνος, αρκετές φορές η κόρη μου και η κολλητή φίλη μου, την οποία κάλεσα. Μου εξήγησε πως την κάλεσε ο σύζυγός μου μήπως ήμασταν μαζί γιατί έπρεπε να

μετακινηθεί το όχημα επειδή από κάτω υπήρχε ένας διακόπτης και έπρεπε να τον κλείσουν διότι κάπου υπήρχε διαρροή». Πως η ΕΥΔΑΠ πήρε την Αστυνομία και η αστυνομία τον σύζυγό μου λόγω του ότι το όχημα είναι εταιρικό, και πως αυτοκίνητο της ΕΥΔΑΠ τον παρέλαβε και τον έφερε στο όχημα. Είχε τα δεύτερα κλειδιά, επειδή του είχα πει ότι δεν θα αργούσα. Με περίμενε... είχε ξαπλώσει μέσα στο όχημα. Με καλούσε απεγνωσμένα, αλλά το τηλέφωνο το είχα στο αθόρυβο. Ζήτησα από τον σύντροφό μου να με πάει στο σπίτι της μάνας μου για να δω τι θα γίνει. “Καλύτερα να μην σε πάω εγώ, δεν ξέρουμε τι μπορεί να συμβεί...”, είπε και με έβαλε σε ΤΑΞΙ. Καλούσα τον σύζυγό μου και δεν απαντούσε. Καλούσα την κόρη μου· το σήκωνε και με έβριζε. Το πρωί πήγα στο σπίτι και βρήκα τα πράγματά μου στην πυλωτή και τις κλειδαριές αλλαγμένες. Δεν μπορούσα να μπω μέσα. Η κόρη μου είπε: “Καλά σου έκανε... στη μεγάλη βαλίτσα έχει χρήματα για τα πρώτα έξοδα. Ό,τι θες, στον δικηγόρο του”. Τηλεφωνούσα στον εραστή μου και δεν το σήκωνε. Τον κάλεσα από τηλέφωνο φίλης· μου είπε να μην τον ξανακαλέσω, ότι θα με καλέσει εκείνος, αλλά δεν επικοινωνήσε ποτέ. Καταλαβαίνετε... έχω τρελαθεί. Θέλω να δω τι κάνει και αν όσα έλεγε είναι αλήθεια. Αν είναι σε διάσταση, αν σε λίγο καιρό βγαίνει το διαζύγιο, όπως μου έλεγε. Μου χρωστάει πολλά χρήματα και τώρα τα έχω ανάγκη. Η μάνα μου δεν μπορεί

να με βοηθήσει οικονομικά».

Δέχτηκα και ξεκίνησα την έρευνα. Όταν την ολοκλήρωσα, την ενημέρωσα ότι ο εραστής της είναι δημόσιος υπάλληλος, ότι έχει δύο παιδιά και ότι επισκέπτεται συχνά το εξοχικό του, ενώ με τη σύζυγό του έχει πάρα πολύ καλή σχέση. Κάνουν μαζί εξόδους αλλά και ερωτικές εξορμήσεις. «Καλά να πάθω...» είπε. Τη ρώτησα αν υπάρχει κάποια καινούργια εξέλιξη με τον σύζυγο. «Όχι, μέσω δικηγόρων επικοινωνούμε πλέον. Δεν θέλει ούτε αυτός ούτε η κόρη μου να με ακούσουν».

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΦΥΛΑΚΗ

ΕΧΩ ΚΛΕΙΣΜΕΝΟ ραντεβού αυτή τη φορά στο γραφείο του πελάτη μου. Επειδή η γραμματέας δεν έπρεπε να μάθει την ιδιότητά μου, το συνθηματικό ήταν: «Έρχομαι για τη συντήρηση των καμερών». Η πεταχτούλα γραμματέας με υποδέχτηκε, μου έδειξε τον χώρο αναμονής, και σε λίγο πέρασα στο γραφείο. Τον άνθρωπο που είδα δεν μπορούσα να τον ψυχολογήσω. Είχε βλέμμα κενό, άδειο, από αυτούς που περιμένεις πρώτα να ανοίξουν το στόμα τους. Ξεκίνησε να λέει πόσο απασχολημένος ήταν και πως ο χρόνος του ήταν λίγος. Όσο μιλούσε και προσπαθούσε να με «ξεπετάξει», αντιλαμβανόμουν ότι υποτιμούσε τη δουλειά μου.

«Επειδή έχω ραντεβού...» συνέχισε, «να μην τρώμε τον χρόνο μας. Θα περάσω αμέσως στο θέμα. Θέλω να

μάθω τις καθημερινές δραστηριότητες της συζύγου μου, η οποία σημειώνει μεγάλες απουσίες από την οικία μας. Από τις κάμερες που έχω στο σπίτι βλέπω ότι τα πρωινά λείπει πάντα». Ρίχνει μία ματιά στο μόνιτορ. Βλέπω ότι έχει τουλάχιστον δώδεκα κάμερες. Καταλάβαινα πως ήθελε να τελειώνουμε, να του αδειάσω τον χώρο, οπότε έκανα κάποιες ερωτήσεις.

«Εργάζεται η σύζυγός σας;» «Η σύζυγός μου δεν έχει εργαστεί ποτέ. Δεν γνωρίζει να κάνει τίποτα. Από το χωριό της ήρθε. Εγώ την ανέβασα, την έφτιαξα, της παρέχω τα πάντα. Την παντρεύτηκα, ήρθε στην Αθήνα. Την έχω σε παλάτι, γιατί έμενε σε μαντρί. Εξάλλου θα δείτε το σπίτι μου, το όχημα που της έχω για τις μετακινήσεις. Παρόλα αυτά είναι συνεχώς μουτρωμένη· δεν έχει παράπονα –αυτό θα έλειπε–. Θα δείτε και μόνος σας πώς την έχω», επαναλαμβάνει και συνεχίζει: «Θέλω να ξεκινήσετε άμεσα την έρευνα. Να με ενημερώσετε όταν ολοκληρωθεί και να μη με ενοχλείτε ενδιάμεσως».

Κατάλαβα ότι δεν θα πάμε καλά μ' αυτόν... σκέφτηκα. Την ώρα που συζητούσαμε, τον κάλεσε η γραμματέας στην εσωτερική γραμμή και κάτι του είπε. Άρπαξε τόσα μπινελίκια που αισθάνθηκα άσχημα. Όταν έφευγα, με συνόδευσε η πεταχτούλα στην έξοδο. Δεν με κοίταζε καθόλου· ντρεπόταν. Χαμογέλασα... Ήθελα να της πω ότι τα έχω ξανακούσει, αλλά μας έβλεπε από τις κάμερες...

Αν τον είχα καταλάβει από πριν, θα έλεγα ότι είμαι απασχολημένος και δεν μπορώ να αναλάβω την έρευνα. Είχα όμως πάρει όλα τα στοιχεία και αυτό το θεωρούσα αντιδεοντολογικό. Έπρεπε να τον σεβαστώ. Αναρωτήθηκα μέσα μου αν μεγαλώνω και γίνομαι περίεργος ή αλαζόνας.

Ξεκίνησα την έρευνα. Την επομένη, όπως με ενημέρωσαν οι συνεργάτες μου, η κυρία ήταν μία καθημερινή γυναίκα: πήγαινε το παιδί στο σχολείο, έδειχνε στοργική μάνα, χωρίς να μιλά με άλλες μαμάδες – αυτό που γίνεται συνήθως έξω από το σχολείο. Είχε ακριβό, μεγάλο όχημα, με μαύρα τζάμια, οδηγούσε προσεκτικά και με χαμηλές ταχύτητες. Πήγαινε σούπερ μάρκετ, φούρνο, καθαριστήριο και έπειτα κατέληγε στην παραλία, όπου παρέμενε μέσα στο όχημα τρεις με τέσσερις ώρες. Στη συνέχεια παραλάμβανε το παιδί και πήγαινε σπίτι. Το απόγευμα έτρεχε στις δραστηριότητες του παιδιού, αλλά παρέμενε μέσα στο αυτοκίνητο μέχρι να τελειώσει.

Ολοκλήρωσα την έρευνα και ενημέρωσα τον εντολέα μου, προσκομίζοντας αναλυτικά στοιχεία, καθώς είχα δει ότι ήταν παράξενος. Αξιολόγησε τα στοιχεία και ζήτησε να συνεχίσω για μία ακόμα εβδομάδα. Σε εμάς και στον ίδιο γεννήθηκε το ερώτημα τι κάνει τόσες ώρες μέσα στο αυτοκίνητο. Δεν μπορούσαμε να δούμε αν μιλάει στο τηλέφωνο, γιατί είχε ανοιχτή ακρόαση αλλά και μαύρα τζάμια. Ένας συνεργάτης μου, την ώ-

ρα που εκείνη έφευγε και πέταξε τα σκουπίδια, της τα πήρε. «Πρέπει να είναι κρυωμένη», μου είπε· υγρά χαρτομάντηλα πέταξε.

Τελείωσε η έρευνα και ζήτησα να τον επισκεφτώ. «Δεν είμαι ικανοποιημένος με τα αποτελέσματα. Θέλω να προχωρήσουμε σε κάτι περισσότερο», είπε. «Θα βάλουμε μικροπομπό μέσα στο όχημα, να ακούμε και να καταγράφουμε τι λέει, με ποιον μιλάει», του είπα. Του άρεσε η ιδέα, του εξήγησα τους κινδύνους που διατρέχουμε σε περίπτωση που γίνουμε αντιληπτοί. Αδιαφόρησε πλήρως και την επομένη έστειλε το όχημα με τον οδηγό του, και τοποθετήσαμε μικροπομπό.

Την επόμενη ημέρα, στην παραλία, ακούσαμε πολλά που δεν λέγονται και λίγα που γράφονται. Μιλούσε με τη μάνα της για το πόσο δυστυχισμένη και εγκλωβισμένη ήταν. Πώς ανέχεται τις διεστραμμένες σεξουαλικές ορέξεις του. Πως, αν δεν είχε παιδί, θα άνοιγε την πόρτα και θα έφευγε. «Μαμά, δεν έχω χρήματα, δεν έχω επιλογές. Μία κάρτα έχω. Με έχει απομονώσει από παντού, με βρίζει. Δεν θα με ανεχόταν κανείς, λέει. “Αντί να λες ευχαριστώ, μου κρατάς και μούτρα”... Όταν αρνήθηκα τις ορέξεις του την πρώτη φορά, με έσπρωξε· τη δεύτερη με χαστούκισε· και την τρίτη του ζήτησα συγγνώμη. Πήγα να τον καταγγείλω. Στάθηκα έξω από το Τμήμα... Αν ρωτήσουν αν έχω σημάδια, θα με πουν υπερβολική. Είναι καλός με τους άλλους... Θυμάσαι, κι εσύ έλεγες ότι είναι καλός. Όχι για μένα ό-

μως, μαμά. Για τους άλλους. Σήμερα μου πέταξε το ποτήρι γιατί ο καφές κρύωσε. “Είμαι άχρηστη και σε αυτό”, είπε. Μαμά, μην κλαις. Ήθελα να ξέρεις... Δεν σου θυμώνω, αλλά δεν ξέρω πόσο ακόμα θα αντέξω».

«Εγώ κάνω το σταυρό μου κάθε βράδυ», απαντά η μάνα. «Σε σκέφτομαι. Τι άλλο να κάνω; Δεν μπορώ... ξέρεις την κατάσταση μου».

«Μαμά, δεν θέλω να με σκέφτεσαι όπως είμαι τώρα... Θέλω να με σκέφτεσαι όπως ήμουν τότε, ανύπαντρη. Το παιδί με καταλαβαίνει. Κάθε τόσο μου λέει πόσο με αγαπάει. Ο μόνος που έχει καταλάβει καλά τι γίνεται είναι ο οδηγός του. Με κοιτάζει με θλιμμένα μάτια. Κάθε φορά που τον ακούει να με βρίζει, κουνάει το κεφάλι του».

Η μητέρα της είχε πρόσφατα χάσει τον σύζυγό της και δεν μπορούσε να βοηθήσει το παιδί της, που απεγνωσμένα ζητούσε βοήθεια. Τελείωσα την έρευνα· δεν χρειαζόταν να ακούσουμε κάτι άλλο. Προσκόμισα όσα λέγονταν μέσα στο όχημα. «Η γυναίκα μου είναι μυθομανής και ανέραστη», είπε... Δεν ήθελα να το συζητήσω περαιτέρω και το κατάλαβε. Με πλήρωσε και αποχώρησα.

Σεβαστέ αναγνώστη, δεν είναι η πρώτη φορά που έχω ακούσει παρόμοια γεγονότα. Δεν είναι η μοναδική δυστυχησμένη γυναίκα, εγκλωβισμένη σ’ έναν γάμο. Είναι πολλές που δεν έχουν –ή νομίζουν πως δεν έχουν– τρόπο ν’ αντιδράσουν και σιωπούν...

ΔΩΡΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ!

ΔΕΧΟΜΑΙ ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ με απόκρυψη. Απαντάω σε όλα τα τηλεφωνήματα· όποιος καλεί με απόκρυψη έχει τους λόγους του, ίσως θέλει την ιδιωτικότητά του, και αυτό είναι σεβαστό για μένα. Με βαριά φωνή ο συνομιλητής ρωτάει: «Είσαι ο Νίκος Πελεκάσης;». «Ναι», απάντησα. Μου δηλώνει το όνομά του, το επώνυμό του και ότι με καλεί από τις φυλακές και θέλει προσωπική συνάντηση. Γνωρίζω ότι τα τηλέφωνα των φυλακών δεν εμφανίζουν αριθμό. «Κάνε μου πρόσκληση και θα έρθω όποτε πεις... ή μπορώ να σου κάνω εγώ», του λέω αστειευόμενος. Τον ακούω να χαμογελάει... «Τα ξέρεις, βλέπω», απαντά. Μου έκανε γνωστή την ημερομηνία συνάντησης, σύμφωνα με το επισκεπτήριο των φυλακών.

Έκανα αναζήτηση στο διαδίκτυο· το όνομά του βαρύ, με πλούσια δράση στον χώρο των ποινικών. Αναρωτιέμαι τι μπορεί να θέλει. Υπόθεση στην οποία ήμουν μάρτυρας κατηγορίας σε ανθρωποκτονία είχε τελεσιδικήσει και δεν μπορούσα να το συνδυάσω με κάποια άλλη υπόθεση. Την ημέρα του επισκεπτηρίου πήγα στις φυλακές. Οι φύλακες κράτησαν τα στοιχεία μου, έκαναν τον σχετικό έλεγχο και με τις προβλεπόμενες διαδικασίες με οδήγησαν στον χώρο επισκεπτηρίου. Δεν ήταν από εκείνους που βλέπουμε στις ταινίες ή που είχα δει σε άλλες φυλακές. Με κάγκελα και ενδοσυνεννόηση, περισσότερο θύμιζε χώρο τραπεζαρίας: ένα μακρόστενο δωμάτιο με μεγάλο τραπέζι και πολλές καρέκλες. Περίμενα πως τα μέτρα θα ήταν αυστηρά, λόγω της βαρύτητας του ονόματός του.

Σύντομα ήρθε με συνοδεία. Ο δεσμοφύλακας παρέμεινε στην είσοδο και μας επόπτευε. Ακόμα και μέσα στη φυλακή, η εμφάνισή του ήταν επιβλητική... μια αίσθηση βάρους και κύρους δεν περνούσε απαρατήρητη. Κάθισε απέναντί μου, ακούμπησε τα χέρια αργά-αργά στο τραπέζι. «Ξέρεις ποιος είμαι;» ρώτησε με βαριά φωνή. «Ξέρω αρκετά καλά», απάντησα, κρατώντας σταθερό το βλέμμα μου πάνω του.

«Να σου πω γιατί σε κάλεσα. Θέλω αυτό...», είπε, αφήνοντας στο τραπέζι μια κόλλα Α4 διπλωμένη. «Θέλω τώρα να ξέρω αν θα το κάνεις». Η φωνή του ήταν ήρεμη, αλλά κάθε συλλαβή κουβαλούσε το βάρος

μιας προειδοποίησης. Άνοιξα το χαρτί. Στην πρώτη σελίδα έγραφε με λίγα λόγια τι ήθελε. Δεν χρειάστηκε να γυρίσω σελίδα. «Η κόρη μου είναι δεκαπέντε ετών. Με ενημέρωσε η σύζυγός μου –με την οποία έχω καλές σχέσεις– ότι κάτι συμβαίνει με τον καθηγητή που της κάνει ιδιαίτερα. Το τηλέφωνο της συζύγου είναι 69... Θέλω να συνεργαστείς μαζί της, να το ελέγξεις».

Με είδε που το επεξεργαζόμουν στο μυαλό μου. Με κοίταξε σταθερά και ρώτησε: «Το κάνεις;». Ήξερα ότι αν έλεγα ναι, υπέγραφα συμβόλαιο. Δεν του απάντησα ούτε ναι ούτε όχι. Γνώριζα ότι η ανήμπوره αγκαλιά, η απόσταση και η αδυναμία επικοινωνίας με τα παιδιά βαραίνουν την ψυχή των φυλακισμένων και τους σκληραίνουν απέναντι στους άλλους.

«Αν συμβαίνει, τι θα κάνεις; Θα τον σκοτώσεις;» ρώτησα. Άργησε να απαντήσει. «Όχι βέβαια...», είπε χαμογελώντας. Το ένιωσα όμως ότι θα τον σκότωνε, αν συνέβαινε κάτι. Τον πρόδωσε η στάση του σώματός του: η ελαφρά κλίση προς τα μπρος, το χαμόγελο που ήταν μόνο στα χείλη, τα μάτια μισόκλειστα και παγωμένα, χωρίς καμία συμμετοχή στο χαμόγελο. Η ένταση φαινόταν στους μύες του λαιμού του.

«Δεν σε πιστεύω. Σε βλέπω ότι θα τον σκοτώσεις και μου πέφτει βαρύ», του απαντώ. Έσκυψε απότομα στο τραπέζι· τον πρόσβαλα. Με θυμό, και χείλη που δεν κουνιόντουσαν, λέει: «Άκουσέ με ρε μάγκα. Δεν σε επέλεξα τυχαία. Μας έχει μείνει ο λόγος μας και ο κώ-

λος μας. Έχω τόσες σφραγισμένες επιταγές· μία ακόμα δεν με χαλάει. Δεν θα του κάνω δώρο τον θάνατο. Όχι! Θα τον φέρω εδώ μαζί μου να τα λέμε. Να παρακαλάει να πεθάνει κι εγώ να μην του δίνω τη λύτρωση, να πεθάνει μία φορά».

«Το ψάχνω και τα λέμε», του απάντησα και σηκώθηκα. Το ότι έφευγα πρώτος ήξερα ότι, στον κόσμο του, θεωρείται έλλειψη σεβασμού, αλλά δεν έπρεπε να δείξω υποταγή. Δεν ήμασταν στην ίδια πλευρά του νόμου· το ήξερε. Εξάλλου εκείνος θα παρέμενε μέσα. Φεύγοντας, ενώ είχα γυρισμένη την πλάτη, τον άκουσα να λέει δυνατά: «Κοίτα, σε παρακαλώ, να το τελειώσεις γρήγορα». Ξεκάθαρο μήνυμα διαταγής και απειλής. Έχασα λίγο τον βηματισμό μου. Το βλέμμα μου διασταυρώθηκε με αυτό του δεσμοφύλακα· από τον τρόπο που σήκωσε τους ώμους και την έκφρασή του, εισέπραξα ένα... «δεν ξέρω, δεν απαντώ».

Στην επιστροφή, το πρόβλημα στο μυαλό μου δεν αφορούσε μόνο το ποινικό και ηθικό σκέλος, αλλά και το κοινωνικό. Εάν ο καθηγητής –ένας άνθρωπος με θέση κύρους, σύμβολο διαπαιδαγώγησης και δεξαμενή γνώσης– ασελγούσε σε ανήλικη αντί να της μεταγγίσει γνώσεις, ήταν πληγή όχι μόνο για το κορίτσι, αλλά για την ίδια την κοινωνία. Η έρευνά μου και οι αποκάλυψεις θα άλλαζαν τις ζωές των εμπλεκομένων για πάντα. Ήξερα πως από τη στιγμή που ξεκινούσα την έρευνα δεν υπήρχε γυρισμός.

Αποφάσισα να αναλάβω την υπόθεση με οποιοδήποτε κόστος. Θέωρησα τη σιωπή ως συννενοχή. Έπρεπε να διακόψω την «αρρώστια» του καθηγητή, πριν αυτή εξαπλωθεί και σε άλλα παιδιά, και να αποτρέψω εν δυνάμει όμοιούς του να σκοτώνουν παιδικές αθωότητες. Τηλεφώνησα στη σύζυγό του και τη συνάντησα. Δεν ήταν απλώς η σύζυγός του· ήταν ο νους πίσω από όλα. Χαμογελούσε σπάνια, μιλούσε λίγο, αλλά σε κάθε κουβέντα της ζύγιζε ανθρώπους και καταστάσεις. Ένα βλέμμα της αρκούσε για να καταλάβεις ότι σε είχε βάλει στη λίστα της: είτε για να σε χρησιμοποιήσει είτε για να σε τελειώσει. Στα σαλόνια κυρία· στο παρασκήνιο στρατηγός. Η τελευταία κουβέντα ήταν πάντα δική της.

Μεταξύ άλλων είπε ότι ανησυχεί γιατί αντιλαμβάνεται ότι η κόρη της έχει μία συμπάθεια προς τον καθηγητή που της κάνει ιδιαίτερα μαθήματα. «Βλέπω τις ετοιμασίες που κάνει το κορίτσι όταν βγαίνει βόλτα, αλλά και όταν είναι να την επισκεφθεί ο καθηγητής. Τη βλέπω να μιλάει πολλές ώρες στο τηλέφωνο, να σβήνει τις κλήσεις...». Ξεκίνησα άμεσα την έρευνα.

Στις λίγες εξόδους που έκανε το κορίτσι έλεγε ψέματα. Τη βλέπαμε να περιφέρεται έξω από το σπίτι του καθηγητή, αλλά ποτέ δεν συναντήθηκε μαζί του. Τοποθέτησα εφαρμογή στο τηλέφωνό της. Έκανα «λιταρεία» να μην συμβαίνει κάτι, γιατί θα γινόταν πανηγύρι.

Την άκουσα να μιλάει με τον καθηγητή. Έβρισκε προφάσεις. Παράλληλα με τις γνωσιακές ερωτήσεις, έλεγε: «Τι θα έκανα χωρίς εσένα...», «Πότε θα με πας βόλτα με το καινούργιο αυτοκίνητο;», «Σε καλώ γιατί μόνο εσένα έχω· είσαι ο άνθρωπός μου...», «Τι ωραία κολόνια ήταν αυτή χθες· η μυρωδιά με τρέλανε...», «Υποσχέσου ότι αύριο θα έρθεις πιο νωρίς για μένα...», «Είσαι διαφορετικός από άλλους... Είσαι αυτό που θέλω... Ναι, ναι, είσαι δώρο για μένα...». Η πίεση ήταν διαρκής, με έντονα συναισθήματα και πολλά υπονοούμενα.

Ο καθηγητής, όμως, πάντα απαντούσε καθαρά, αποτρεπτικά, συμβουλευτικά και ευγενικά. Ποτέ δεν της άφησε την παραμικρή υπόνοια, κανένα υπονοούμενο ότι θα μπορούσε να συμβεί κάτι, τώρα ή στο μέλλον. Οι απαντήσεις του ήταν ξεκάθαρες.

Το κορίτσι ζούσε έναν πλασματικό δεσμό, σε φανταστικό επίπεδο. Στις φίλες της έλεγε ότι έχει συναντήσεις μαζί του, θέλοντας να τις εντυπωσιάσει. Σε μία φίλη της είπε ότι βγήκαν μαζί την προηγούμενη μέρα και ότι μπήκε για λίγο στο αυτοκίνητο, ενώ αποδεδειγμένα ήταν μόνη της σε πάρκο και έπαιζε στο τηλέφωνό της. Αυτή ήταν και η φίλη που είχε δώσει τις πληροφορίες στη μάνα, όπως μου αποκάλυψε. Αυτό συνεχίστηκε για καιρό. Βεβαιώθηκα για την κατασκευή ανύπαρκτης σχέσης και τον φανταστικό έρωτα που ζούσε το παιδί. Παράλληλα, από πληροφορίες που

συγκέντρωσα, ο καθηγητής ήταν υπόδειγμα ήθους και γνώσεων. Καμία –έστω φήμη– ούτε ψίθυρος ούτε πονηρό κλείσιμο ματιού...

Η τεχνολογία έπαιξε καθοριστικό ρόλο. Τα στοιχεία απέδειξαν ότι ο καθηγητής ήταν αθώος. Αν η κρίση μας στηριζόταν αποκλειστικά σε όσα ακούγαμε, ιδιαίτερα από πλευράς του κοριτσιού, οι αμφιβολίες θα ήταν αρκετές για να στιγματίσουν τον ίδιο, το λειτούργημά του και την οικογένειά του για πολλά χρόνια. Έκλεισα την έρευνα και ένιωσα ανακούφιση. Παρέδωσα τα αποτελέσματα στη σύζυγο. Εξήγησα λεπτομέρειες για την πραγματική εικόνα και υπερασπίστηκα τη θέση του καθηγητή. Στο επάγγελμά μου δεν ψάχνω μόνο για ενόχους· υπερασπίζομαι και αθώους. Η σύζυγος εξεπλάγην, εναντιώθηκε μαζί μου με αμφισβήτησε και η οργή της έγινε φανερή στο βλέμμα και τη φωνή της, με ποιον είστε... ποιος σας προσέλαβε... κάνετε λάθος ήταν μαζί του χθες, το ξέρω, τον καλύπτετε... Όσο και να προσπάθησα δεν μπορούσα να την πείσω ήταν μάταιο. Επέμενε, αδύνατον... παραπλανηθήκατε, συνεχίστε την έρευνα και χρησιμοποιούσε ακατονόμαστες φράσεις. Συνεχίσαμε την έρευνα αλλά οι αμφισβητήσεις και οι λεκτικές συγκρούσεις έγιναν καθημερινές ώσπου μια μέρα είπε «θα μπει σπίτι μου όρθιος ... και θα βγει σε μαύρες σακούλες». Στο άκουσμα αυτό πάγωσα, κατάλαβα ότι το μέτρο είχε πια ξεπεραστεί. Το τεντωμένο σχοινί της αντοχής ήταν θέμα

ωρών να σπάσει. Μισή ώρα αργότερα δέχτηκα τηλέφωνο με απόκρυψη ήταν ο πατέρας από την φυλακή. Η φωνή του ήταν αυτή η γνωρίμη η βαριά –καλά είσαι;– καλά καλά απάντησα, –να δούμε για πόσο– είπε. Προσπάθησα να του εξηγήσω για τις εξελίξεις και με διέκοψε κοφτά – κοίτα.... μη με απογοητεύσεις. Και έκλεισε το τηλέφωνο. Η προειδοποίηση ήταν ξεκάθαρη αλλά μου έδινε και παράταση χρόνου. Έπρεπε να αποφασίσω ήμουν ο μοναδικός που γνώριζε την αλήθεια για την αθωότητα του καθηγητή, έπρεπε να το αποδείξω, αλλά ο μοναδικός τρόπος ήταν να περάσω την κόκκινη γραμμή του νόμου, με κίνδυνο να βρεθώ εγώ κοντά στον ποινικό πατέρα και πήρα την απόφαση.

Αποφάσισα τότε να εντάξω στην ομάδα έρευνας την σύζυγο, την έκανα ενεργό μέλος.

Η απόφασή μου αποδείχθηκε σωστή. Μπόρεσε να ακούσει σε πραγματικό χρόνο την ανήλικη κόρη της να λέει στις φίλες της πως βρίσκεται με τον καθηγητή της, ενώ την ίδια στιγμή έβλεπε εκείνον να είναι στην παιδική χαρά με την οικογένειά του. Η αλήθεια ήταν πλέον μπροστά της, χωρίς περιθώρια αμφισβήτησης. Εκεί επιβεβαιώθηκα για την υπεράσπισή μου προς τον καθηγητή, αλλά και για τις μυθοπλασίες του ανήλικου κοριτσιού.

Η έρευνα έκλεισε και εκείνη ενημέρωσε τον σύζυγό της στις φυλακές που σίγουρα έμεινε ικανοποιημένος. Αλλιώς θα έστελνε μήνυμα, το οποίο δεν θα ήταν ούτε

διακριτικό ούτε αθόρυβο...

Ο δε καθηγητής, ιδιαιτεράς, όπως δήλωνε δεν έμαθε ποτέ τίποτα...

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

ΕΙΝΑΙ ΚΑΘΙΣΜΕΝΟΣ στο γραφείο μου, άντρας μεγάλης ηλικίας, με κοστούμι, που προσπαθεί να φανεί άνετος, αλλά είναι αγχωμένος. Αρχίζει να σχολιάζει τον Πειραιά, που είναι στολισμένος μιας και έρχονται γιορτές. Κάνει ερωτήσεις σχετικά με τη δουλειά μου... τα οικογενειακά μου. «Καταλαβαίνω ότι η δουλειά σου είναι δύσκολη. Σε απασχολεί πολύ, θα είσαι χαμένος από την οικογένειά σου», λέει. Του εξηγώ ότι προσπαθώ να τα ισορροπήσω, να ξεχωρίζω δουλειά, οικογένεια, φίλους, προσωπικά. Μεταξύ άλλων ρωτάει αν είμαι παντρεμένος. Του απάντησα ότι είμαι παντρεμένος με τον παιδικό μου έρωτα. Με κοίταξε στα μάτια. «Περνάς καλά;» ρώτησε. «Περνάω καλά. Αν γύριζα τον χρόνο πίσω, πάλι την ίδια θα παντρευόμουν», του

απάντησα. Δεν πήρε τα μάτια του από πάνω μου. Έφτιαξε τη γραβάτα, τράβηξε την καρέκλα πιο κοντά στο γραφείο και άρχισε να μου διηγείται.

«Ο λόγος που είμαι εδώ σήμερα είναι πως όταν ήμουν μαθητής σε γυμνάσιο επαρχίας είχα συνάψει σχέση με κοπέλα από διπλανό χωριό. Ήμουν πολύ ερωτευμένος μαζί της. Ήμουν ο πρώτος άντρας στη ζωή της. Είχαμε ολοκληρωμένη σχέση, όμως σταμάτησα το σχολείο, έφυγα στην Αθήνα. Μπήκα στη βιοπάλη και δεν της τηλεφώνησα ποτέ. Έφυγα σαν κλέφτης, χωρίς να πω τίποτα. Από τότε έχουν περάσει πενήντα χρόνια. Τότε δεν υπήρχε η τεχνολογία που υπάρχει σήμερα, όμως πάντα στο βάθος του μυαλού την κουβαλούσα». Τον διέκοψα λέγοντάς του ότι, επειδή είμαστε κοντά στην ηλικία, όποιος ήθελε να βρει τρόπο επικοινωνίας έβρισκε. Κούνησε το κεφάλι· κατάλαβα ότι ένιωθε ενοχές. Συνέχισε να παίζει με τα δάχτυλά του και τη γραβάτα.

«Καταλαβαίνετε... εκείνη την περίοδο προτεραιότητα ήταν η επιβίωση και το πρώτο πράγμα που κοιτάζαμε ήταν να χορτάσουμε ψωμί. Δημιούργησα περιουσία, αλλά όχι οικογένεια, όπως σας είπα. Έψαξα να βρω την κοπέλα, αλλά δεν μπόρεσα. Πήγα στο χωριό της, που είναι διπλανό από το δικό μου. Μου είπαν ότι δεν έχει εμφανιστεί εδώ και πολλά χρόνια. Σε όλες τις αναζητήσεις που έκανα –σε πατριώτες, φίλους, διαδίκτυο– δεν μπόρεσα να τη βρω. Αν έχει παντρευτεί, αν

έχει αλλάξει όνομα, αν ζει... δεν ξέρω. Όλα αυτά τα χρόνια δεν έκανα οικογένεια, είμαι μόνος. Θέλω να δω πώς πήγε η ζωή της. Το μυαλό μου έχει γυρίσει στην εποχή εκείνη... δεν μπορώ να το ξεπεράσω. Σε λίγο βγαίνω σε σύνταξη και θέλω να κλείσω και αυτό το κεφάλαιο. Αν δεν έχει φτιάξει τη ζωή της, να δω αν μπορώ να κάνω κάτι να επανορθώσω για όσα χάθηκαν τότε. Πώς το βλέπετε; Μπορεί να βρούμε κάτι; Θέλω να δω αν είναι παντρεμένη, αν ζει, αν πέθανε, αν έχει κάποια ανάγκη. Αν μπορώ να επανορθώσω...». Επαναλάμβανε τα ίδια. Τον άκουγα με προσοχή· είχε γυρίσει πενήντα χρόνια πίσω. Υποσχέθηκα ότι θα έκανα έρευνα και ότι θα τον ενημέρωνα, αλλά του είπα επίσης πως, αν έχει οικογένεια, δεν είναι σωστό να της αναστατώσει τη ζωή. «Δεν θα κάνω, κύριε Νίκο, τίποτα. Θα συμβουλευτώ εσάς αλλά κι έναν φίλο μου».

Μετά από ένα διάστημα ολοκλήρωσα την έρευνα και τον κάλεσα. Ήρθε· είχε μεγάλη αγωνία. «Τι κάνει; Τι μάθατε;». Του ανακοίνωσα τα αποτελέσματα: «Παντρεύτηκε. Έχει τρία παιδιά, δύο εγγόνια. Ο σύζυγός της έχει αποβιώσει. Η οικονομική της κατάσταση είναι μέτρια. Έχει δικό της όχημα». Του έδειξα φωτογραφία της, η εμφάνισή της τον εξέπληξε θετικά. Εκτίμησα ότι έπρεπε να του δώσω τη διεύθυνση της οικίας, ώστε να τη συναντήσει. «Θέλω να με ενημερώσεις για την εξέλιξη», του είπα.

Αποχώρησε αρκετά προβληματισμένος. Μία εβδο-

μάδα αργότερα με κάλεσε. Μου είπε ότι τη συνάντησε και την καλημέρισε. «Με κοίταξε καλά, με γνώρισε και είχε πολύ θυμό μέσα της. “Φύγε από μπροστά μου”, μου είπε. “Ούτε να σε βλέπω δεν θέλω”, μου φώναξε...». Η φωνή του ήταν τόσο αδύναμη που, όταν μου είπε «γεια σας, ευχαριστώ», το άκουσα οριακά.

Η ΑΔΕΙΑ ΦΩΛΙΑ

ΝΩΡΙΣ ΤΟ ΠΡΩΙ, δεν είχα φύγει ακόμη από το σπίτι, όταν δέχτηκα τηλεφώνημα από άντρα. Μου δηλώνει ότι είναι πατέρας φοιτήτριας, η οποία σπουδάζει στον Πειραιά και μένει εκεί. Μου εξηγεί ότι έχει απαγορευση απόπλου και οι πτήσεις έχουν ακυρωθεί. «Και τι να κάνω εγώ; Τι θέλετε από μένα;», ρωτάω. «Έχω από χθες να επικοινωνήσω με το παιδί μου. Είναι στο πρώτο έτος στο πανεπιστήμιο, έχει κλειστό το τηλέφωνο και ανησυχώ. Θέλω να πάει κάποιος να δει αν είναι καλά και να με καλέσει. Δεν έχω κανέναν άλλον· πήρα την Αστυνομία και είπαν ότι δεν είναι αρμοδιότητά τους». Ήταν ανήσυχος· η φωνή του έτρεμε. Περίμενε ν' ακούσει τι θα απαντήσω. Ήμουν η τελευταία του ελπίδα.

«Θα πάω εγώ τώρα», απάντησα. Εξάλλου ήταν κοντά στο γραφείο μου. Δεν θα πάθαινα τίποτα, δεν θα μου έπεφτε η μέση ούτε η μύτη, όπως έλεγε η μάνα μου. Έχω κι εγώ παιδιά· καταλάβαινα τις ανησυχίες του. Αφού πήρα όνομα και διεύθυνση, ανέβηκα στη μηχανή μου. Σε είκοσι λεπτά ήμουν έξω από την οικία. Χτύπησα το κουδούνι, καμία απάντηση. Είδα έναν κύριο να βγαίνει, μπήκα, ανέβηκα στον πρώτο όροφο. Χτύπησα κουδούνι και πόρτα, δεν έπαιρνα απάντηση. Ενημέρωσα τον πατέρα, περιγράφοντας την κατάσταση. «Σπάσε την πόρτα, είναι δικό μου το σπίτι», είπε. «Η πόρτα είναι ασφαλείας, θα κοιτάξω να βρω άλλο τρόπο...», απάντησα. Έριξα μια ματιά από το φωταγωγό. Μπορούσα εύκολα να αναρριχηθώ στον πρώτο όροφο και να βρεθώ στο παράθυρο του μπάνιου. Κάλεσα την Αστυνομία, ενημέρωσα για τον λόγο και ζήτησα ενισχύσεις, όπως προβλέπεται από την άδειά μου.

Ήρθε η Αστυνομία και αναρριχήθηκα εγώ – ήμουν ο πιο αδύνατος. Έφτασα στο παράθυρο του μπάνιου, το έσπασα, άνοιξα το πόμολο και μπήκα. Είχα ένα σφίξιμο... τι μπορεί να δω. Μου είχε ξανασυμβεί, είχα υπηρετήσει στην Εγκληματολογική Υπηρεσία. Έκανα μια γρήγορη έρευνα στο διαμέρισμα· δεν είδα κάποιον άνθρωπο. Ενημέρωσα τον πατέρα, όμως δεν μπορούσα ν' ανοίξω την πόρτα, γιατί δεν έβρισκα τα εφεδρικά κλειδιά.

Τι είχα μάθει στην εκπαίδευσή μου; Κρατάμε τον χώρο ανέπαφο, τον βιντεοσκοπούμε σχολαστικά. Δεν μετακινούμε πράγματα, παρά μόνο σε μεγάλη ανάγκη. Προσοχή στην αλλοίωση, παραποίηση ή καταστροφή στοιχείων: γενετικό υλικό, αποτυπώματα, ίχνη στη σκηνή. Στις μικρές λεπτομέρειες κρύβονται οι μεγάλες αλήθειες. Έκανα έλεγχο σε ντουλάπες, κρεβάτι, πατάρι, για ίχνη ή παραβιάσεις. Πήγα στο μπάνιο. Η πετσέτα σώματος υγρή, το ίδιο και του προσώπου. Στα πλακάκια του ντους σταγόνες, όπως και στην κουρτίνα και στο χαλάκι. Στον καθρέπτη και στο νιπτήρα επίσης σταγόνες. Το σφουγγάρι χορτασμένο νερό, η οδοντόβουρτσα υγρή. Άδειασα το καλάθι με τα άπλυτα: ένα γυναικείο εσώρουχο μόνο. Άδειασα το καλάθι των χαρτιών· ψηλάφισα τα υπολείμματα, το χαρτί υγείας ήταν νωπό. Κάποιο άτομο είχε αφοδεύσει πρόσφατα. Στον μεταλλικό νεροχύτη, πιτσιλιές· στον κάδο υπολείμματα από τσάι, νωπά. Ήμουν βέβαιος –χωρίς καμία αμφιβολία– ότι λίγο πριν μπω, γυναίκα είχε κάνει χρήση του μπάνιου και της κουζίνας. Είχε φύγει χωρίς βιασύνη ή αναστάτωση. Δεν άφησε υπολείμματα φαγητού και ασφάλισε την οικία.

Η μάνα είπε να πάμε στη βιβλιοθήκη της σχολής ή στο καφέ απέναντι. Με την Αστυνομία μεταβήκαμε στο καφέ. Όσο διακριτικά μπορούσαμε, ρωτήσαμε στα δύο τραπέζια το όνομά της και μας την έδειξαν. Της εξήγησα τι θέλουμε και της έδωσα τον πατέρα της στο

τηλέφωνο – μιλούσα ήδη μαζί του. Δεν ξέρω αν μπόρεσε να μιλήσει· έκλαιγε συνεχώς. Το κορίτσι έβγαλε το κινητό: έγραφε «Τοποθετήστε κάρτα SIM». Είχε πρόβλημα. «Ρε μπαμπά... και Αστυνομία έστειλες, γαμώτο;» είπε. Ζήτησε συγγνώμη από τους αστυνομικούς και αποχωρήσαμε.

Λίγες μέρες αργότερα, ο πατέρας ήρθε στο γραφείο. Έλεγε τις ανησυχίες του... Γνωστές σε όλους τους γονείς που βιώνουν το αίσθημα της άδειας φωλιάς.

ΣΥΜΒΟΛΑΙΟ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΟΠΩΣ ΕΧΩ ΑΝΑΦΕΡΕΙ, μέσα από αυτή τη δουλειά δημιούργησα φιλίες με ανθρώπους, οι οποίες μέχρι σήμερα είναι δυνατές. Ένας εξ αυτών είναι ο Φίλιππος. Παλιός Αθηναίος, με περιουσία από τον πατέρα του, από αυτούς που βλέπεις να κυκλοφορούν με πέδιλα του σκι στην οροφή του αυτοκινήτου μέχρι την άνοιξη. Με μικρή επιχείρηση, να λέει ότι είναι «κάποιος». Με πολλές παράλληλες σχέσεις, παρά το ότι η σύζυγος ήταν αρκετά όμορφη, με μέτρια οικονομική κατάσταση. Μια γυναίκα που ήξερε τι ήθελε, ήξερε και τι παντρεύτηκε, αλλά δεν άργησαν να έρθουν τα σύννεφα στον γάμο. Ο Φίλιππος, με διάφορες δικαιολογίες, προκαλούσε τσακωμούς, έφευγε από το σπίτι, ζούσε τη ζωή που «δεν είχε ολοκληρώσει», όπως έλεγε. Επει-

δή ήμασταν κι άλλοι φίλοι στην παρέα, τον ακούγαμε να λέει αυτές τις φτηνές δικαιολογίες: «Με σταυρώνει όταν φεύγω, με ξεματιάζει. Στο σπίτι λιβανίζει...».

Άρχισε να συγκρούεται και μαζί μας. Αποφάσισε να τη χωρίσει. Γνώρισε τη γυναίκα της ζωής του, όπως έλεγε. Σε λίγο καιρό παντρεύτηκε τη νέα σύζυγο. Απέκτησαν ένα υγιέστατο παιδί. Η νέα σύζυγος τον απομάκρυνε από εμάς· δεν ήθελε να κάνει παρέα μαζί μας. Ήθελε ν' αφήσει το παρελθόν πίσω, όπως του έλεγε. Και ενώ ο Φίλιππος ήταν στοργικός προς το παιδί, αλλά και προς την ίδια, η σύζυγος κατάλαβε ότι κακώς δεσμεύτηκε. «Κουράστηκα με τη ζωή της παντρεμένης», έλεγε. Άρχισε να βγαίνει με τις φίλες της, ο Φίλιππος να μένει στο σπίτι με το παιδί. Οι συγκρούσεις ήταν καθημερινές. Ήθελε να πάρει το παιδί και να φύγει, πράγμα που ο Φίλιππος δεν δεχόταν με τίποτα.

Οι καβγάδες και οι τσακωμοί κατέληγαν σε ξύλο, χτυπήματα και από τις δύο πλευρές, αστυνομίες και τον Φίλιππο να επιμένει. Η σύζυγος πλέον έκανε εμφανίσεις με άντρες, τους οποίους έλεγε ότι είναι φίλοι, γνωστοί ή συνεργάτες. Έπαιρνε το παιδί και εξαφανιζόταν. Έλεγε ψέματα, κατηγορούσε τον Φίλιππο, ο οποίος περνούσε τα Σαββατοκύριακα στο Τμήμα μέχρι τη Δευτέρα που θα πήγαινε στο αυτόφωρο. Η σύζυγος του δήλωσε ότι πρέπει να φύγει από το σπίτι, γιατί θα συγκατοικήσει με τον σύντροφό της και το παιδί. Αλλιώς θα πάρει το παιδί και θα μετακομίσει στο εξωτε-

ρικό.

Ο Φίλιππος ανησύχησε: «Πρέπει να προστατεύσω το παιδί. Θα του δώσω τηλέφωνο, θα εγκαταστήσω εφαρμογή να το ελέγχω. Θα απαγάγει το παιδί...», είπε και μου προσκόμισε το τηλέφωνο. Ο χρόνος περνούσε με τσακωμούς. Δύο μήνες αργότερα, μεσάνυχτα, με κάλεσε. Είχε χάσει τα ίχνη του παιδιού και μου ζήτησε τους κωδικούς για να δει το στίγμα.

Παράλληλα με το στίγμα είχε πρόσβαση στις εφαρμογές ακρόασης, όπου άκουσε τη σύζυγο στο τηλέφωνο του παιδιού –το θεωρούσε πιο ασφαλές από το δικό της– να επικοινωνεί με τον σύντροφό της. Άκουσε πως ο σύντροφός της ήταν αυτός που έσπασε το τζάμι στο κατάστημα του Φιλίππου και πως θα το ξανακάνει, αλλά την επόμενη φορά θα τοποθετήσει ναρκωτικά με σκοπό να τον κατηγορήσουν και να φυλακιστεί. Άκουσε ότι αυτός έκανε και τις δολιοφθορές στο αυτοκίνητο. Τέλος, άκουσε πως ψάχνει «συμβόλαιο θανάτου» για να τον σκοτώσουν. Εκείνη τον πίεζε καθημερινά: η συζήτηση ήταν πάντα «πότε θα τον σκοτώσεις». Η πίεση που ασκούσε ήταν ασφυκτική, κτητική, ελεγκτική – του έδωσε και ημερομηνία λήξης. «Είσαι ανίκανος... λες ψέματα. Πρέπει να κοιτάξω να βρω κάποιον άλλον», του έλεγε. «Αν μέχρι την ημερομηνία που μου είπες δεν γίνει κάτι, μη με ξαναπάρεις».

Ο σύντροφος προσπαθούσε να κερδίσει χρόνο, λέγοντας ότι έχει «ένα ραντεβού με κάποιον, κάπου, κά-

ποτε». Αυτή ήταν αποφασισμένη: ή τον σκοτώνεις ή χωρίζουμε. Εκτίμησα την απαίτηση δολοφονίας με χρονικό προσδιορισμό ως άμεσο κίνδυνο υλοποίησης και αποφάσισα να εμπλακώ. Έλαβα μέτρα προστασίας για τον Φίλιππο αλλά και για το κατάστημα. Τον συμβούλεψα να ενημερώσει τον δικηγόρο του. Κάναμε απομαγνητοφώνηση των συνομιλιών και προσκομίσαμε αποσπάσματα στον εισαγγελέα. Ακολούθησαν ανακρίσεις και ασκήθηκε δίωξη κατά της συζύγου και του συντρόφου της.

Οι καυγάδες σταμάτησαν. Η εμπόλεμη κατάσταση που υπήρχε μέχρι τότε έλαβε τέλος. Η σύζυγος, φοβισμένη, άφηνε πλέον τον Φίλιππο να βλέπει το παιδί όποτε ήθελε. Λίγο πριν τη δίκη, ο σύντροφός της απεβίωσε από παθολογικά αίτια. Στο δικαστήριο η «ειλικρινής μεταμέλεια» της συζύγου δεν έγινε πιστευτή. Ο εισαγγελέας πρότεινε την ενοχή της. Το δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη ότι ο Φίλιππος τόσα χρόνια δεν είχε υποπέσει σε κανένα αδίκημα, της έδωσε ποινή με αναστολή. Η πρόεδρος, με αυστηρό ύφος, της είπε: «Μην μου ξανάρθεις...».

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΓΙΑ ΑΠΑΓΩΓΗ

ΕΠΙΣΤΡΕΦΩ από Θεσσαλονίκη. Πλησιάζοντας στην Αθήνα, δέχομαι τηλέφωνο από φίλο μου εφοπλιστή. «Πώς είσαι;», ρωτάει. Δεν λέει ποτέ το όνομά του... θέλει να τον θυμάμαι. «Είμαι καλά και τώρα που σε ακούω καλύτερα», του απαντώ. «Μ' αρέσεις. Πότε μπορείς να περάσεις να σε δω, που σε θέλω;». «Σε μία ώρα θα είμαι εκεί...», του λέω, εξάλλου ήταν στον δρόμο μου. «Δεν θα μπορέσω να βγω... έχω συνάντηση, αλλά έχω αφήσει έναν φάκελο στη γραμματέα. Πρόκειται για κάποιον φίλο μου. Είμαστε συμμαθητές από το δημοτικό». «Άααααα, τόσο καλά...» του λέω.

Πήγα. Είχε ενημερώσει την είσοδο και πέρασα. Η γραμματέας του με θυμήθηκε και μου παρέδωσε έναν μεγάλο φάκελο, σχεδόν άδειο. Πριν βγω από τον περι-

βάλλοντα χώρο, τον άνοιξα. Μία φωτογραφία, ένα ονοματεπώνυμο, τηλέφωνο, η διεύθυνση ενός ξενοδοχείου και η σημείωση «πήγαινε άμεσα να τον δεις». Συνέχισα τη διαδρομή προς το ξενοδοχείο. Έβαλα το αυτοκίνητο στο πάρκινγκ και με το ασανσέρ βρέθηκα στη ρεσεψιόν. Ζήτησα το όνομα του πελάτη. Η όμορφη ρεσεψιονίστ πήγε στην άλλη γωνιά του μαρμάρινου πάγκου, τηλεφώνησε χαμηλόφωνα και μου υπέδειξε να καθίσω. Με την άκρη του ματιού μου είδα ότι ψιθύρισε κάτι στο αυτί του άλλου ρεσεψιονίστ, ο οποίος μου έριξε μια φευγαλέα ματιά.

Σε λίγο, ένα άτομο της ασφαλείας εμφανίστηκε και άρχισε να με «ανακρίνει» για το πώς έμαθα ότι ο συγκεκριμένος πελάτης βρίσκεται εκεί, ρωτώντας τι τον ήθελα. Από υπερβάλλοντα ζήλο, σκέφτηκα... Με τον ασύρματο κάλεσε κάποιον άλλον που ήταν στον ίδιο όροφο. Ένας κύριος, μεγαλύτερος σε ηλικία, δήλωσε διευθυντής ασφαλείας του ξενοδοχείου, δίνοντάς μου την κάρτα του. Περίμενε τη δική μου – και του την έδωσα. Αφού με ανέκρινε διακριτικά, με οδήγησε στον όροφο όπου βρισκόταν ο πελάτης. Ο χώρος δεν ήταν δωμάτιο, αλλά ένα μεγάλο γραφείο με μακρόστενο τραπέζι, τηλέφωνα, μόνιτορ, υπολογιστή, κάμερες, ροφήματα και χαρτιά.

Στην κεφαλή του τραπεζιού καθόταν ένας κύριος περίπου σαράντα πέντε χρόνων, ο οποίος, απλώνοντας το χέρι χωρίς να σηκωθεί, με χαιρέτησε και ρώτη-

σε αν τον γνωρίζω. «Θα έπρεπε;», απάντησα. Έκανε νόημα να φύγουν όλοι και μείναμε μόνοι. «Η περίπτωση μου», ξεκίνησε να λέει, «αφού δεν σας έχουν ενημερώσει και εδώ μέσα που είμαι φυλακισμένος δεν έχω άλλη επιλογή, πρέπει να σας εμπιστευτώ, είναι πως είμαι υποψήφιος για απαγωγή!» Ρώτησα πώς το κατάλαβε, από πού είχε αυτές τις πληροφορίες, και μου εξήγησε: «Κάθε μέρα ξυπνάω το πρωί, περπατάω μέχρι τη μέση του βουνού, επιστρέφω, κάνω μπάνιο στην πισίνα και αμέσως βγάζω το σκυλάκι βόλτα. Αυτό γίνεται τρεις φορές την εβδομάδα. Τις δύο τελευταίες φορές είδα τέσσερα άτομα έξω από το σπίτι μου, να περιμένουν στη γωνία που είναι ο κάδος απορριμμάτων. Όταν πλησίασα, βγήκαν από το όχημα και δύο ήρθαν προς το μέρος μου. Έφυγα, τρέχοντας και άκουσα τον θόρυβο από τα παπούτσια τους, που με κυνηγούσαν. Τους έχω δει άλλες δύο φορές την ίδια ώρα. Δεν μπορώ να πω ότι με κυνήγησαν τις προηγούμενες φορές, αλλά περίμεναν μέσα στο όχημα».

«Τι επαγγέλλεστε;», τον ρώτησα. «Τίποτα», απάντησε. «Τι να σας κάνουν τότε οι απαγωγείς;» ξαναρώτησα. Με κοίταξε θυμωμένα: «Αυτό είναι το πρόβλημά σου;». «Των απαγωγέων θα γίνετε πρόβλημα», του απάντησα. «Είμαι εισοδηματίας...», είπε τελικά.

Ζήτησα περιγραφή των δραστών. «Αν μπορούσα να τους περιγράψω, θα με είχαν απαγάγει», απάντησε. Του εξήγησα ότι, για να συνεργαστούμε, πρέπει να

μου δώσει όλες τις πληροφορίες που θα ζητήσω και ότι αν δεν θέλει μπορούμε να διακόψουμε. Τελικά απάντησε σε ό,τι ρώτησα και είδα πως πράγματι πληρούσε όλες τις προϋποθέσεις ενός πιθανού στόχου. Χαιρέτησα κι έφυγα. Ο διευθυντής ασφαλείας ήταν έξω από την πόρτα· κατάλαβα ότι είχε ψάξει για μένα.

Είχα όλα τα στοιχεία του συμβάντος και ξεκίνησα την επόμενη μέρα την έρευνα. Αναζήτησα τον εντολέα στο διαδίκτυο και είδα την έντονη δραστηριότητά του. Να σημειωθεί ότι τότε οι μνήμες από απαγωγές στην Ελλάδα ήταν νωπές. Με τους συνεργάτες μου αναζητήσαμε οπτικό υλικό καμερών και εντοπίσαμε το όχημα να περνάει τρεις φορές μέσα σε τριάντα ημέρες: από την οικία, ένα οικοδομικό τετράγωνο, μετά εξαφανιζόταν. Κάνοντας ανάλυση του υλικού, είδαμε τον αριθμό κυκλοφορίας και τέσσερα άτομα μέσα. Προχωρήσαμε σε έρευνα για τον ιδιοκτήτη: εντελώς διαφορετική περιοχή, άνεργος, χωρίς ποινικό παρελθόν, παντρεμένος με παιδιά, όχι παραβατικός.

Ζήτησα άδεια να μπω στον περιβάλλοντα χώρο του σπιτιού του εντολέα την επόμενη μέρα. Άνοιξε η οικονομός και είδα μέσα τον πατέρα του, περίπου ογδόντα πέντε ετών, καθισμένο στην πισίνα, ενώ η γραμματέας στεκόταν όρθια και της υπαγόρευε τις υποχρεώσεις της ημέρας. Μου έγνεψε να καθίσω και, όσο μιλούσε με τη γραμματέα, με κοιτούσε. Όταν τελείωσε, χωρίς καν να συστηθούμε, μου είπε: «Δεν ξέρω τι κάνετε με

τον γιο μου, αλλά ένα να 'χεις στο μυαλό σου. Έχω τόσο λίγα χρόνια να ζήσω και τόσα πολλά λεφτά, που αν μου αναστατώσεις τη ζωή, θα πληρώσω να σε σκοτώσουν. Πρόσεξε...». Σηκώθηκε και συνέχισε: «Δεν θα βρει ο παπάς να θάψει». Δεν σηκώθηκα – τα πόδια μου δεν με κρατούσαν. Δεν το περίμενα. Περίμενα μια καλημέρα, έναν καφέ... όχι αυτό.

Συνεχίσαμε την έρευνα. Ο οδηγός του οχήματος, τη Δευτέρα, έφυγε από το σπίτι του, κατευθύνθηκε προς το μετρό, παρέλαβε τρεις άντρες και συνέχισαν τη διαδρομή. Περνώντας από το σπίτι του εντολέα, σταμάτησαν στον κάδο απορριμμάτων, πέταξαν τα σκουπίδια και έφυγαν, καταλήγοντας σε παρακείμενη οικοδομή. Σε μια πρόχειρη παράγκα ντύθηκαν με φόρμες εργασίας και άρχισαν να βάζουν το σπίτι – δύο μέσα, δύο έξω. Το απόγευμα, όταν έφυγαν, επισκέφθηκα τον ιδιοκτήτη της οικοδομής. Μου είπε ότι εργάζονται δύο φορές την εβδομάδα· έτσι είναι η φύση της δουλειάς τους.

Την επόμενη μέρα, την ίδια ώρα, εγώ και η συνεργάτιδά μου ήμασταν στον κάδο απορριμμάτων. Όταν πλησίασαν τα συγκεκριμένα άτομα, τους έδειξα την ταυτότητά μου και τη φωτογραφία του εντολέα, προσποιούμενος ότι αγνοείται. Είδαν τη φωτογραφία και μου εξήγησαν ότι αυτόν τον άνθρωπο τον έχουν δει δύο φορές στον κάδο. «Πρέπει να είναι λουλού», είπαν. «Είχε κι ένα μικρό σκυλάκι και μας ζαχάρωσε».

Και συνέχισαν: «Την προηγούμενη φορά κατεβήκαμε, τον κράξαμε, το 'βαλε στα πόδια και μπήκε στο πρώτο σπίτι».

Τους ευχαρίστησα και έφυγαν. Ενημέρωσα τον εντολέα μου ακριβώς όπως τα άκουσα. Την ίδια μέρα επέστρεψε στο σπίτι και, όταν του είπα τι είπε ο πατέρας του, απάντησε: «Είναι ικανός να το κάνει...». Ενημέρωσα για την εξέλιξη τον φίλο μου εφοπλιστή και του ανέφερα το περιστατικό με τον πατέρα. «Είναι απίστευτος ο γέρος...», είπε γελώντας.

ΜΕ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΜΟΥ πριν από έναν μήνα είχα κλεισμένο ραντεβού με έναν καπετάνιο. «Ζήτησα ραντεβού μαζί σας για ένα θέμα που με απασχολεί», είπε. Στην αρχή μού μιλούσε με πάθος για τα ταξίδια του και τις χώρες που είχε επισκεφθεί· χείμαρρος ο καπετάνιος. Έβλεπε τον θαυμασμό μου και δεν έλεγε να σταματήσει να αφηγείται ιστορίες για το πόσο αγαπάει τη θάλασσα, τη δουλειά του, πόσο ευτυχισμένος νιώθει βλέποντας μόνο ουρανό και θάλασσα. Επειδή είχε αρχίσει να ξεφεύγει, τον διέκοψα. «Λέω αυτό και τελειώνω...», είπε, και πρόσθεσε άλλη μία ιστορία. Συνέχισε λέγοντας ότι είναι παντρεμένος εδώ και δώδεκα χρόνια, δεν έκανε παιδιά γιατί «η θάλασσα είναι το παιδί του», και συμπλήρωσε: «Έχω δικό μου σπίτι και

μένει εκεί η κυρία, όταν δεν έχω ταξίδια, για να τη βλέπω. Δεν μπορώ να πω, περνάω καλά, αλλά η καλύτερη μέρα είναι η μέρα της επιστροφής στο καράβι... Τι ζητάω από εσάς; Θέλω, όταν λείπω, να ερευνήσετε τι κάνει. Δεν εργάζεται, αλλά έχω την αίσθηση ότι δεν μου λέει την αλήθεια».

«Έχετε κάποια ένδειξη ή υποψία;», ρώτησα.

«Ναι, αλλά όχι κάτι συγκεκριμένο. Όπως σας είπα, το σπίτι είναι δικό μου, πληρώνω τους λογαριασμούς, αλλά είδα ότι τώρα τελευταία, που η ΔΕΗ στέλνει μηνιαίους λογαριασμούς, έχω μηδενικές καταναλώσεις. Από ανάλυση του ιστορικού βλέπω μια ασυνήθιστη κατανάλωση: τους μήνες που είμαι εδώ υπάρχει κανονική κατανάλωση, αλλά όταν απουσιάζω είναι σχεδόν μηδενική. Όταν τηλεφωνώ, μου λέει ότι μαγείρευσε... ότι έρχονται οι φίλες της σπίτι και τους κάνει τραπέζι... ότι έφτιαξε φαγητό για τους γονείς της... ότι κάνει ζέστη και κοιμήθηκε με το aircondition. Βλέπω από τις κάρτες ότι ψωνίζει στο σούπερ μάρκετ, στο κρεοπωλείο κ.ά., οπότε θέλω να ξέρω, στο τέλος του μήνα που θα φύγω, τι κάνει».

Του υποσχέθηκα ότι θα κάνω την έρευνα και θα τον ενημερώσω. Ο καπετάνιος αναχώρησε για το ταξίδι του. Η «καπετάνισσα» έφυγε λίγο αργότερα από το σπίτι και έμενε με τον σύντροφό της αρκετά κοντά. Κάθε τόσο επισκεπτόταν την οικία της, έλεγχε την κατάσταση και ξανάφευγε. Οι δραστηριότητές της ήταν

φυσιολογικές· ήταν πλέον ζευγάρι με τον σύντροφό της. Τα ψώνια που αγόραζε τα πήγαινε στο σπίτι του εραστή της. Έκαναν και αποδράσεις τα Σαββατοκύριακα.

Όταν με κάλεσε ο καπετάνιος, τον ενημέρωσα πως ήμουν εκτός Αθηνών, ότι η έρευνα είχε ολοκληρωθεί και ότι την επόμενη μέρα θα τον ενημέρωνα από το γραφείο. «Αλλά, καπετάνιε, να 'χεις υπόψη σου ότι δεν θα σου είμαι ευχάριστος...», του είπα. Νόμιζα ότι το δορυφορικό τηλέφωνο έκανε διακοπή, αλλά απλώς δεν μιλούσε. Κάποια στιγμή άκουσα ένα «okay – okay» και έκλεισε.

Πέρασαν πέντε μέρες. Τηλεφώνησε, αν και είχα ανησυχήσει. Τον ενημέρωσα για τα αποτελέσματα της έρευνας. Δεν με άφησε να επεκταθώ, δεν ήθελε λεπτομέρειες. Δεν φάνηκε να χαλάστηκε. «Καλές θάλασσες», είπε... Αυτό του είχα ευχηθεί σε προηγούμενη συνομιλία μας.

Η ΖΗΛΙΑ ΚΑΙ Η ΤΥΧΗ

ΜΕ ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΚΕ στο γραφείο μου ένας άντρας, ο οποίος μου προσκόμισε μια συσκευή τηλεφώνου. Ήταν καινούργια και ήθελε να εγκαταστήσω λογισμικό πρόγραμμα, με σκοπό –όπως μου είπε– να βλέπει και να ακούει τις δραστηριότητες του ανήλικου γιου του. Από όσα ανέφερε, κατάλαβα ότι το τηλέφωνο θα το χρησιμοποιούσε η σύζυγός του και όχι ο γιος του. Τον ενημέρωσα για τις λειτουργίες, αλλά και για τους νομικούς και ηθικούς κινδύνους που διατρέχει. Επέμενε όμως και ολοκληρώσαμε τη διαδικασία.

Μετά από πολλούς μήνες με κάλεσε, λέγοντας ότι τη νύχτα μπήκαν κλέφτες στο σπίτι την ώρα που κοιμόταν ο ίδιος και η οικογένειά του και τους αφαίρεσαν χρήματα, χρυσαφικά και τη συγκεκριμένη συσκευή.

Μπορώ να πω ότι ήταν περισσότερο αγχωμένος για την απώλεια της επικοινωνίας παρά για τα κλοπιμαία. Βρισκόταν στην Αστυνομία και έδινε κατάθεση. Προσπάθησα να τον καθησυχάσω και του ζήτησα, όταν θα τελειώσει, να με καλέσει. Όταν με κάλεσε, του ζήτησα τους κωδικούς πρόσβασης στο λογισμικό. Είδα το τηλέφωνο να φεύγει από το σπίτι την ώρα της κλοπής και να καταλήγει σε κοντινή περιοχή. Οι δράστες δεν το είχαν απενεργοποιήσει· ήταν στο αθόρυβο.

Άκουσα τους δράστες, μέσω της εφαρμογής, να συζητούν πώς θα γίνει η μοιρασιά, πώς πρέπει να πάρουν μέτρα ώστε να μη γίνουν αντιληπτοί από τους μπάτσους και πως δεν πρέπει να ξανασυναντηθούν για λίγες μέρες. Ενημέρωσα τον εντολέα μου ότι έχω πρόσβαση στη συσκευή και του έστειλα το link του προγράμματος, όπου συνδέθηκε και ο ίδιος. Το έκανε γνωστό στους αστυνομικούς, αλλά τους παρακάλεσε να μη διαρρεύσει τίποτα στη σύζυγο ή στα παιδιά του, εξηγώντας ότι το λογισμικό ήταν εγκατεστημένο για τον ανήλικο γιο του. Οι αστυνομικοί έκαναν πως τον πίστεψαν.

Μαζί με τους αστυνομικούς μετέβησαν στην οικία των δραστών, όπου τους συνέλαβαν με τα κλοπιμαία. Ακολούθηθηκε η νόμιμη διαδικασία, ο εντολέας παρέλαβε τα αντικείμενα και τη συσκευή, ενώ οι δράστες οδηγήθηκαν στον Εισαγγελέα. Επιστρέφοντας στο σπίτι, η σύζυγος γεμάτη χαρά δεν πίστευε στα μάτια της.

Παρέλαβε τη συσκευή λέγοντας: «... άμα θέλει η Αστυνομία!». Ο εντολέας μου βρήκε την ευκαιρία να ανέβει στα μάτια της: «Σου το έχω πει... Έχω άκρες!».

ΤΟ ΚΛΑΜΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

ΔΕΧΘΗΚΑ ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ από γυναίκα: «Είμαι ιερόδουλος και θέλω να συναντηθώ μαζί σας για προσωπική μου υπόθεση. Λόγω του φόρτου εργασίας θέλω να έρθετε στον χώρο μου», μου είπε και μου έδωσε το τηλέφωνο και το όνομά της... Εμμανουέλλα. «Τι γράφει το κουδούνι;» ρώτησα. «Ποιο κουδούνι, άνθρωπέ μου; Το κόκκινο φωτάκι θα δεις. Σπρώξε την πόρτα και μπες στην υπόγα· μπουρδέλο είμαστε...». Κατάλαβα.

Την επόμενη πήγα στον χώρο της. Οίκος ανοχής, υπόγειο έξι-επτά σκαλοπάτια κάτω. Με χτύπησε αμέσως η μυρωδιά της μπουρδελίστας –ανάμεικτα αρώματα, κολόνιες, ιδρωτίλα, χνωτίλα, μούχλα– γνώριμη σε μένα, διότι είχα υπηρετήσει στο Ηθών, αλλά και κάπο-

τε ήμουν παιδί... Ο φωτισμός σε χτυπούσε από πάνω προς τα κάτω για να μη διακρίνεις πρόσωπα, μόνο σκιές να κινούνται. Με υποδέχτηκε ένας θηλυπρεπής εξηγτάρης, συμπαθέστατος και ευγενικός, και με οδήγησε στο καμαρίνι της.

Μια αρκετά όμορφη σαραντάρα, με αραχνοϋφαντο ολόσωμο φόρεμα, τέλειες αναλογίες και καμπύλες, που το ιδιαίτερο φως τις έκανε ακόμη πιο φανταχτερές. Μπήκε αμέσως στο θέμα, εξηγώντας ότι έχει υποψίες πως ο σύντροφός της δεν είναι πιστός και προφασίζεται δικαιολογίες για να πάει στο χωριό του, λέγοντας ότι έχουν προβλήματα οι γονείς του. Μου εξήγησε πως, άσχετα με την εργασία της, του είναι απολύτως πιστή και ότι εκείνος γνωρίζει για τη δουλειά της. Λίγα λόγια· ήταν από τα πιο σύντομα ραντεβού που είχα κάνει. Συμφωνήσαμε και αποχώρησα. Κατά την έξοδο με συνόδεψε ο συμπαθέστατος κυριούλης, ενώ στον χώρο αναμονής περίμεναν δύο άτομα έτοιμα να περάσουν.

Ανεβαίνοντας τα σκαλοπάτια, συναντήθηκα με κάποιον που κατέβαινε. Με ρώτησε το γνωστό: «Καλή; Καλή;». «Η καλύτερη», του απάντησα.

«Τι κάνει;». «Καλά είναι...». Με κοίταξε περίεργα και κατέβηκε.

Ξεκίνησα την έρευνα, αρκετά εύκολη, και σύντομα συγκέντρωσα τα στοιχεία που ήθελε. Της τηλεφώνησα και την ενημέρωσα ότι ο σύντροφός της είχε πάει ε-

ξόρμηση το Σαββατοκύριακο με τον σύντροφό του. Δεν έδειξε καμία έκπληξη.

«Εεε... καλά, τι δουλειά κάνω;» είπε. Ανανεώσαμε το ραντεβού μας και ζήτησε να πάω σπίτι της, καθώς είχε ρεπό. Μου έδωσε τη διεύθυνση, συνεχίζοντας:

«Αααα, να σου δώσω το όνομά μου. Εκεί δεν θα με φωνάξεις Εμμανουέλλα...», δίνοντάς μου το πραγματικό της όνομα.

Το σπίτι της ήταν λίγο έξω από το κέντρο της Αθήνας. Μπαίνοντας στην αυλή της μονοκατοικίας την είδα με φόρμες να περιποιείται μία τριανταφυλλιά.

«Χαιρετάω τα λουλούδια...» είπα. «Έλα, έλα, μαζέψου... σε έχω για σοβαρό», απάντησε. Βρισκόμουν σε ένα σπίτι που δεν δήλωνε σε τίποτα τη φύση της δουλειάς της. Καθίσαμε στη βεράντα. «Είμαι αδιάθετη, έχω ρεπό και λείπουν τα παιδιά μου. Καφέ; Αναψυκτικό; Τα οιοπνευματώδη είναι απαγορευμένα σπίτι μας», είπε και μου πρόσφερε καφέ.

«Μένετε μακριά από τη δουλειά σας», σχολίασα. «Την πουτανιά σου μακριά από τη γειτονιά σου», απάντησε.

Μπήκα στο θέμα για να της αναλύσω τα στοιχεία που είχα συγκεντρώσει, αλλά με διέκοψε: «Δεν χρειάζεται. Χωρίσαμε... του τα είπα. Δεν τα αρνήθηκε. Είπε ότι δεν θα ξαναγίνει... έκλαιγα εγώ, ορκιζόταν αυτός. Άστα... άστα, κύριε Νίκο». «Δεν του δίνετε μία δεύτερη ευκαιρία;» ρώτησα.

«Κύριε Νίκο, η πουτάνα με τα κλάματα και ο πούστης με τους όρκους. Και οι δύο μας ξέραμε ότι αυτή η σχέση δεν προχωράει».

«Ααα... ξέχασα να σας πω», τη διέκοψα. «Πριν παραλάβει τον σύντροφό του είχε περάσει έξω από την εργασία σας... Δεν λέει κάτι αυτό;».

«Τα σκυλιά στο χασάπικο τριγυρνούν. Έχετε δει κανένα σε μανάβικο;» απάντησε.

Ξάπλωσε στη μεγάλη κρεμαστή πολυθρόνα, την έστριψε και με παρατηρούσε με την άκρη του ματιού της. Μου μίλησε για τη δουλειά της, τη μοναξιά της, τον ανταγωνισμό, για το πως θέλει να αγαπήσει και ν' αγαπηθεί, για την ανεμελιά που έχασε όταν ήταν παιδί, για τον γυάλινο κόσμο που έσπασε όταν οι γονείς της σκοτώθηκαν σε τροχαίο. Από τα ιδιωτικά σχολεία και τα μπαλέτα βρέθηκε μόνη· πως την προσέγγισε ένας τυχοδιώκτης-τζογαδόρος και κατέληξε καταχρεωμένη, άφραγκη, με τα πράγματά της στον δρόμο και εκείνη με δυο παιδιά στο κλαρί.

«Είστε νέα, όμορφη, ελκυστική...», τη διέκοψα. «Μπορείτε να φτιάξετε τη ζωή σας». «Ο καλύτερος που με πλησιάζει έχει σκοτώσει τους γονείς του για να πάει εκδρομή με το ορφανοτροφείο...», είπε.

«Σκέφτομαι να γίνω πελάτης σας...», αστειεύτηκα. Με κοίταξε και ένιωσα μια φιλική ανάκριση. Της είπα ότι έχω οικογένεια –σύζυγο και παιδιά– ότι είμαι τριάντα πέντε χρόνια παντρεμένος με την ίδια γυναίκα·

καλή μάνα, σύζυγος, σύντροφος, στοργική και αρκετά όμορφη. «Σκυφτός στο πιάτο σου και να μη στάζεις έ-
ξω...», είπε και συνέχισε: «Δεν θα σας ρωτήσω εάν έ-
χετε πάει ποτέ σε μπουρδέλο, γιατί όλοι οι άντρες λέτε
ψέματα. Όχι γιατί πήγατε, αλλά γιατί νιώθετε ενοχές,
επειδή είστε βιαστές. Πόσοι από εσάς δεν έχετε εκπλη-
ρώσει τις φαντασιώσεις σας πάνω μου – τις σεξουαλι-
κές σας επιθυμίες, τις αρρωστημένες ιδιαιτερότητές
σας– με χτυπήσατε, με δαγκώσατε, με βρωμίσατε, με
κάνατε δώρο στους φίλους σας, στα παιδιά σας, με
μοιραστήκατε με τη γυναίκα σας, με φίλους, συντρό-
φους, και αρκετοί βιάσατε την ψυχή μου. Δεν λέω... με
πληρώσατε. Από καμιά δεν θυμάστε τη μορφή της, αλ-
λά ούτε κι εγώ τη δική σας. Έπρεπε, εξάλλου, να σας α-
νεχθώ... Σε οίκο ανοχής μπήκατε, με πληρώσατε...»
και συνέχισε:

«Ξέρετε, θέλει μεγάλη δύναμη καθημερινά να κατέ-
βεις τα σκαλιά του Άδη, να μπεις στο κολαστήριο που
λέγεται μπουρδέλο – και πιο δύσκολο να βγεις. Η πο-
λιτεία το μόνο που ενδιαφέρεται είναι να μας γνωρίζει.
Η κοινωνία, στον βόθρο που είσαι, σε βοηθάει να μην
πνιγείς, σου δίνει χείρα βοηθείας, αλλά όχι για να
βγεις· σε θέλει να επιπλέεις...».

Όσο μιλούσε είχε ξαπλώσει στην πολυθρόνα. Ά-
κουγα κάθε τόσο έναν ρόγχο. Κοίταξα για τη γάτα
που ήταν πριν στα πόδια της. Είχε φύγει. Ήταν το βου-
βό κλάμα της ψυχής της. Με τόσα πολλά που είπε, μας

πήρε μεσάνυχτα. Κοίταξε το κινητό της: «Αύριο μπαίνουν οι μισθοί και οι συντάξεις στην τράπεζα. Τα διαολάκια θα υποτροπιάσουν. Πρέπει να ξεκουραστώ να τα αντιμετωπίσω», εννοούσε τους πελάτες της.

Είχα νιώσει άσχημα, ένωθα ενοχές στο παραλήρημά της. Είμαι άντρας, αλλά και μέλος της κοινωνίας. Το κατάλαβε... «Θα μου πείτε γιατί σας τα είπα όλα αυτά, αλλά μόνο αστυνομικός ή κακοποιός θα μπορούσε να με ακούσει».

Πήγε μέσα, έφτιαξε ένα φάκελο και μου τον έδωσε λέγοντας:

«Να τον ανοίξετε στο γραφείο σας». Εκτίμησα ότι η αμοιβή μου πρέπει να είναι παραπάνω από ό,τι είχαμε συμφωνήσει, αλλά τα λόγια της ήταν ξυράφια και δεν με έπαιρνε να πω κάτι.

Με συνόδευσε στη μηχανή. Ανέβηκα πριν τη χαιρετήσω, ζήτησα συγγνώμη που δεν ήμουν ευχάριστος με το αποτέλεσμα. «Ήσουν ωφέλιμος. Αλλά, κύριε Νίκο, έχω φάει τα σκατά με το κουτάλι... το ανάλατο φαγητό θα με πειράξει;» απάντησε.

Τη χαιρέτησα, υψώνοντας το χέρι, και έφυγα.

Λυπάμαι που δεν μπορώ να περιγράψω τη μορφή της, τις εναλλαγές στην έκφρασή της, τι διάβασα στο πρόσωπό της, στο βλέμμα της, πώς άκουσα το κλάμα της ψυχής της...

ΠΗΓΑ ΣΕ ΜΑΓΙΣΣΕΣ

ΑΠΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑ δέχομαι τηλεφώνημα, ο οποίος ζήτησε να συναντηθούμε. Δεν ήθελε να έρθει στο γραφείο· επέμενε να πάω στην εταιρεία του, παρουσία του αδελφού του. Την επόμενη μέρα πήγα στην εταιρεία του. Ήταν τέτοια ώρα που δεν υπήρχε προσωπικό, μόνο αυτός και ο αδερφός του. Ένα πολύ μεγάλο εργοστάσιο, με τελευταίας τεχνολογίας εξοπλισμό.

Μου διηγούνταν τότε ο ένας, τότε ο άλλος, πώς ξεκίνησαν μαζί από μια μικρή επιχείρηση και έφτασαν να έχουν αυτό το εργοστάσιο. Ο καθένας με τη σειρά του είπε ότι είναι παντρεμένος και έχει δύο παιδιά, αλλά είναι μικρά για να έρθουν στο εργοστάσιο. Ο ένας είχε και ένα μεγάλο παιδί –της συζύγου του– που είχε απο-

κτήσει εκτός γάμου, «αγνώστου πατρός».

«Το παιδί αυτό δεν μένει μαζί μας εδώ και πολλά χρόνια», είπε, «αλλά τελευταία προσελήφθη στο εργοστάσιο ως υπάλληλος. Είναι εργατικός, έκανε πράγματα που εμείς δεν είχαμε σκεφτεί ή δεν μπορούσαμε να κάνουμε. Είναι ο πιο ακριβοπληρωμένος υπάλληλος. Καταλαβαίνετε ότι είναι απαραίτητος. Πριν από λίγο καιρό ζήτησε να γίνει μέτοχος, γεγονός που –κατά περρίεργο τρόπο– συμφωνούν οι δύο γυναίκες μας. Εμείς δεν είχαμε κανέναν τέτοιο σκοπό, αλλά κάποια πράγματα δεν μπορούμε να τα ελέγξουμε. Έχουμε διαφωνίες. Η παραγωγή έχει ανέβει, τα κέρδη είναι σημαντικά. Επενδύουμε στην τεχνολογία, αλλά έχει φροντίσει να μας πάρει αρκετές αρμοδιότητες. Οι γυναίκες μας επιμένουν να τον κάνουμε συνέταιρο. Είμαστε σε αδιέξοδο. Το γεγονός ότι και οι δύο επιμένουν μας προβληματίζει. Βλέπουμε ότι είναι όλη την ημέρα μαζί... φοβόμαστε ότι κάτι μας ετοιμάζουν, αλλά δεν ξέρουμε τι. Θέλουμε να μάθουμε το γιατί, να ξέρουμε τι λένε μεταξύ τους».

Αφού άκουσα προσεκτικά, δέχτηκα να το ερευνήσω και τους είπα ότι θα επιστρέψω όταν ολοκληρώσω. Ξεκίνησα την έρευνα και τους ανακοίνωσα ότι οι γυναίκες τους επισκέπτονται μάγισσες, χαρτορίχτρες και προμηθεύονται βότανα, με σκοπό να τους «αλλάξουν τη σκέψη», να τους οδηγήσουν εκεί που θέλουν οι ίδιες. Εξήγησα ότι τα βότανα αυτά τα ρίχνουν στον

καφέ ή στο φαγητό τους. Εκεί άρχισε ο ένας να λέει: «γι' αυτό σηκώνομαι βαρύς», ο άλλος: «γι' αυτό με πονάνε τα πόδια μου, νιώθω κάτι ζαλάδες», και γελούσαν.

«Δεν θα ξαναφάω στο σπίτι· ούτε νερό δεν θα πίνω».

«Το ίδιο και εγώ», έλεγε ο άλλος. «Μη μας κάνουν τίποτα μάγια και σκοτωθούμε καμιά ώρα», συνέχιζαν καλαμπουρίζοντας.

Μου ζήτησαν να συνεχίσω την έρευνα.

Από το σπίτι έφευγαν χωρίς καφέ και επέστρεφαν φαγωμένοι. Καμιά φορά έπαιρναν το πιάτο του παιδιού και το... αποτελείωναν. Οι γυναίκες υποψιάστηκαν ότι κάτι είχαν καταλάβει.

Η γνωστοποίηση που τους έκανα για χαρτορίχτρες και μάγια δημιούργησε αλλαγές. Ο ένας έφυγε από το σπίτι και κοιμόταν στο εργοστάσιο, ο άλλος στον κανapé. Συνεχίσαμε την έρευνα και οι κυρίες προσπαθούσαν να βρουν καινούριους τρόπους. Μέσω διαδικτύου έψαχναν κάτι «να μην πεθάνουν, αλλά να μην μπορούν να πάρουν τα πόδια τους», όπως έλεγαν. Διάβαζαν δράσεις και παρενέργειες. Κάτι βρήκαν, αλλά δεν ήξεραν πώς να τους το δώσουν.

«Ο δικός μου δεν κοιμάται στο σπίτι· είναι στο εργοστάσιο...»

«Θα βρεις τρόπο... πήγαινε σιγά-σιγά, κάνε επισκέψεις», έλεγε η μία στην άλλη. Ενημέρωσα τους ε-

ντολείς μου. Αυτός που κοιμόταν στο εργοστάσιο γελούσε και κορόιδευε τον άλλον.

«Θα βάλω πόρτα ασφαλείας στο υπνοδωμάτιο», είπε – και το έκανε. Οι γυναίκες άλλαξαν την αναζήτηση στο διαδίκτυο· το ήθελαν σε μορφή αερίου, για να το ρίξουν κάτω από την πόρτα ασφαλείας.

Τότε τους επισκέφτηκα άμεσα. Είχα καταλάβει ότι δεν μπορούσα πλέον να ελέγξω την κατάσταση. Μπορούσε να γίνει κακό. Μέχρι τότε τους προστάτευα με τις πληροφορίες μου· τώρα ένιωσα ότι δεν μπορούσα.

Τους ανακοίνωσα ότι διακόπτω κάθε δραστηριότητα.

«Έχετε τα πλήρη στοιχεία. Να πάτε στον εισαγγελέα. Βρείτε δικηγόρο, εμπιστευτείτε τον και προχωρήστε», τους είπα.

Το έκαναν. Ζήτησαν από τον δικηγόρο το θέμα να μην πάρει δημοσιότητα για το καλό της επιχείρησης και των οικογενειών τους. Ο δικηγόρος τους συμβούλευσε σωστά: έστειλε στις συζύγους ένα προσεκτικά διατυπωμένο εξώδικο, φροντίζοντας να το παραλάβουν τις ώρες που τα παιδιά ήταν σχολείο. Οι κυρίες αναγκάστηκαν να απευθυνθούν σε δικό τους δικηγόρο και να υπάρξει επικοινωνία.

Η συνάντηση των δύο πλευρών έγινε σε κλίμα ψυχρής διαπραγμάτευσης. Ο δικηγόρος παρουσίασε τα στοιχεία. Οι κυρίες υπέγραψαν δεσμεύσεις ικανοποιητικές· αντάλλαξαν υποσχέσεις και η υπόθεση έκλεισε.

Πρέπει να σημειωθεί ότι ο γιος που επεδίωκε να γίνει μέτοχος δεν γνώριζε απολύτως τίποτα για τις ενέργειες των δύο γυναικών.

ΤΟ ΕΝΟΧΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

ΑΝΤΡΟΓΥΝΟ από την επαρχία μου έκλεισε ραντεβού σε ξενοδοχείο της Αθήνας. Συναντήθηκα μαζί τους. Μου διηγήθηκαν το πρόβλημά τους:

«Είμαστε παντρεμένοι πολλά χρόνια, έχουμε παιδιά. Είμαστε γνωστοί στην επαρχία που μένουμε και έχουμε μία καλή οικογένεια, καλή ερωτική σχέση, αλλά θέλαμε κάτι διαφορετικό και τι εννοώ... Ερχόμαστε στην Αθήνα μία φορά τον μήνα. Έχουμε φροντίσει εκ των προτέρων ο καθένας, μέσω πλατφόρμας, να κλείνει ραντεβού με ερωτικό σύντροφο της επιλογής του. Παρκάρουμε στην είσοδο της πόλης το όχημα, επιβιβάζομαστε σε ξεχωριστό ταξί και καταλήγουμε στο ξενοδοχείο, που είναι ο προορισμός του καθενός. Βρισκόμαστε με τον ερωτικό μας σύντροφο και το μόνο

που γνωρίζει ο ένας για τον άλλον είναι το ξενοδοχείο, ώστε να μη συμπέσουμε, αλλά και η ώρα επιστροφής. Ολοκληρώνουμε το ραντεβού και ξανασυναντιόμαστε στο όχημά μας και φεύγουμε για την επαρχία, χωρίς ο καθένας να ρωτάει τον άλλον πώς πέρασε και τι έκανε.

Έχουμε προμηθευτεί δύο τηλέφωνα, ακαταχώρητα. Αυτά ανοίγουν μόνο για τις συγκεκριμένες επικοινωνίες και μετά κλείνουν. Στους εραστές μας αποφεύγουμε να λέμε λεπτομέρειες, και σε ερωτήσεις λέμε ψέματα. Δεν θέλουμε να γνωρίζουν την πραγματική μας ταυτότητα. Προσπαθούμε οι εραστές μας να είναι διαφορετικοί κάθε φορά. Τον τελευταίο καιρό κάποιος έμαθε το ένοχο μυστικό μας και τι εννοώ: η σύζυγός μου στο καταχωρημένο με το όνομά της τηλέφωνο δέχεται εκβιαστικά μηνύματα από άτομο που γνωρίζει λεπτομέρειες για τη δραστηριότητά της. Ξέρει τον τόπο καταγωγής της, την απειλεί ότι έχει φωτογραφίες και ότι θα τις στείλει σε εμένα ή θα τις δημοσιοποιήσει. Δεν γνωρίζει ότι εγώ έχω την ίδια δραστηριότητα με τη σύζυγό μου. Δεν έχει ζητήσει χρήματα και δεν γνωρίζουμε το κίνητρό του. Θέλουμε τη βοήθειά σας».

Σε ό,τι τους ρώτησα απάντησαν με ειλικρίνεια. Δέχτηκα την έρευνα και μου έδωσαν ό,τι στοιχεία είχαν. Αναλύοντας τα στοιχεία, κατάλαβα ότι ο εκβιαστής είχε κάνει και αυτός την έρευνά του. Συγκέντρωσε στοιχεία για τη σύζυγο, αλλά δεν είχε ακόμη δείξει το

κίνητρό του. Από τον έλεγχο στο τηλέφωνο του δράστη δεν προέκυψε κάτι – ήταν σε ψεύτικο όνομα. Προχώρησα σε περαιτέρω έρευνα, εντόπισα την περιοχή και το σπίτι του και ονοματεπώνυμο. Ήταν άντρας. Ρώτησα τη σύζυγο αν της ήταν γνωστός· απάντησε αρνητικά.

Ο δράστης λάμβανε μέτρα, αλλά ήταν ερασιτεχνικά. Είχε πλήρη άγνοια τεχνολογίας, και εύκολα τον εντόπισα, τον φωτογράφισα και τον έδειξα στην κυρία, η οποία με βεβαίωσε ότι με το άτομο αυτό είχε συνενρευθεί δύο φορές προ εξαμήνου. Συγκεκριμένα, φεύγοντας από το ξενοδοχείο τον είχε δει κάποια στιγμή να ακολουθεί το ταξί της, αλλά επειδή τον έχασε στην πορεία, δεν έδωσε σημασία.

Η έρευνα έδειξε ότι ήταν ένας απλός άνθρωπος, χωρίς ποινικό παρελθόν, δημόσιος υπάλληλος, οικογενειάρχης. Από τη θέση του, όμως, μπορούσε να συλλέξει τις πληροφορίες. Τα στοιχεία ήταν ανεπαρκή – ήταν εκβιασμός, αλλά αποκλειστικά με μηνύματα ήταν δύσκολο να αποδειχθεί ότι αυτός ήταν ο χρήστης του τηλεφώνου. Εξάλλου, η υπόθεση δεν έπρεπε να βγει προς τα έξω· ήταν βασική αρχή της συμφωνίας με το ζευγάρι.

Έπρεπε να βρω τρόπο να μην τινάξω την έρευνα στον αέρα, να μη δημιουργήσω μεγαλύτερες ανασφάλειες στους εντολείς μου και ταυτόχρονα να μην παρახωρήσω δικαιώματα στον εκβιαστή.

Ζήτησα από την κυρία να το ξανακλείσει μέσω εφαρμογής ερωτική συνεύρεση στο ίδιο ξενοδοχείο, πράγμα που επιτεύχθηκε. Την ώρα που έφτασε ο εκβιαστής, τον πλησιάσαμε εγώ και δύο συνεργάτες μου. Του έκανα γνωστή την ιδιότητά μου, τον λόγο της συνάντησης, το πόσο παγιδευμένος είναι και τι αδίκημα έχει διαπράξει, καθώς και τις συνέπειες. Κάλεσα το μυστικό κινητό, που βρισκόταν μέσα στο ντουλαπάκι σε λειτουργία δόνησης. Για καλή μας τύχη, μια σειρήνα περιπολικού ακούστηκε έξω από το πάρκινγκ του ξενοδοχείου.

Πανικοβλήθηκε. Ζήτησε συγγνώμη, λέγοντας ότι έχει οικογένεια, ότι όλα ήταν μια βλακεία, ότι δεν θα έκανε τίποτα. Είπε πως το μόνο που ήθελε ήταν περισσότερες συνενυρέσεις με την κυρία και πως δεν θα το ξανακάνει.

«Άλλωστε, με πλήρωνε καλά η κυρία. Δεν έχω φωτογραφίες», είπε.

Τον πίστεψα. Δεν το προχώρησα παραπέρα, καθώς από τα λόγια και την γλώσσα του σώματος, καταλάβαινε πολύ καλά τι αδίκημα είχε διαπράξει.

Αποχωρήσαμε όλοι. Μέχρι σήμερα ο εκβιαστής της πλάκας φαίνεται πως τήρησε την υπόσχεσή του.

Εκεί τελείωσε για εμένα αυτή η υπόθεση. Το ζευγάρι έφυγε με το ένοχο μυστικό... που θα το αντικρίζει πάντα μέσα στον θολό καθρέφτη.

ΟΙ ΕΡΙΝΥΕΣ...

ΠΡΩΙΝΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ, αυτή τη φορά στο γραφείο μου. Κύριος ευγενικός. Καλοντυμένος, με ακριβά ρούχα και ακριβή τσάντα. Κάθισε... ρώτησε αν επιτρέπεται το κάπνισμα. Του απάντησα ότι κι εγώ καπνίζω.

«Πώς πάει η δουλειά;» ρωτάει, κάνοντας πολλές ερωτήσεις. Απαντώ σε όλες, αν και κάποιες δεν είχαν σχέση με το αντικείμενό μου.

«Διάβασα το βιογραφικό σας. Κάνετε αυτή τη δουλειά χρόνια κι είστε και πρώην αστυνομικός...». «Ναι», του λέω, προσπαθώντας να καταλάβω τι θέλει και γιατί κάνει άσχετες ερωτήσεις. Για πωλητής δεν μου φαινόταν. Αυτός συνέχιζε το βιολί του: αν έχω οικογένεια, πού σπούδασα, πού υπηρέτησα.

«Τα γράφω στο βιογραφικό μου όλα. Είπατε ότι το έχετε διαβάσει. Εσείς τι δουλειά κάνετε;». «Θα σας πω, αλλά δεν έχει σημασία τι δουλειά κάνω εγώ. Πρώτα να μάθω για εσάς».

Μπλέξαμε, λέω... τρελός είναι. Του απάντησα όσα ήθελε, του έδειξα την ταυτότητά μου και την πιστοποίηση του γραφείου μου. Με ξαναρωτάει πού υπηρέτησα. «Σας είπα... πάλι θα τα λέμε;». «Ξέρετε, ψάχνω να εμπιστευτώ κάποιον. Έχω ένα πρόβλημα τόσο σοβαρό που δεν θα το πιστεύετε».

«Έχω ακούσει πολλά», του είπα. «Τίποτα δεν μου φαίνεται περίεργο. Είμαι διατεθειμένος να το ακούσω». «Είναι πάρα πολύ σοβαρό. Δεν έχετε ξανακούσει τέτοιο πράγμα».

Σκότωσε, σκέφτομαι. Τι μπορεί να θέλει; Παρέα για να παραδοθεί; Να τον βοηθήσω να κρύψει το πτώμα ή να κρυφτεί; Μπα... δεν έχει το στυλ του δολοφόνου. Το γραφείο μου είναι σε κεντρικό δρόμο, ακούστηκε σειρήνα περιπολικού να περνάει και σκέφτηκα μήπως τον ψάχνουν. Εκείνος συνέχισε να καπνίζει το πουράκι του κι εγώ το τσιγάρο μου, έτοιμος να αμυνθώ. Άνοιξα την πόρτα του διαδρόμου, καλού κακού, και ήμουν έτοιμος για όλα.

«Οικογένεια;» ξαναρώτησε. «Σας απάντησα. Έχω δύο παιδιά», είπα.

«Συγχωρέστε με, έχω άγχος», λέει.

Στο γραφείο που κάθομαι, ανοίγω το συρτάρι – εκεί

έχω το όπλο μου, γιατί τα πράγματα αρχίζουν να σοβαρεύουν. Ανοίγει το χαρτοφύλακά του και βγάζει ένα κιτρινισμένο, τλαιπωρημένο απόκομα εφημερίδας, που αναφερόταν σε αρπαγή τσάντας από έγκυο γυναίκα, η οποία τραυματίστηκε. Κοιτάζω την ημερομηνία: τριάντα δυο χρόνια πριν. «Τι σημαίνει αυτό;» ρώτησα.

«Εγώ το έκανα αυτό, πριν τριάντα δυο χρόνια», απαντάει.

Βλέπω ότι ανακουφίστηκε· κάθετα αναπαυτικά στην καρέκλα. Το ίδιο κι εγώ. Με κοίταζε και κάθε τόσο μου έλεγε: «Καταλαβαίνετε... ήμουν παιδί, δεν ήξερα τι έκανα, δεκαπέντε ετών. Δεν το έκανα για τα λεφτά, το έκανα γιατί έπρεπε να το κάνω, να δείξω δυνατός. Ο πατέρας μου έλεγε ότι δεν είμαι άξιος για τίποτα. Ήθελα να επιβεβαιώσω στον εαυτό μου ότι μπορώ να κάνω πολλά και μεγάλα πράγματα. Γι' αυτό το έκανα. Από τότε που πέθανε η μάνα μου, ο πατέρας μου άλλαξε. Η μάνα μου πέθανε όταν ήμουν δώδεκα ετών. Μου έλεγε συνέχεια ότι δεν θα τα καταφέρω, ότι δεν θα κάνω τίποτα στη ζωή μου. Ήθελα να γίνω κι εγώ σαν αυτούς τους σκληρούς που άκουγα. Έκανα μικροζημιές, έπαιζα ξύλο, έγινα μέλος συμμορίας –ή τουλάχιστον έτσι νόμιζα– κρυφά από τον πατέρα μου και τον παππού.

Κάποια μέρα, που τις έφαγα στο σχολείο, είδε ο πατέρας μου τα σημάδια και μου είπε: “Κατάλαβαν τι φλούφλης είσαι, γι' αυτό τις έφαγες”. Ο πατέρας και ο

παππούς μου έτσι ζούσαν: μια οικογενειακή γραμμή αδιάσπαστη, αυταρχική, σαν σπαθί που περνούσε από γενιά σε γενιά – όχι για να σε προστατεύσει, αλλά για να επιβάλλεται. Όταν ήμουν πρωτοετής στο πανεπιστήμιο και κάποια στιγμή είπα σε κάτι “όχι”, ο πατέρας μου είπε: “Ποιος νομίζεις ότι είσαι; Εμείς σε κάναμε αυτό που είσαι”. Τότε κατάλαβα ότι το πρόβλημα ήταν αυτός και όχι εγώ.

Δεν είχα πρότυπα – ή μάλλον είχα λάθος. Ήθελα όμως να διαφοροποιηθώ, να μη γίνω σαν αυτόν. Αυτή η σκληρότητα μού δημιούργησε αργότερα προβλήματα και στις σχέσεις μου. Τέλος πάντων... την έστησα δύο-τρεις φορές στο σημείο που είχα δει ότι περνούσε μια κυρία, αλλά δεν μπορούσα να πάρω την απόφαση. Όλο έφευγα, έλεγα δικαιολογίες ότι μπορεί κάποιος να περάσει, ότι μπορεί να με δει. Βασανιζόμουν γιατί δεν μπορούσα να αρπάξω την τσάντα. Δεν έβρισκα τη δύναμη. Έφτασα στο σημείο να λέω κι εγώ στον εαυτό μου ότι ήμουν ανίκανος.

Την τέταρτη φορά, που στήθηκα στη γωνία, την είδα να έρχεται. Ήταν χειμώνας, είχε σκοτεινιάσει. Μπήκα στην εσοχή της πολυκατοικίας, παραφύλαξα, με προσπέρασε. Έπεσα πάνω της, τράβηξα την τσάντα· έχασε την ισορροπία της και έπεσε. Της φώναξα, όπως είχα ακούσει από άλλους: “Αστη, μωρή πουτάνα!”. Την άκουσα να φωνάζει “βοήθεια, βοήθεια”. Λίγα τετράγωνα πιο κάτω την άδειασα και μέσα βρήκα

κάτι ψιλά και μια αλυσίδα, την οποία δεν ήξερα τι να την κάνω. Την έριξα στη δεξαμενή πετρελαίου στο γκαράζ του σπιτιού. Σκέφτηκα ότι εκεί θα είναι ασφαλή.

Αισθανόμουν πολύ δυνατός. Ο ύπνος άργησε να με πάρει. Δύο μέρες μετά, γυρίζοντας από το σχολείο, είδα την εφημερίδα του παππού, που έγραφε για την αρπαγή που είχα κάνει. Τρελάθηκα. Νόμιζα ότι τη σκότωσα. Διακριτικά διάβασα ότι είχε τραυματιστεί μόνο στο πόδι. Από τότε έκοψα τις κακές παρέες και άρχισα να διαβάζω. Πέρασα στις πανελλήνιες, σπούδασα, έκανα μεταπτυχιακό, διδακτορικό, οικογένεια...

Και αποφάσισα να ανακαινίσω τη μονοκατοικία. Τραβώντας το βυτίο του πετρελαίου, το μυαλό μου – όχι ότι το είχα ξεχάσει – γύρισε πίσω. Έψαξα και βρήκα την αλυσίδα. Την έβαλα στο χρηματοκιβώτιο να μη τη βρουν η γυναίκα και τα παιδιά μου. Τα δύο τελευταία χρόνια έχω τρελαθεί. Παίρνω χάπια...

Θέλω, λοιπόν, να βρείτε αυτή τη γυναίκα. Πρέπει να είναι σήμερα πενήντα επτα με εξήντα ετών και να της δώσετε την αλυσίδα. Να ζητήσετε εκ μέρους μου συγγνώμη για ό,τι έκανα. Θέλω να την αποζημιώσω. Θέλω κι εγώ να ζητήσω συγγνώμη...».

Κάποιες στιγμές δάκρυα κυλούσαν· έκλαιγε σαν παιδί. Όχι μόνο γι' αυτό που έκανε, αλλά και για τη συμπεριφορά του πατέρα του. Χτύπησε το τηλέφωνό μου και τον διέκοψα· ένιωσα το βλέμμα του να καρφώ-

νεται πάνω μου. Μετά από αρκετές ώρες συζήτησης, που κατάφερε επιτέλους να ολοκληρωθεί, μου είπε τι θα έκανε αν γύριζε τον χρόνο πίσω και πόσο τον είχε επηρεάσει η συμπεριφορά του πατέρα του.

«Θέλω να βρείτε αυτή τη γυναίκα. Θέλω να της ζητήσω συγγνώμη. Μπορείτε να το κάνετε;» είπε.

«Θα προσπαθήσω, και νομίζω πως θα τα καταφέρω. Βέβαια, τα χρόνια που έχουν περάσει είναι πολλά», απάντησα.

Άφησε ένα σοβαρό ποσό πάνω στο γραφείο μου, την κάρτα του το αποκομα εφημεριδος και έφυγε.

Πράγματι, δεν είχα ξανακούσει παρόμοια ιστορία, ούτε είχα αναλάβει τέτοια υπόθεση. Ο σκοπός του –να αποζημιώσει την κυρία και να της ζητήσει συγγνώμη – ήταν ωφέλιμος, γι’ αυτό αποφάσισα να προχωρήσω την έρευνα. Εξάλλου, κατάλαβα ότι θα αμειβόμουν καλά.

Σ’ αυτή τη δουλειά που επέλεξα, ήξερα να ξεχωρίζω το καλό από το κακό, το νόμιμο από το παράνομο, το ηθικό από το ανήθικο, το ευχάριστο από το δυσάρεστο.

Πρώτα άρχισα την έρευνα από τον ίδιο τον εντολέα. Μέσα από το τηλέφωνο που μου άφησε βρήκα το οικογενειακό, επαγγελματικό, ποινικό και οικονομικό του προφίλ. Το μόνο που δεν μου είχε πει ήταν ότι η οικονομική του επιφάνεια ήταν πολύ μεγαλύτερη από αυτή που μου είχε αφήσει να καταλάβω.

Ξεκίνησα την αναζήτηση. Η παθούσα είχε αλλάξει περιοχή. Έμενε με τον ενήλικο γιό της, εργαζόταν σε κατάσταση εστίασης και η οικονομική της κατάσταση ήταν κάτω του μετρίου, όπως και του παιδιού της. Διαζευγμένη πολλά χρόνια, δεν είχε ξαναφτιάξει τη ζωή της και, από ό,τι κατάλαβα, δεν είχε κανέναν σύντροφο. Οι εμφανίσεις της στο διαδίκτυο ήταν λιγοστές, οι δραστηριότητες ελάχιστες και η κατοικία της μισθωμένη. Ενημέρωσα για την πορεία της έρευνας τον εντολέα μου, ο οποίος ζήτησε να συνεχίσω και να κάνω επαφή μαζί της. «Δεν έχει αλλάξει κάτι», μου δήλωσε. Τον ανάγκασα να ανακεφαλαιώσει τις προθέσεις του· αντιλαμβανόμουν τι έκανα και πόσο εκτεθειμένος ήμουν, αν τυχόν αναιρούσε.

Επισκέφθηκα το κατάστημα ως πελάτης, μόνος αλλά και με γυναίκα συνεργάτη μου, αρκετές φορές. Είχα πλέον γίνει γνωστός· κάποιες φορές ανταλλάσσαμε στα πεταχτά μερικές κουβέντες, απλώς για να σπάσει ο πάγος. Εντόπισα τότε δεν είχε φόρτο εργασίας και πήγα. Θυμόταν τον καφέ μου και μου τον έφερε. «Κάπου σας γνωρίζω...» της είπα, προκαλώντας την, και συνέχισα: «Μένω μακριά, αλλά κάτι μου θυμίζετε». Της ανέφερα την περιοχή όπου είχε συμβεί το περιστατικό που της είχαν αρπάξει την τσάντα, και μου απάντησε πως κι εκείνη εκεί έμενε, αλλά είχε φύγει χρόνια τώρα. Συνέχισα... «Μου φαίνεστε γνωστή. Υπηρετούσα εκεί· ήμουν αστυνομικός πριν τριάντα χρόνια».

«Δεν έχω σχέση με την Αστυνομία, μόνο για ταυτότητα», είπε. Επέμεινα, προσπαθώντας να της ακονίσω τη μνήμη και να την επαναφέρω. «Πρέπει να έχω μιλήσει μαζί σας. Είμαι από τους ανθρώπους που δεν ξεχνάνε. Με θαυμάζουν για τη μνήμη μου. Είχατε εμπλακεί σε κάποιο περιστατικό με την Αστυνομία; Εκεί στην περιοχή εννοώ, γιατί σας θυμάμαι». «Μια φορά μου είχαν αρπάξει την τσάντα. Είχα δώσει κατάθεση στο Τμήμα και λίγο αργότερα με κάλεσαν να δω κάποιες φωτογραφίες». «Είχα εμπλακεί κι εγώ στην υπόθεσή σας τότε. Ήσασταν έγκυος, είχατε χτυπήσει στο πόδι...». «Ναι, ναι! Μα πώς το θυμάστε; Ευτυχώς δεν ήταν κάτι σοβαρό, μόνο η τρομάρα». Μου ανέφερε μερικές λεπτομέρειες, αλλά τίποτε σημαντικό. Χαιρετηθήκαμε και έφυγα. Ενημέρωσα τον εντολέα μου για την πορεία της έρευνας και των εξελίξεων· συμφώνησε και μου ζήτησε να προχωρήσω. «Η αγωνία του είναι μεγάλη – η δική μου μεγαλύτερη. Πότε βλέπετε να τελειώνουμε;» «Δεν θέλω να το πιέσω. Αφήστε να το διαχειριστώ σιγά σιγά είπα».

Συνέχισα να επισκέπτομαι το κατάστημα. Μία μέρα που δεν είχε φόρτο εργασίας, ήμουν με συνεργάτη μου την οποία σύστησα ως σύντροφό μου. Κάθισε μαζί μας και της αποκάλυψα την ιδιότητά μου και τον σκοπό της προσέγγισής μου. Για αρκετή ώρα δεν μιλούσε· με κοιτούσε σιωπηλή. Της εξήγησα τι ζητούσε ο εντολέας μου και ξαναζωντάνεψαν για εκείνη γεγονότα τριάντα

χρόνων. Σοκαρίστηκε· δεν ήξερε τι να απαντήσει. Μου ζήτησε την ταυτότητά μου, την κάρτα μου και την επαγγελματική μου άδεια. Την επόμενη μέρα με κάλεσε και πήγα στο κατάστημα. Συζητήσαμε ξανά για το τι θέλει ο εντολέας μου. Θέλησε να προστατευτεί και είπε ότι θα ενημερώσει τον γιο της ώστε στο επόμενο ραντεβού να είναι μαζί. Πράγματι, στο επόμενο ραντεβού ήταν και το παιδί της. Τους εξήγησα και ζήτησα συγγνώμη για τον τρόπο που την προσέγγισα. Ζήτησαν να έρθουν στο γραφείο μου την επόμενη μέρα· έπαιρναν τα μέτρα τους, κάτι που εμένα μου δημιουργούσε ασφάλεια για την έρευνα. Ενημέρωσα τον εντολέα μου για την εξέλιξη· ήμουν ειλικρινής και προς τις δύο πλευρές. Γνώριζα ότι οι ισορροπίες ταλαντεύονταν και ότι η ευθύνη της υπόθεσης πλέον βάραινε αποκλειστικά εμένα. Ήδη ο τρόπος που προσέγγισα τη γυναίκα είχε δημιουργήσει ερωτήματα.

Ο εντολέας ζήτησε συνάντηση μαζί μου και μου ανακοίνωσε ότι δεν θα παρευρεθεί στο ραντεβού· ότι θα το χειριστώ εγώ και ότι εκείνος θα επικοινωνήσει μόνο τηλεφωνικά. Είμαι εκτεθειμένος απέναντι στην κυρία και στο παιδί της. Πώς να το διαχειριστώ;

Το σημαντικότερο ήταν να μη χάσει ο εντολέας την εμπιστοσύνη, αλλά και η γυναίκα, γιατί αν ανακαλούσε ο εντολέας όσα έλεγε, η θέση μου θα γινόταν εξαιρετικά δύσκολη. Ο εντολέας ήταν αρχικά διατεθειμένος να συναντηθεί μαζί της, αλλά στην πορεία άλλαξε

στάση· ίσως φοβήθηκε και αναθεώρησε. Ζήτησε η συνάντηση να γίνει αποκλειστικά από εμένα: «Εσείς θα παραδώσετε στην κυρία ό,τι σας δώσω και κατά την ώρα της συνάντησης θα με καλέσετε να μιλήσω μαζί της», μου είπε. Ο χρόνος, όμως, ροκάνιζε την εμπιστοσύνη και των δύο πλευρών· ήταν καταστροφικός. Άμεσα προχώρησα, κλείνοντας ραντεβού σε καφετέρια του Πειραιά. Προμήθευσα τον εντολέα με έναν αριθμό τηλεφώνου. Είχα ήδη ενημερώσει την κυρία ότι στο ραντεβού θα παρευρισκόταν ο εντολέας μου και ότι ο γιος της θα βρισκόταν σε απόσταση ασφαλείας. Δεν της είχα αποκαλύψει ότι ο εντολέας είχε αλλάξει γνώμη, φοβούμενος ανατροπή. Μία ώρα πριν τη συνάντηση παρέλαβα από τον εντολέα το δώρο μέσα σε ένα κουτί μεγέθους παπουτσιών. Ζήτησα να το ανοίξω, γιατί δεν μπορούσα να παραδώσω κάτι κλειστό χωρίς να ξέρω το περιεχόμενό του. Αρνήθηκε· δεν ήθελε. Εντωμεταξύ, είχα ήδη λάβει μήνυμα ότι η γυναίκα είχε ξεκινήσει για το ραντεβού, οπότε τον πίεσα να μου εξηγήσει τον λόγο και να διευκρινίσει αν με εμπιστευεται. «Δεν είναι θέμα εμπιστοσύνης. Έτσι το είχα στο μυαλό μου κι έτσι θέλω να γίνει», απάντησε.

Επέμενα εξηγώντας ότι σε ένα κλειστό κουτί μπορεί να υπάρχουν τα πάντα και ότι δεν θα ρισκάρω τίποτα – θα ακυρώσω τη συνάντηση. Θύμωσε, έπαθε κρίση πανικού. Μετά από αρκετές διαπραγματεύσεις, με αφήνει να ανοίξω το κουτί. Μέσα είχε τρεις φακέ-

λους: δύο με χρήματα και τον τρίτο με μια μικρή αλυσίδα. Πείστηκα· πήρα το κουτί και κατευθύνθηκα προς το σημείο της συνάντησης, όπου βρισκόμουν ήδη κοντά. Οι συνεργάτες μου, που είχαν αναλάβει την περιφρούρηση, με ενημέρωσαν ότι η γυναίκα είχε φτάσει, καθώς και το σημείο όπου βρισκόταν ο γιος της. Ενημέρωσα τον γιο ότι ο εντολέας δεν θα ερχόταν, αλλά είχε αφήσει κάποια χρήματα σε ένα κουτί και ότι έπρεπε να καθίσει στο τραπέζι με τη μητέρα του. Έφτασα στο τραπέζι. Το πρώτο που έκανα ήταν να παραδώσω το κουτί – φοβόμουν την αντίδρασή της. Το άνοιξε, έριξε μια ματιά και το ξαναέκλεισε. Τηλεφώνησα στον εντολέα στον αριθμό που του είχα δώσει. Μίλησε με την κυρία αρκετή ώρα. Απομακρύνθηκα για να μην ακούσω το περιεχόμενο της συζήτησης. Όταν τελείωσαν, μου έκανε νόημα να πάρω τη συσκευή μου.

Η συνάντηση ολοκληρώθηκε. Η γυναίκα και ο γιος της ανυπομονούσαν να φύγουν, πιθανότατα για να μετρήσουν τα χρήματα. Την επόμενη μέρα, με ενημέρωσε ότι θα ερχόταν στο γραφείο. Ήρθε και μιλήσαμε για όσα είχε βιώσει αυτές τις ημέρες, για το πόσο είχε ανάγκη τα χρήματα και για το πόσο ταιριαστή ήταν η χρονική στιγμή. Είχε προετοιμάσει αμοιβή για μένα, την οποία δεν δέχτηκα. «Έχω πληρωθεί καλά από τον εντολέα μου», της είπα. Με χαιρέτησε και έφυγε.

Δύο μέρες αργότερα ήρθε και ο εντολέας μου. Ήταν ευχαριστημένος. «Έφυγε ένα βάρος», είπε. «Η κυρία ή-

ταν ευχαριστημένη;» «Και ευχαριστημένη ήταν και σας συγχώρεσε», είπα. Κάθισε, είχα μπροστά μου έναν άνθρωπο που είχε ξαναβρεί τον εαυτό του. Είπαμε περισσότερα για το τότε και το σήμερα. Ένας άνθρωπος που ήταν φορτωμένος με ενοχές και τύψεις, είχε έρθει κλαίγοντας και αποχώρησε γελώντας! Σίγουρα, σεβαστέ αναγνώστη, θέλεις να μάθεις ποιο ήταν το ποσό. Από ό,τι εκτίμησα, ήταν πάνω από 50.000 και κάτω από 70.000. Όσο για την αμοιβή μου, αυτή την κρατώ για μένα.

ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΤΗΤΑ

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΜΟΥ μπήκε άντρας μέσης ηλικίας, ντυμένος σπορ, με λευκό σορτσάκι, λευκή μπλούζα και κόκκινα παπούτσια. Ευγενικός και περιποιημένος, με καλημέρισε και ρώτησε αν μπορεί να με απασχολήσει για λίγο. «Θα πληρώσω την επίσκεψη, θέλω να μου δώσετε κάποιες πληροφορίες». «Να σας ακούσω. Η επίσκεψη δεν χρεώνεται, άλλωστε είναι νωρίς, δεν έρχεται κανείς. Δεν έχω κανένα ραντεβού», του απάντησα. «Θέλω να μάθω για κάποιον άνθρωπο. Δεν έχω πολλά στοιχεία, μόνο το τηλέφωνό του, τίποτε άλλο, ούτε φωτογραφία. Ααα... ξέρω και την περιοχή που μένει και την περιοχή που εργάζεται. Θέλω να μάθω πού βρίσκεται τώρα». «Τι ακριβώς θέλετε να σας βοηθήσω;», ρώτησα. «Αυτά που σας είπα θέλω μόνο. Έχε-

τε ένα νεράκι;», μου είπε. Από το άγχος είχε στεγνώσει το στόμα του· η στάση του σώματός του, το σφίξιμο των χειλιών, το βλέμμα που απέφευγε το δικό μου, έδειχναν ότι ένιωθε άβολα. «Θα φύγει», σκέφτηκα. Η μάνα μου έλεγε: «Μην με κοιτάς σαν τον χάρο...». Του πρόσφερα νερό και τον ρώτησα αν θέλει καφέ. Το πήρα κι εγώ αλλιώς. Παίρνει μια βαθιά ανάσα και συνεχίζει: «Γνώρισα από το διαδίκτυο έναν άντρα πριν έναν χρόνο. Έκανα μαζί του σχέση...». Σταμάτησε. «Να συνεχίσω;». Ήθελε να δει αν είχα καταλάβει τι σχέση εννοούσε· άρα δεν ήμουν εγώ η πηγή του άγχους. «Ναι, ναι, συνεχίστε», απάντησα. «Έκανα μαζί του σχέση. Από την πρώτη στιγμή τρελάθηκα. Ήταν τόσο καλός, υπερβολικά τρυφερός. Ήμασταν κάθε μέρα μαζί... Κάθε ματιά του έβγαζε κάτι για μένα, δεν μπορείτε να φανταστείτε. Ξαφνικά, μια μέρα εξαφανίστηκε. Τηλέφωνο δεν σηκώνει, καμία επικοινωνία, τίποτα. Σαν να μην υπήρξα ποτέ. Θέλω να μάθω τι κρύβεται πίσω από αυτή τη σιωπή». «Είναι ζωντανός;», τον ρώτησα. «Είναι. Πριν πέντε μέρες τον είδε φίλη μου. Μίλησαν για μένα και της είπε ότι τελείωσαν όλα, τίποτα άλλο. Θέλω να μάθω το γιατί. Το τελευταίο μήνυμα που μου έστειλε έγραφε: “Θα σε καλέσω εγώ, σε ευχαριστώ για όλα”. Καταλαβαίνετε γιατί τρελαίνομαι...». «Καταλαβαίνω», του είπα. Πράγματι τον καταλάβαινα· ήξερα από προηγούμενη υπόθεση πόσο δυνατές είναι αυτές οι σχέσεις. Η διαφορετικότητα του καθενός

δεν με απασχολούσε καθόλου· μου ήταν αδιάφορη. «Θα σας βοηθήσω», του επανέλαβα και κατέγραψα όσες πληροφορίες είχε.

Δέκα μέρες αργότερα τον κάλεσα. Ήρθε· είχε αγωνία, όχι άγχος. Τον ενημέρωσα για το όνομα του συντρόφου του. Έμαθα ότι ήταν παντρεμένος και είχε ένα παιδί. Η περιοχή της οικίας του ήταν ψεύτικη, αλλά της εργασίας αληθινή. Από τις πληροφορίες που συγκέντρωσα, έμαθα ότι η σύζυγος τον τελευταίο χρόνο είχε μετακομίσει σε επαρχία για επαγγελματικούς λόγους μαζί με το παιδί τους και είχε επιστρέψει πρόσφατα. Ο σύζυγός της την επισκεπτόταν δύο φορές τον μήνα. Του έδωσα ό,τι στοιχεία είχα και έφυγε. Μια εβδομάδα αργότερα με επισκέφθηκε ξανά, πάλι απροειδοποίητα. Συζητήσαμε πολλά. Αυτή τη φορά δεν τον κοίταζα όπως την πρώτη, για να μην τον αγχώσω. «Θέλω να μου κάνετε μία χάρη», είπε. «Θα σας πληρώσω για την απασχόλησή σας. Θέλω να τον συναντήσετε και να του δώσετε έναν φάκελο στα χέρια του. Θέλω να τον παραλάβει ο ίδιος». Το σκέφτηκα καλά και δέχτηκα να παραδώσω τον φάκελο στην εργασία του, όταν θα ήταν μόνος. Παρέλαβα τον κλειστό φάκελο – τον εμπιστευόμουν, δεν υπήρχε λόγος ανησυχίας– και δύο μέρες αργότερα πήγα στο γραφείο του πρώην συντρόφου του. Δήλωσα την ιδιότητά μου και τον λόγο της επίσκεψης. Δεν εξεπλάγη, όπως περίμενα. «Το ήξερα ότι θα με βρει· το ήξερα ότι θα με ψάχνει», είπε με

βεβαιότητα. Πήρε τον φάκελο, τον έβαλε στην τσάντα του, αλλά έβγαλε έναν άλλο, σφραγισμένο, τον οποίο μου έδωσε. «Αυτό θέλω να το παραδώσετε στον εντολέα σας», είπε και σηκώθηκε χωρίς να αφήσει περιθώρια για ερωτήσεις. Κατάλαβα ότι τον είχε έτοιμο από πριν.

Πήρα τον φάκελο, επέστρεψα στο γραφείο και κάλεσα τον εντολέα μου. Ήξερα ότι είχε αγωνία. Ήρθε αμέσως και τον ενημέρωσα ότι παρέδωσα τον φάκελο και ότι ο σύντροφός του είχε ήδη ετοιμάσει έναν δικό του. Τον παρέλαβε και του εξήγησα ότι κάποια στιγμή θα τον συναντούσε για να του τον παραδώσει. Με ρώτούσε πώς ήταν και πώς το αντιμετώπισε. Το περίμενε. «Είχε κακία για μένα; Τι καταλάβατε; Φαντάζεστε ότι του λείπω, κύριε Νίκο;». Δεν ήξερα τι να απαντήσω. «Ο χρόνος θα το δείξει», του είπα, αλλά μέσα μου ήξερα ότι ο φάκελος θα μιλούσε για το τέλος της σχέσης τους. Από την έρευνα που είχα κάνει, είχα πειστεί ότι ο σύντροφός του είχε επιλέξει να μείνει με τη γυναίκα και το παιδί του.

ΚΛΟΠΗ ΣΕ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ο ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ της εκκλησίας με κάλεσε λέγοντας: «Θέλω να έρθετε να συζητήσουμε». Η φωνή του ήταν χαμηλή, σχεδόν συνωμοτική. Κλείσαμε ραντεβού για την επόμενη μέρα και πήγα στην εκκλησία. Μου εξήγησε πως το πρόβλημα ήταν ότι κάποιος έκλεβε το παγκάρι. Αφού το εξέτασα προσεκτικά, διαπίστωσα ότι δεν υπήρχαν ίχνη παραβίασης, ότι ήταν ψηλό –πράγμα που καθιστούσε δύσκολο να μπει κάποιο χέρι– και μόνο τα χρήματα χωρούσαν να περάσουν από τη σχισμή. Ήταν βιδωμένο στον τοίχο και στο πάτωμα· αδύνατον να το αναποδογυρίσει κάποιος.

«Μα πώς;», τον ρώτησα. «Απευθύνθηκα και στην Αστυνομία και κι αυτοί το ίδιο αναρωτιούνται», μου απάντησε.

Συνέχισε λέγοντάς μου: «Θέλω να σας κάνω γνωστό ότι είδα άνθρωπο να ρίχνει 50 ευρώ και την επόμενη μέρα, που το ανοίξαμε παρουσία της επιτροπής, δεν υπήρχαν. Πριν μερικές μέρες, ένας κύριος με ρώτησε τι έγιναν τα δολάρια που έριξα. “Πού τα χαλάσατε;” μου είπε. Έλεγα το βιβλίο καταγραφών που ενημερώνουμε και δεν ήταν καταχωρημένα. Δεν ήξερα τι να απαντήσω...». Τον ρώτησα αν υπήρχε ιστορικό κλοπών. «Πολλές φορές», είπε, «και γι’ αυτό βιδώσαμε το παγκάρι στο πάτωμα και στον τοίχο. Βάλαμε και συναγερμό».

Λόγω της σοβαρότητας, του ζήτησα να μη γνωστοποιήσει τίποτα και να το αφήσει σε μένα. Στην είσοδο της εκκλησίας υπήρχε ανακοίνωση ότι ο χώρος βιντεοσκοπείται. Την επόμενη, αργά το βράδυ, κανονίσαμε ραντεβού στην εκκλησία: εγώ, ο επίτροπος και ο τεχνικός μου. Τοποθετήσαμε κρυφές κάμερες και σε πέντε μέρες συλλέξαμε το υλικό.

Και τι είδαμε; Όταν όλοι αποχωρούσαν, μέλος της επιτροπής πήγαινε στο όχημά του, επέστρεφε με μια ράβδο την οποία έκρυβε στο μανίκι του, τοποθετούσε στην άκρη της ταινία διπλής όψεως, τη βύθιζε στη σχισμή και άρχιζε να περιστρέφει τη ράβδο, «ψαρεύοντας». Φαινόταν ότι το είχε ξανακάνει. Κάθε τόσο την ανέβαζε και, με μεγάλη δυσκολία, χρησιμοποιώντας και ένα τσιμπιδάκι φρυδιών, έβγαζε χαρτονομίσματα, τα οποία έβαζε στην τσέπη του.

Τον κάλεσα στο γραφείο. Τα είδε όλα και δεν μπόρεσε να κρύψει την ντροπή του. Ήξερα ότι η υπόθεση δεν έπρεπε να διαρρεύσει, και του παρέδωσα όλα τα στοιχεία και τα αρχεία. Ντροπιασμένος και με σκυμμένο κεφάλι, αποχώρησε.

ΤΟ ΤΡΙΟ, ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΜΟΥ αυτή τη φορά με επισκέφθηκε ένας άντρας. Δεν συστήθηκε, δεν είπε το όνομά του, δεν ανέφερε τίποτα άλλο· απλώς μου άφησε ένα στικάκι και ένα χαρτί με ώρες και δευτερόλεπτα. Στις κινήσεις του διέκρινα θυμό. «Τι είναι αυτό;», τον ρώτησα. Μου διηγήθηκε ότι η γυναίκα του γούσταρε τον κολλητό του. Του το έλεγε συνέχεια, ώσπου ένα βράδυ, επιστρέφοντας από έξοδο –είχαν πιει κιόλας– και χωρίς να είναι τα παιδιά στο σπίτι, συννευρέθηκαν σεξουαλικά και οι τρεις τους. «Και εγώ τι να κάνω;», τον ρώτησα.

«Θα αφήσω το στικάκι, όπου τα κατέγραψα. Θέλω, στις ώρες και στα δευτερόλεπτα που γράφω, η γυναίκα μου του λέει κάτι στο αυτί και δεν μπορώ να το α-

κούσω. Θέλω να καθαρίσετε την εικόνα και τον ήχο και να μου πείτε τι του λείει στις δύο αυτές φορές».

Του εξήγησα ότι αυτό θα χρειαζόταν τουλάχιστον πέντε ημέρες. Συμφώνησε και άφησε το στικάκι. Έγινε η επεξεργασία και, με δυσκολία, αφαιρέθηκαν τα «κολασμένα» βογκητά. Την πέμπτη μέρα με κάλεσε γεμάτος αγωνία για να μάθει αν καθαρίσαμε τον ήχο και τι ακούσαμε. Τον ενημέρωσα ότι στο πρώτο σημείο η γυναίκα του έλεγε: «Είσαι ο καλύτερος» και στο δεύτερο: «Μη χαθούμε!».

«Αυτό άκουσα κι εγώ, αλλά με βγάζει τρελό! Δεν θα μπορέσω να έρθω εγώ να πάρω το στικάκι – θα έρθει η σύζυγός μου στις 11:00 και θα σας πληρώσει. Της δίνω τα χρήματα», είπε.

Στις 11:00 βλέπω από τις κάμερες μια γυναίκα να κάνει... πασαρέλα στον διάδρομο. Η γεματούλα θυρωρός παραμέρισε, μην τυχόν και την ποδοπατήσει η σεξοβόμβα. Μπαίνει στο γραφείο· η γραμματέας τη συνοδεύει σε μένα. Δεν ήταν γυμνή, αλλά το βαφτιστικό μπουστάκι και το κολάν ξεχείλιζαν από θηλυκότητα, κάνοντάς την τούμπανο... «Ηρθα να πάρω το στικάκι που άφησε ο σύζυγός μου». Είχε αέρα σταρ. Ήταν βιαστική, δεν ήθελε να καθίσει. Της παρέδωσα το στικάκι και με πλήρωσε. «Το ακούσατε;», με ρώτησε. «Το άκουσα και το είδα». «Τι ακριβώς ακούσατε;». Της είπα. «Τα είπατε στον σύζυγό μου;». «Βεβαίως. Αυτός είναι ο εντολέας μας». Έφυγε και, προχωρώντας προς

την έξοδο, μονολόγησε: «Θα μου κλείσετε το σπίτι εσείς...». Τη συνόδευσα μέχρι την πόρτα. Την είδα να βγάζει το κινητό της· δεν κατάλαβα αν καλούσε τον σύζυγό της ή τον τρίτο. Επιστρέφοντας στο γραφείο, βρήκα ευτυχώς τη γραμματέα μου πριν προλάβει να «κόψει φλέβες» με τον χαρτοκόπτη.

Την επόμενη μέρα ήρθε ο σύζυγος, χωρίς ραντεβού. Μου εξέφρασε τις ανησυχίες του για όσα άκουσε. «Λέτε να τα πιστεύει; Να με χωρίσει; Δεν το θέλω. Είμαι τόσο καλός μαζί της...». Δεν ήξερα τι να απαντήσω· ήταν από τις φορές που ένιωθα λίγος. Ο βοηθός μου όμως τον καθυσήχασε: «Είδα πολλές φορές το βίντεο για να απομονώσω τον ήχο. Παρατηρώντας το προσεκτικά, κατάλαβα ότι όσο ερωτοτροπούσε η γυναίκα σας έβγαζε ένα συναίσθημα τρυφερότητας για εσάς· ενώ για τον φίλο σας έβγαζε ικανοποίηση».

...Και ο άντρας αποχώρησε ικανοποιημένος.

ΤΡΩΜΕ ΤΗ ΛΑΧΤΑΡΑ ΜΑΣ

ΑΥΤΗ ΤΗ ΦΟΡΑ στο γραφείο μου ήρθε ένας πεθερός μαζί με τη σύζυγό του. Μου εξήγησαν πως έχουν έναν υποψήφιο γαμπρό, τον οποίο η κόρη τους έφερε στο σπίτι με σκοπό να παντρευτούν, αλλά εκείνοι δεν ξέρουν τίποτα για αυτόν.

«Καλό παιδί δείχνει, είναι μισθοσυντήρητος – δεν μας πειράζει αυτό. Θέλουμε να ξέρουμε αν μας λέει την αλήθεια, βρε αδερφέ. Ποια είναι η οικογένειά του; Ο πατέρας του; Η μάνα του; Πού ήταν πριν από έναν χρόνο; Έφερε το πορτμπαγκάζ γεμάτο ρούχα και όλα καλά; Ακούμε τόσα...» είπαν.

Εύλογες οι ανησυχίες των γονέων, σκέφτηκα. Ζήτησα να κρατήσω τα απαραίτητα στοιχεία για την έρευνα, αλλά δεν χρειάστηκε να τα σημειώσω· η πεθερά

τα είχε γράψει όλα σε ένα χαρτάκι – κρυπτογραφημένα.

«Μην πάθω τίποτα καμιά ώρα και τα βρούνε», είπε χαμογελώντας.

Τους αποχαιρέτησα με σκοπό να τους καλέσω όταν θα είχα αποτελέσματα. Πριν βγουν από την πόρτα, η πεθερά κάτι ψιθύρισε στον σύζυγο:

«Να το πούμε να το ξέρει ο άνθρωπος».

Γύρισαν και κάθισαν ξανά. Τότε ο πεθερός άρχισε να διηγείται:

«Όταν τον γνώρισε η κόρη μας ήταν καλά τα πράγματα. Αργότερα όμως, ο νεαρός άρχισε τα Σαββατοκύριακα να φεύγει – δηλαδή φεύγει Σάββατο πρωί και επιστρέφει Κυριακή βράδυ. Ρωτήσαμε την κόρη μας και μας είπε ότι πάει για ψάρεμα. Βέβαια, δεν είναι κακό... αλλά, βρε παιδί μου, κάθε Σαββατοκύριακο; Και μετά, κύριε Νίκο, να σας πω... Τα ψάρια που φέρνει είναι ιχθυοτροφείου. Εμείς, κύριε Νίκο, είμαστε νησιώτες. Αυτός είναι βουνίσιος – εμείς ξέρουμε περισσότερα. Δεν είναι φρέσκα και τα τρώμε τη Δευτέρα όλοι μαζί».

«Τρώμε τη λαχτάρα μας», συμπλήρωσε η πεθερά.

«Σταμάτα, θα δούμε...», της είπε ο σύζυγος.

«Τι άλλο να σας πω;» συνέχισε ο πεθερός. «Βλέπω τα χιλιόμετρα που κάνει στο αυτοκίνητο. Το αυτοκίνητο είναι καθαρό, τα ψάρια είναι δύο ειδών. Όταν τον ρώτησα “άλλα ψάρια δεν πιάνετε;” είπε “Έχω θέσει βέ-

το – θα παίρνω όποια θέλω εγώ”, και γελάει. Γελάμε κι εμείς μαζί του. Κύριε Νίκο, ακούω ότι έχει αέρα, ότι υπάρχει απαγόρευση· όταν του το λέω, ισχυρίζεται πως έχουν βρει καβάτζα ένα απάνεμο μέρος και μπορούν να κοιμούνται το βράδυ στο σκάφος. “Ζάχαρη τη βγάζουμε”, όπως λέει. Θέλουμε, λοιπόν, να ξέρουμε τα ψέματα που λέει».

«Η κόρη σας τι λέει;», ρώτησα. «Σε μία συζήτηση που είχαμε το Σαββατοκύριακο –και η οποία κι αυτή γυρνάει με τις φίλες της, δεν πάει μαζί του γιατί, όπως λέει, είναι πέντε άντρες. “Μπαμπά, έτσι είναι σήμερα τα πράγματα. Δεν μπορείς να φυλακίσεις τον άλλον στα πρέπει και στα θέλω σου, θα τον πνίξεις. Άλλαξαν οι εποχές, άλλαξε ο κόσμος, ξεχάστε αυτά που ξέρατε”».

Έφυγαν και ξεκίνησα την έρευνα. Ο γαμπρός επισκεπτόταν την πρώτην σύντροφό του κάθε Σαββατοκύριακο, η οποία έμενε σχετικά κοντά. Οι έξοδοί του έδειχναν άνθρωπο που τον ενδιέφερε αν θα τον έβλεπε κάποιος· οι μετακινήσεις γίνονταν πάντα με το όχημα της συντρόφου του και γι’ αυτό, όπως είπε ο πεθερός, τα χιλιόμετρα ήταν λίγα. Πήγαινε στο σούπερ μάρκετ, έβγαινε μαζί της για καφέ, ποτό και φαγητό. Τα Σάββατα, πηγαίνοντας μαζί της στο σούπερ μάρκετ, δεν παρέλειπε να αγοράζει τα ψάρια για τα πεθερικά.

Από τις πληροφορίες που συγκέντρωσα, η σχέση

τους κρατούσε οκτώ χρόνια, αλλά τον τελευταίο ενάμιση χρόνο βρίσκονταν σε διάσταση. Κάλεσα τον πεθερό· ήρθε μόνος του και τον ενημέρωσα για τα αποτελέσματα.

«Θα τον πιάσω εγώ, άντρας προς άντρα. Δεν θα τα πω στην κόρη μου. Θα του ζητήσω να σταματήσει και θα του δείξω τα στοιχεία. Αν συμμορφωθεί, καλώς· αλλιώς, να φύγει», είπε και έφυγε.

Έξι μήνες αργότερα ήρθε ξανά στο γραφείο. «Ο γαμπρός πλέον δεν πάει για ψάρεμα το Σαββατοκύριακο. Κάνει, λέει, κάτι έξτρα νυχτερινά μεροκάματα – γιατί δεν τον βοηθάω οικονομικά. Εγώ όμως δεν τον πιστεύω».

Ξεκινήσαμε ξανά την έρευνα. Ήταν αρκετά δυσκολότερη· ο γαμπρός έπαιρνε μέτρα ασφαλείας. Παρ' όλα αυτά, η έρευνα ολοκληρώθηκε. Ο γαμπρός συνέχιζε να επισκέπτεται την πρώην σύντροφό του, κάνοντας αποδράσεις μακριά από τη γειτονιά του και εκτός Αθηνών.

Ο πεθερός ενημερώθηκε και εκείνος, με τη σειρά του, ενημέρωσε την κόρη του, λέγοντάς της ότι «σίγουρα άλλαξαν οι εποχές». Η κόρη ανέλαβε να το διαχειριστεί. Από τότε δεν είχα καμία επικοινωνία μαζί τους.

ΜΕ ΠΟΥΛΗΣΑΝ

ΔΕΧΤΗΚΑ ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ από μια κυρία, η οποία μου ζήτησε αν μπορώ να εντοπίσω τους βιολογικούς της γονείς.

«Περνάω καλά, πολύ καλά με αυτούς που έχω και με μεγάλωσαν, αλλά θέλω να βρω και τους βιολογικούς μου γονείς. Το έμαθα ότι είμαι υιοθετημένη από μια γειτόνισσα πριν λίγο καιρό. Δεν είχα καταλάβει τίποτα μέχρι τώρα. Θυμάμαι μόνο μια γυναίκα στο σχολείο, που είχα τσακωθεί με το παιδί της, και μου είχε πει: “Πού σε βρήκε η μάνα σου και σε μάζεψε”. Δεν είχα δώσει σημασία τότε. Είμαι παντρεμένη, έχω δύο παιδιά. Μίλησα με τους γονείς μου, μου έδωσαν ό,τι χαρτιά είχαν – έχω πολύ καλούς γονείς. Έχω ψάξει μόνη μου, αλλά δεν μπόρεσα να βρω τίποτα. Μπορείτε ε-

σεις να ασχοληθείτε;» είπε. «Μπορώ», της απάντησα.

Μου έδωσε τα στοιχεία και μετά την πρώτη έρευνα την κάλεσα. Τη ρώτησα αν ο σύζυγός της το γνωρίζει. «Το γνωρίζει, είναι δίπλα μου, θέλει να σας μιλήσει», είπε και μου τον έδωσε. «Κύριε Νίκο, προχωρήστε την έρευνα. Η γυναίκα μου θα λυτρωθεί. Δεν μπορεί να ησυχάσει ούτε μια μέρα από τότε που το έμαθε», μου είπε ο σύζυγός της.

Συνέχισα την έρευνα και εντόπισα τους βιολογικούς γονείς. Είχαν άλλα επτά παιδιά και έμεναν μακριά από την Αθήνα. Ενημέρωσα την εντολέα μου και κλείσαμε ραντεβού στο γραφείο. Την επόμενη μέρα ήρθε με τον άντρα της· ένα πολύ καλό ζευγάρι. Της παρέδωσα όσα στοιχεία είχα συγκεντρώσει. «Θα πάμε τώρα να τους βρούμε», είπαν. «Θέλω να με ενημερώσετε για το τι θα κάνετε και ποια θα είναι τα αποτελέσματα», τους παρακάλεσα.

Το απόγευμα έφτασαν στην επαρχία, στο σπίτι των βιολογικών γονέων. Είχα αγωνία να μάθω αν τους βρήκαν. Υπολόγισα την ώρα και τηλεφώνησα.

«Όλα μια χαρά, είμαστε στο σπίτι των γονιών μου. Θα σας καλέσω σε λίγο», απάντησε χαρούμενη.

Δύο ώρες αργότερα με κάλεσε ξανά. Μου ζήτησε συγγνώμη για την καθυστέρηση – μιλούσε με τους βιολογικούς γονείς. «Κύριε Νίκο, τι να σας πω... ευτυχώς που με πούλησαν στους γονείς μου. Έχουν επτά παιδιά και συνολικά τέσσερα τα έχουν πουλήσει, όπως

κι εμένα. Έχουν κρατήσει μόνο τα τρία. Δεν θέλω να τους ξαναδώ, αλλά θα προσπαθήσω να βρω τα αδέρφια μου. Είμαι πολύ ευχαριστημένη που με μεγάλωσαν δύο σωστοί, σοβαροί άνθρωποι».

Μου έδωσε και τον σύζυγό της, ο οποίος ήταν επίσης πολύ ικανοποιημένος. Έκτοτε, κάθε χρόνο στην εορτή μου με καλούν, και μία χρονιά μου έστειλαν και ένα καλάθι, βλέπω ότι μέσω διαδικτύου παρακολουθούν τις αναρτήσεις μου και σχολιάζουν.

Τους θαυμάζω!

ΣΤΑ ΙΔΙΑ ΜΕΡΗ ΕΡΑΣΤΕΣ

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΜΟΥ ήρθε ένας άντρας που ζητούσε επιβεβαίωση για όλα. Εντυπωσιακή εμφάνιση· ντυμένος σπορ, με ακριβό ρολόι, μαλλί καρφάκια, άρωμα σπάνιο – από αυτά που τα λες και «ταυτότητα». Το πρόσωπό του φαινόταν φροντισμένο, με Botox. Ξεκίνησε να μας διηγείται: «Επαγγελματικά και οικονομικά είμαι ανεξάρτητος και οικογενειακά είμαι πολύ καλά. Είμαι παντρεμένος, αλλά έχω μια εξωσυζυγική σχέση. Βρισκόμαστε τις ελεύθερες ώρες και μία φορά τη βδομάδα ερωτικά. Τι θέλω από εσάς: να μην με παρακολουθήσει κανείς και γίνει γνωστή η σχέση μου, γιατί και η ερωμένη μου είναι καλά με τον σύζυγό της. Περισσότερο, βέβαια, φοβάμαι τη σύζυγό μου. Όχι ότι έχω δει κάτι, αλλά, όπως σου είπα, ψάχνεται... είναι

γάτα!».

Ο αδερφός μου, που ήταν παρών, του λέει:

«Η γάτα όταν πεινάει κυνηγάει για να φάει. Αν είναι χορτάτη, κυνηγάει για να παίξει».

«Σωστόοοοοο!», απαντά εκείνος.

Οργανώσαμε την προστασία του και κάθε Παρασκευή –που είχε συνεύρεση με την όμορφη ερωμένη του– φροντίζαμε να μην τον παρακολουθεί κανείς, και όλα αυτά εν αγνοία της ερωμένης. Αυτό έγινε δώδεκα με δεκατέσσερις φορές, αλλά η συνήθεια αυτή, όπως μας είπε, τον κούρασε. Ζήτησε έναν πιο εύκολο και χαλαρό τρόπο.

«Αφού φοβάσαι τη σύζυγό σου, η οποία την Παρασκευή βγαίνει με τις φίλες της και κυκλοφορεί με το δικό σου αυτοκίνητο, γιατί δεν τοποθετούμε ένα GPS ; Όστε να βλέπεις από την εφαρμογή πού βρίσκεται ανά πάσα στιγμή», του πρότεινα. «Καταπληκτική ιδέα!», είπε.

Τη Δευτέρα μας έφερε το όχημα. Ο συνεργάτης μου τοποθέτησε το GPS και ο τεχνικός εγκατέστησε την εφαρμογή στο τηλέφωνό του. Την επόμενη Δευτέρα με κάλεσε: «Μπερδεύτηκα και δεν μπορούσα να μπω στην εφαρμογή. Μπορείς να μου πεις την Παρασκευή πού βρισκόταν το όχημα;». «Σε καλεί ο τεχνικός μου», του απάντησα.

Ο τεχνικός του έδωσε τους κωδικούς και τον βοήθησε να συνδεθεί. Είδε τότε ότι την Παρασκευή το αυ-

τοκίνητο της γυναίκας του ήταν σταθμευμένο στο γνωστό ξενοδοχείο – εκεί όπου ήταν κι εκείνος με την ερωμένη.

«Κάνετε πλάκα! Έρχομαι από 'κει!», είπε ο εντολέας.

Ήρθε στο γραφείο και μας ρώτησε πώς έγινε αυτό το μπέρδεμα. «Αφού εγώ στο ξενοδοχείο είχα πάει με το δικό μου όχημα, η εφαρμογή δείχνει της γυναίκας μου το αυτοκίνητο στο ίδιο ξενοδοχείο!». Με τον τεχνικό αναρωτηθήκαμε πώς συνέβη. Εκείνος ήταν σαφής: δεν υπήρχε καμία σύνδεση ανάμεσα στα δύο οχήματα. Εξετάσαμε το ιστορικό: πράγματι, η γυναίκα του βρέθηκε την ίδια Παρασκευή στο ίδιο ξενοδοχείο. «Και αν ήταν για μένα, γιατί δεν μου το είπε;», αναρωτήθηκε.

Μας γεννήθηκε το ερώτημα: τι έκανε η γυναίκα του εκεί, την ίδια ώρα; Τον κυρίεψε πανικός. «Την επόμενη Παρασκευή θα ερευνήσουμε τις κινήσεις της γυναίκας», του είπα.

Πράγματι, την επόμενη Παρασκευή, μόλις ο εντολέας μου έφυγε από το σπίτι, αποχώρησε και η σύζυγος. Στη διαδρομή παρέλαβε τον εραστή της και κατέληξαν στο ίδιο ξενοδοχείο. Πάρκαραν στο υπόγειο, ανέβηκαν με το ασανσέρ στο δωμάτιο και δύο ώρες αργότερα αποχώρησαν· αποβίβασε τον εραστή της κοντά στο σπίτι του και επέστρεψε στη οικία της.

Τη Δευτέρα η ανάλυση ήταν απλή: δεν μπορούσε

να το πιστέψει. Στο ίδιο ξενοδοχείο όπου πήγαινε εκείνος με την ερωμένη του –στο ξενοδοχείο που πήγαιναν πριν παντρευτούν με τη σύζυγό του– πήγαινε τώρα η σύζυγός με τον εραστή της. Στις ίδιες ώρες, στον ίδιο χώρο. Και πιθανόν κάποιες φορές ο ένας να ξάπλωνε στο κρεβάτι που είχε χρησιμοποιήσει ο άλλος λίγες μέρες πριν.

Ο εντολέας μου δεν ήξερε πώς να το διαχειριστεί. Κατάλαβα ότι το δίλημμά του μόλις άρχιζε... Να το ξεσκεπάσει ή μήπως η σιωπή ήταν η ασφαλέστερη λύση; Κι αν η σύζυγος γνώριζε και το ανταπέδιδε συνειδητά;

Ή μήπως όλα ήταν μια σύμπτωση, και ο καθένας έβλεπε απλώς τον εαυτό του σε έναν θολό καθρέφτη, χωρίς ποτέ να μάθει την αλήθεια;

ΕΚΔΙΚΗΤΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

ΚΛΕΙΣΜΕΝΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ από τη γραμματέα μου στο γραφείο, κυρία περίπου 45 ετών, η οποία μου διηγείται: «Είμαι παντρεμένη, έχω τρία παιδιά, αλλά παράλληλα έχω σχέση με έναν παντρεμένο. Εδώ και δύο μήνες δεν τον βλέπω καθόλου, έχουμε κόψει τις επαφές, παρά μόνο στο τηλέφωνο μιλάμε. Αντιμετωπίζω το εξής πρόβλημα: τον τελευταίο δίμηνο δεν τον βλέπω, γιατί δέχομαι απειλητικά μηνύματα! Κάποιος, ο οποίος δείχνει να γνωρίζει για τη σχέση μου, απειλεί εμένα και τον εραστή μου». Αφού ζήτησα λεπτομέρειες, μου έδωσε ό,τι στοιχεία ήταν απαραίτητα. «Ζητάει κάτι ο δράστης; Ποιο είναι το κίνητρό του;», ρώτησα.

«Όχι, δεν έχει ζητήσει μέχρι τώρα».

Αφού είδα και ανέλυσα τα μηνύματα, διαπίστωσα

ότι ο δράστης δεν ήθελε κάτι, απλώς εκδίκηση. Απειλούσε ότι θα ενημερώσει τον σύζυγο της πελάτισσας και τη σύζυγο του εραστή. Τη ρώτησα αν κάποιος ήξερε γι' αυτή τη σχέση, είτε από τη δική της πλευρά είτε από την πλευρά του εραστή της. «Κανένας. Τυχαία γνωριστήκαμε και το κρατάμε μυστικό». Μου άφησε ό,τι στοιχεία είχε και έφυγε. Αφού μελέτησα, σκέφτηκα και είδα σχολαστικά τα μηνύματα, από το τηλέφωνο της εντολέως, έστειλα μια σειρά από δικά μου, ώστε να προκαλέσω τον δράστη και να μάθουμε το κίνητρό του. Δεν βγήκε κάτι. Μονολεκτικά ο δράστης απαντούσε: «Θα το μάθει ο άντρας σου», «Η γυναίκα του εραστή σου θα σε ξεμαλλιάσει», «Έρχεται η ώρα σου», «Ένα κουμπί να πατήσω», «Το τηλέφωνο τη γυναίκας του είναι *****», «Το τηλέφωνο του άντρα σου είναι *****», «Μη με εκνευρίζεις».

Ζήτησα να δω τον εραστή, και αυτός είχε τα ίδια μηνύματα, τον ίδιο εκβιασμό, ενώ με διαβεβαίωσε ότι στο παρελθόν δεν υπήρχε κανείς που να τον εκβιάζει ή κάποιος που θα μπορούσε να μπει σε αυτή τη διαδικασία για να τον εκδικηθεί. Συζητήσαμε πολλά, αλλά δεν κατέληξα πουθενά. Ήταν Σάββατο και η κυρία θα πήγαινε σε γάμο με τον σύζυγό της. Όταν έφτασε στο γάμο, την ώρα του μυστηρίου, τα μηνύματα έπεφταν βροχή: «Εμφάνιση με τον σύζυγο», «Ωραίο το μαύρο φόρεμα που φοράς», «Χαμογέλασε και θα τα πούμε», «Τώρα πάμε για τη δεξίωση». Μηνύματα έστελνε και

στον εραστή της: «Η δικιά σου είναι καλή με το μαύρο», «Καμαρώνει δίπλα στον σύζυγό της», «για πέταμα σ' έχει», μαζί με κοσμητικά επίθετα όπως «βλάχο», «μαλάκα», «κακομοίρη».

Τα μηνύματα ήταν στο ίδιο ύφος και για τους δύο, με μοναδική διαφοροποίηση το περιεχόμενο: «Μην κοιτάξεις γύρω-γύρω, δεν θα με δεις». Το ίδιο συνεχίστηκε και στη δεξίωση: «Σου έφεραν το όχημα οι παρακάδοροι», «Έτσι κάνουν στις κυρίες». Ο σύζυγος, βλέποντάς τη συνέχεια στο κινητό –άλλοτε να το κρυφοκοιτάζει, άλλοτε να γουρλώνει τα μάτια και να κοιτάζει γύρω γύρω– της λέει αγανακτισμένος: «Φαγώθηκαν όλη μέρα με το κινητό». «Αφού ξέρεις... Τα παιδιά είναι μόνα τους, η μάνα μου είναι άρρωστη». «Ναι, αλλά όλοι σήμερα βρήκαν να σου στέλνουν μηνύματα».

Από την ανάλυση των μηνυμάτων προέκυψε ότι επρόκειτο για άντρα, κοντά στη γυναίκα, με μίσος για τον εραστή. Τον υποτιμούσε και προσπαθούσε να τον κάνει να ζηλέψει. Πέρασαμε στην αντεπίθεση, στέλνοντάς του μηνύματα από το τηλέφωνο της εντολέως: «Δεν θα σε πιστέψει κανείς. Μου είσαι αδιάφορος», «Είσαι τρελός».

Δεν καταλάβαινε· συνέχιζε αδιάφορα, παρ' όλη την αντεπίθεση που δεχόταν. Τα μηνύματα ξαφνικά αλλάζουν κατεύθυνση και γίνονται εντελώς διαφορετικά: «Το έκανες χθες με τον σύζυγό σου;», «Είπες πόσο τον αγαπάς;», «Πόσο πιστή του είσαι;», «Γιατί γρήγορα θα

το μάθει. Είπες κάτι στον σύζυγό σου;», «Τον είδα, πήγε στο φαρμακείο, πήρε τα χάπια του». Εκεί ανησύχησα, γιατί ο εκβιαστής, αντί να τον πλησιάσουμε εμείς, πλησίαζε αυτός – αθέατος.

Οργάνωσα εικοσιτετράωρη παρακολούθηση στην εντολέα, χωρίς να το γνωρίζει. Δεν αποδείχτηκε τίποτα. Η εντολέας έκανε πολύ λίγες εξόδους και δεν εντοπίσαμε κανέναν να την παρακολουθεί. «Συνεχίζουμε», είπα στον συνεργάτη μου. «Εικοσιτετράωρη παρακολούθηση στο σπίτι της». Η ενημέρωση που είχα ήταν η εξής: Κυριακή 07:30, βγήκε ο σύζυγος με τον σκύλο, κρατούσε δύο σακούλες. Τη μία την πέταξε στον κάδο απορριμμάτων, την άλλη –μια μικρή του σούπερ μάρκετ– την τοποθέτησε στο πορτ-μπαγκάζ του οχήματός του, που ήταν στο πίσω στενό. Στη συνέχεια, αφού πέρασε από ένα ψιλικατζίδικο, μπήκε στο σπίτι. Ως αργά το βράδυ δεν εθεάθη να βγαίνει ούτε αυτός ούτε εκείνη, ούτε το όχημα μετακινήθηκε. Ένας συνεργάτης μου με ενημέρωσε ότι ο σύζυγος μιλούσε στο τηλέφωνο, συνομιλούσε με γείτονες και κάθισε για πέντε λεπτά στο πάρκο. Στο παγκάκι πέρασα δίπλα του και άκουσα ότι έκανε ανανέωση χρόνου ομιλίας στο καρτοκινητό.

Το πρωί της Δευτέρας η κυρία μου προώθησε τα μηνύματα που δέχτηκε από τον εκβιαστή: «Σε πήγε βόλτα χθες;», «Το Σάββατο κάνατε σεξ; Μην πεις όχι, είδα στα σκουπίδια το προφυλακτικό σας». Η αδρενα-

λίνη στο κόκκινο από νωρίς. Οι σκέψεις τριγυρίζουν... Θα τη σκοτώσει; Θα κάνει ζημιά; Ένωθα υπεύθυνος, έδωσα υπόσχεση πως θα βοηθήσω. Τηλεφώνησα στην εντολέα και κανονίσαμε συνάντηση, λαμβάνοντας κάθε μέτρο ασφάλειας. Οργάνωσα αντιπαρακολούθηση για μένα και την κυρία. Συναντηθήκαμε σε καφετέρια. Ήρθε τρομοκρατημένη.

«Τι κάνετε; Τι βρήκατε; Ποιος είναι;», με ρώτησε με κλάματα και πανικό.

«Θα το πω από μόνη μου στον άντρα μου... Ο σύντροφός μου είναι με ηρεμιστικά... Μήπως θέλετε περισσότερα χρήματα; Πείτε μου κάτι!», συνέχισε, και ξαφνικά, υψώνοντας τη φωνή: «Θα μπει στο σπίτι μου! Το καταλαβαίνετε; Έρχεται...».

Από τα διπλανά τραπέζια γύρισαν και μας κοίταξαν. Εκείνη τη στιγμή ένιωσα τους ώμους μου να βαραίνουν και να βυθίζονται στην καρέκλα. Δεν ξεκούμπωσα το μπουφάν για να μη δει το αλεξίσφαιρο και πανικοβληθεί περισσότερο. Οι συνεργάτες μου, που παρακολουθούσαν διακριτικά, μου γνέφουν ότι όλα είναι καλά. Γύρω μου, όμως, όλοι άρχισαν να μοιάζουν ύποπτοι.

Παίρνω δύναμη και ρωτάω:

«Μου είπες ότι ο άντρας σου δεν έχει άλλο τηλέφωνο;»

«Δεν έχει, όχι».

«Γιατί εμείς τον είδαμε στο πάρκο να κάνει ανανέ-

ωση χρόνου ομιλίας σε καρτοτηλέφωνο;»

«Δεν ξέρω, δεν γνωρίζω, δεν μου το έχει πει ποτέ».

«Το Σάββατο είχατε ερωτική επαφή;»

«Είχαμε».

«Χρησιμοποίησατε προφυλακτικό;»

«Ναι».

«Ποιος το πέταξε και πού;»

«Ο άντρας μου, στο καλάθι του μπάνιου, και το πρωί τα έβαλα σε σακούλα από σούπερ μάρκετ και τα πέταξε αυτός».

«Την άλλη σακούλα με τα σκουπίδια ποιος την έδεσε;»

«Εγώ. Και του μπάνιου και τα σκουπίδια. Του τα έδωσα σε δύο σακούλες να τις πετάξει την Κυριακή το πρωί».

«Από τότε που ξεκίνησε η ιστορία με τα μηνύματα, πώς είναι η συμπεριφορά του συζύγου σου, αλλά και η ερωτική του συμπεριφορά;»

«Η συμπεριφορά του είναι ίδια. Η ερωτική του συμπεριφορά μπορώ να πω ότι είναι πιο συχνή... αλλά πολλές φορές προσποιούμαι. Ο άντρας μου είναι ωραίος... αααα, ξέχασα! Δύο φορές τον έπιασα να ψάχνει στο συρτάρι με τα εσώρουχά μου, κι όταν τον ρώτησα τι ψάχνει, απάντησε ότι θέλει να μου κάνει μία εκκαθάριση, γιατί εγώ δεν πρόκειται να κάνω. Και τέσσερα εσώρουχά μου τα πέταξε...»

«Πότε έγινε αυτό;»

«Πριν δέκα με δώδεκα μέρες...»

«Κάποια από αυτά τα φορούσες όταν είχες πάει με τον εραστή σου;»

«Μπορεί... δεν θυμάμαι...»

«Τον υποψιάζεστε;»

«Όχι, αν το είχε μάθει, θα με είχε σκοτώσει».

Τελειώσαμε και φύγαμε. Ανέλυσα τις πληροφορίες. Ο λόγος που πήρε την μικρή σακούλα των σκουπιδιών ο σύζυγος –αυτή που περιείχε το προφυλακτικό– με προβλημάτισε. Η κάρτα που αγοράστηκε από διπλανό περίπτερο, το δεύτερο κινητό, τα εσώρουχα που πέταξε ο σύζυγος. Κανείς δεν τους παρακολουθούσε. Οι ενδείξεις με οδηγούσαν προς τον σύζυγο.

Κάναμε σύσκεψη με τους συνεργάτες μου και ήταν και αυτοί σύμφωνοι με τις υποψίες μου. Ψάξαμε να βρούμε με ποιον τρόπο θα έχουμε τα πιο άμεσα αποτελέσματα.

«Να ζητήσουμε από τον φωτογράφο της δεξίωσης να δούμε το φωτογραφικό υλικό, το βίντεο, αλλά και από το drone που χρησιμοποιήθηκε, για να δούμε αν ο σύζυγος, εκείνη την ώρα, έστελνε μηνύματα;»

«Είναι χρονοβόρο...».

«Έχω πειστεί ότι ο σύζυγος τούς γλεντάει...».

Ενημερώνω τον εραστή και την εντολέα μου ότι οποιαδήποτε πληροφορία, μήνυμα ή ανώνυμο τηλεφώνημα δεχτούν, να με ενημερώσουν αμέσως και ξεκινάω. Προμηθεύομαι μη καταχωρημένο τηλέφωνο.

Βροχή τα μηνύματα σε αυτό το τηλέφωνο, από το οποίο μας έστελνε ο εκβιαστής. Δημιουργήσαμε την εντύπωση ότι ο εραστής της γυναίκας του τον εντόπισε, και ακολουθούν τα παρακάτω μηνύματα: «Σε βρήκα. Είμαι κάτω από το σπίτι σου», «Κατέβα και ενημέρωσε τη γυναίκα σου, σε περιμένω», «Θα έρθω στην εταιρεία σου», «Το έχω πει στη γυναίκα μου», «Κατέβα να ακούσεις και για τη δικιά σου»...

Δέχομαι μήνυμα από την εντολέα μου, η οποία μου γράφει ότι είχαν προγραμματίσει να πάνε για μπάνιο, αλλά της το ακύρωσε, καθώς κάθε τόσο βγαίνει στο μπαλκόνι και κοιτάζει κάτω, αλλά και από τη θυροτηλεόραση. Ο εκβιαστής απάντησε σε μήνυμα: «Ό,τι έγινε – έγινε. Μη χαλάσουμε τα σπίτια μας, από μένα έκλεισε εδώ. Μην το πάμε παρακάτω. Φύγε από το σπίτι μου».

Εκεί δεν απαντήσαμε. Φαίνεται ότι λύγισε και φοβήθηκε. Την Δευτέρα ήρθε η εντολέας και κάναμε τις αναλύσεις. Τελικά ο σύζυγός της ήταν αυτός που τους γλένταγε. Είχε μάθει για τη σχέση τους και διάλεξε λάθος τρόπο για να τους χωρίσει. Ένας τρόπος γεμάτος ψέμματα, σιωπές και απειλές.

Η υπόθεση έκλεισε. Δέν γνωρίζω αν ποτέ το είπε στη σύζυγό του, ούτε αν κάποιος απ' τους δύο βρήκε το θάρρος να καθαρίσει τον θολό καθρέπτη.

ΕΓΩ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ - ΕΓΩ Η ΛΥΣΗ

Στο γραφείο μου έχω προγραμματισμένο ραντεβού με κυρία, η οποία είχε αναφέρει τηλεφωνικά ότι ήθελε κάτι σοβαρό. Η ίδια μου εξηγεί ότι είναι σίγουρη ότι ο σύζυγός της έχει ερωτική σχέση με κάποια, της οποίας γνώριζε το αρχικό γράμμα του ονόματός της, πως κάνει εξωτερική εργασία και έχει ελεύθερο χρόνο. Μου είπε πως είναι μέτρια στο ύψος, όμορφη, ανύπαντρη και βρίσκεται σε σοβαρή σχέση, ενώ παράλληλα βλέπει και τον σύζυγό της.

Τη ρώτησα επίμονα από πού είχε όλες αυτές τις πληροφορίες, γιατί είχα τους λόγους μου, αλλά αρνήθηκε να αποκαλύψει. «Θα προχωρήσω σε έρευνα και θα σας ενημερώσω», της είπα. Ξεκίνησα την έρευνα,

αλλά την επόμενη μέρα με κάλεσε να σταματήσουμε. Μετά από πέντε μέρες με ξανακάλεσε για να ξεκινήσουμε την έρευνα. Την τρίτη μέρα επανήλθε και ζήτησε να διακόψουμε. Αυτό έγινε τέσσερις φορές σε διάστημα είκοσι ημερών.

Ήρθε στο γραφείο. «Είμαι άτυχη», είπε και συνέχισε: «Όταν ξεκινάτε εσείς την έρευνα, εκείνοι δεν συναντιούνται». Ήταν ψύχραιμη, αλλά απογοητευμένη για την τύχη της. «Πώς θα βρω μία άκρη; Τι είναι αυτό που συμβαίνει; Θα τρελαθώ στο τέλος...». Τη ρώτησα αν με εμπιστεύεται και είπε ναι. Ζήτησα το τηλέφωνό της για να ελέγξουμε αν έχει τοποθετηθεί κάποιο λογισμικό που την παρακολουθεί. Το αποτέλεσμα ήταν αρνητικό. Της έκανα γνωστό ότι δεν την εμπιστευόμουν και την πίεσα να μου πει από πού γνώριζε τις πληροφορίες που μου είχε δώσει.

Στην αρχή είπε «μία φίλη της». Το απέρριψα. Πώς είναι δυνατόν η φίλη σου να γνωρίζει για την ερωμένη του συζύγου σου, τα χαρακτηριστικά της, την εργασία της, αλλά μόνο το αρχικό γράμμα του ονόματος; Κατόπιν είπε ότι τα έμαθε από μία κυρία που «λέει τον καφέ» και ρίχνει χαρτιά –δεν ήθελε να μου πει το όνομά της– αλλά ό,τι της είχε πει ήταν αλήθεια. «Τι άλλο σας έχει πει;» ρώτησα.

«Αυτή βρήκε ότι στην πόρτα του γκαράζ μου είχαν ρίξει λάδι και ότι κάποιος στον κήπο είχε θάψει ένα κουκλάκι με βελόνες. Αυτή βρήκε ότι είχαν δέσει

στους υαλοκαθαριστήρες του αυτοκινήτου τρίχες. Τα βρίσκει, κύριε Νίκο... Τα παίρνω εγώ και τα ρίχνω στη θάλασσα».

«Θα διακόψουμε για λίγο καιρό και θα κάνω μία έρευνα, αλλά δεν θέλω η “χαρτού” φίλη σου να ξέρει τίποτα», την ενημέρωσα.

«Όχι, κύριε Νίκο. Η σύντροφος του άντρα μου έχει υποτροπιάσει. Ετοιμάζει κάτι κακό... Σε δύο μέρες έχουμε πανσέληνο, φοβάμαι».

Την καθυσάχασα, λέγοντάς της ότι θα το ελέγχω εγώ και πως κανένα μέλος της οικογένειάς της δεν πρόκειται να πάθει κάτι, και αν ο σύζυγός της συναντηθεί με την ερωμένη του, θα την ενημερώσω. Την ίδια μέρα ξεκίνησα έρευνα, αλλά αυτή τη φορά από την ίδια την εντολέα μου. Ανέθεσα να την παρακολουθούν και, ενώ ελέγχαμε διακριτικά, ο συνεργάτης μου, που βρισκόταν έξω από το σπίτι της, εντόπισε τις νυχτερινές ώρες άτομο να εισέρχεται δρασκελίζοντας τον μαντρότοιχο. Έφτασε στην άκρη του περιβάλλοντος χώρου και σε θαμνώδες φυτό τοποθέτησε κάτι στη βάση του. Φεύγοντας βιαστικά, ο συνεργάτης μου τον φωτογράφησε. Λίγο πιο κάτω επιβιβάστηκε σε όχημα και έφυγε. Κατέγραψε τον αριθμό κυκλοφορίας, με ειδοποίησε και του ζήτησα να ελέγξει τι είχε τοποθετήσει. Ήταν ένα μικρό γυάλινο βάζο με νερό, μέσα στο οποίο υπήρχε ένα σαπούνι.

«Άσ' το εκεί», είπα.

Την επόμενη ενημερώθηκα ότι ο σύζυγος φεύγει από την οικία. Κάλεσα αμέσως την εντολέα μου, γνωρίζοντας ότι είναι μόνη της. Όσο συνομιλούσαμε, την καλούσε η «καφετζού» και διακόψαμε. Σε δέκα λεπτά με κάλεσε αυτή. Της έκανα γνωστό ότι στη βάση του θάμνου υπάρχει ένα γυάλινο βάζο με σαπούνι. Εξεπλάγην. «Πού το ξέρετε εσείς αυτό; Μου είπε ότι δούλευε όλη τη νύχτα και το βρήκε στα χαρτιά. Ήταν πανσέληνος σήμερα». Της ζήτησα να μην πει τίποτα και να έρθει στο γραφείο.

Σε λίγο ήρθε. Της έδειξα τη φωτογραφία του ανθρώπου που τοποθέτησε το βάζο. Ήταν ο άντρας της «καφετζούς», όπως είπε, και κάθισε στον καναπέ. Για πέντε λεπτά δεν μίλησε καθόλου. Κάποια στιγμή, όταν αποφάσισε να μιλήσει, είπε: «Έτσι εξηγούνται όλα...».

Με ρώτησε τι να κάνει, και πώς να το διαχειριστεί, γιατί φοβόταν. Φτιάξαμε ένα μήνυμα, και το στείλαμε στην «καφετζού». «Ο άντρας μου είδε τον άντρα σου το βράδυ να μπαίνει στην αυλή του σπιτιού μας και να τοποθετεί στο φυτό το βάζο. Τον έχει σε φωτογραφίες. Αναγκάστηκα να τα ομολογήσω. Μου δήλωσε ότι πάει στην Αστυνομία».

Η «καφετζού» δεν απάντησε ποτέ.

ΑΤΥΧΗΜΑ ΣΕ ΟΙΚΟΔΟΜΗ

Έχω ραντεβού στα γραφεία κατασκευαστικής εταιρείας. Ο υπεύθυνος μου εξήγησε ότι περίπου έναν χρόνο πριν, ένας εργάτης είχε πέσει στο φρεάτιο του ανελκυστήρα. Το ύψος δεν ήταν μεγάλο –από τον πρώτο όροφο στο ισόγειο– και ο τραυματισμός ήταν κάταγμα στο πόδι και εκδορές στα χέρια. Μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο και νοσηλεύτηκε τρεις μέρες. Λίγο αργότερα αφαίρεσε τον γύψο και ξεκίνησε φυσικοθεραπείες. Παρά τη θεραπεία, δεκατρείς μήνες μετά δεν έχει επιστρέψει στην εργασία, επικαλούμενος πόνους στη μέση. Η Αστυνομία και η Επιθεώρηση Εργασίας κατέγραψαν ότι το φρεάτιο ήταν ανασφάλιστο και η εταιρεία χωρίς ασφάλιση αστικής ευθύνης, κάλυψε όλα τα έξοδα και τα μεροκάματα.

«Ο τραυματίας επισκεπτόταν τα γραφεία μας κάθε μήνα, παρουσιάζοντας ιατρικές βεβαιώσεις. Ξαφνικά η επικοινωνία σταμάτησε. Δεν απαντά στα τηλέφωνα και έχει αλλάξει διεύθυνση. Μας κοινοποίησε αγωγή και ως διεύθυνση κατοικίας δηλώνει του αδελφού του. Ένας γνωστός της εταιρείας –πρωινή ώρα– τον είδε να φορτώνει οικοδομικά υλικά σε φορτηγό και να επιβιβάζεται, χωρίς εμφανές κινητικό πρόβλημα. Θέλουμε να έχουμε μια πραγματική εικόνα των γεγονότων. Ο δικηγόρος μας, αλλά και ο τεχνικός ασφαλείας, λένε πως είναι δύσκολα τα πράγματα».

Δέχτηκα ν' αναλάβω την έρευνα και να τους ενημερώσω. Ολοκλήρωσα την έρευνά μου και, σε συνάντηση ενώπιον του δικηγόρου τους, παρουσίασα τα αποτελέσματα. Έκανα γνωστή τη νέα διεύθυνση κατοικίας του, τις μετακινήσεις του με μοτοσυκλέτα και ότι εργαζόταν κανονικά σε οικοδομή. Παρέδωσα όλα τα νόμιμα αποδεικτικά στοιχεία, που κατά την άποψή μου θα γίνονταν δεκτά από το δικαστήριο. Ο δικηγόρος έδειξε ικανοποιημένος και σίγουρος. Στη δίκη τα στοιχεία έγιναν δεκτά και η αγωγή απορρίφθηκε.

Η υπόθεση έκλεισε, όμως η αίσθηση πως κάποιος προσπάθησε να εκμεταλλευτεί την αδυναμία των άλλων έμεινε. Δεν ήταν άλλωστε η πρώτη φορά, ούτε η τελευταία.

ΑΠ' ΤΑ ΚΑΡΑΒΙΑ ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΣΤΗ ΣΤΕΡΙΑ

Με κάλεσε σύζυγος. Αφού συστηθήκαμε, ζήτησε τη βοήθειά μου, λέγοντας ότι τον τελευταίο καιρό η σύζυγός του κάνει ταξίδια-αστραπή στον Πειραιά. Δύο ώρες αργότερα το καράβι ξαναφορτώνει και επιστρέφει πάλι στο νησί· το προλαβαίνει και γυρίζει πίσω. «Θέλω να δω τις δραστηριότητές της και τι κάνει αυτές τις δύο ώρες», είπε.

Δέχτηκα να αναλάβω την έρευνα και μου έδωσε ό,τι πληροφορίες χρειάστηκα. Με ενημέρωσε για τη συγκεκριμένη μέρα και ώρα που θα αναχωρούσε ξανά η σύζυγός του από το νησί. Μου είπε ότι τη συνοδεύει μέχρι που επιβιβάζεται στο καράβι.

Όταν το καράβι έφτασε στον Πειραιά και έγινε η α-

ποβίβαση, οι συνεργάτες μου δεν την εντόπισαν να ε-
ξέρχεται. Κάποιο λάθος σκέφτηκα και ενημέρωσα τον
εντολέα ότι αποτύχαμε. Δέκα μέρες αργότερα επιβι-
βάστηκε ξανά στο καράβι με προορισμό τον Πειραιά.
Οι συνεργάτες μου πάλι δεν την εντόπισαν να αποβι-
βάζεται.

Επικοινωνήσα ξανά με τον εντολέα μου, τον ενημέ-
ρωσα για τα αποτελέσματα και μου είπε ότι κάτι δεν
πάει καλά, γιατί τη συνόδευσε, την είδε να επιβιβάζε-
ται και ότι η μπουκαπόρτα έκλεισε. Ήταν από τις φο-
ρές που ήθελα να κρυφτώ από ντροπή. Έχω την ευθύ-
νη της έρευνας και την επιλογή των συνεργατών μου.
Ο εντολέας αμφισβητούσε πλέον τη φερεγγυότητά
μου.

Την τρίτη φορά καταγράψαμε όλη την αποβίβαση
και έστειλα τα βίντεο στον εντολέα μου, ο οποίος πεί-
στηκε. Άρχισε να με βλέπει σοβαρά, γιατί δεν υπήρχε
αμφιβολία για την αξιοπιστία μου αλλά για τις ικανό-
τητες των συνεργατών μου. Κάνω σύσκεψη με όλους
τους συνεργάτες μου για να αναλύσουμε τα γεγονότα.
Στη σύσκεψη λένε: «Θα αλλάξει ρούχα», «Θα φοράει
μάσκα και καπέλο», «Θα φοράει κράνος και βγαίνει με
μηχανή», «Θα μπαίνει σε φορτηγό», «Θα κοιμάται σε
Ι.Χ.». Ο εντολέας αμφισβητεί τις ικανότητές μας και έ-
χει δίκιο. Έπρεπε να πάρω μία απόφαση. Ως επικεφα-
λής του γραφείου, για μια μικρή έρευνα είχα δημιουρ-
γήσει αναξιπιστία.

Αποφασίζω να στείλω συνεργάτη μου στο νησί να παρακολουθεί την επιβίβαση – πράγμα που έγινε. Βρίσκεται στο νησί από την προηγούμενη μέρα, εντοπίζει τον σύζυγο να τη συνοδεύει και τη βλέπει να επιβιβάζεται στο καράβι. Χωρίς να χάσει χρόνο, η γυναίκα μπαίνει σε καμπίνα που ανήκει σε μέλος του πληρώματος. Άφησε τις αποσκευές και βγήκε στο κατάστρωμα.

Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού, η σύζυγος περιφερόταν στο κατάστρωμα, στους χώρους εστίασης και στα καφέ. Κάθε τόσο έμπαινε στην καμπίνα, στην πόρτα της οποίας αναγραφόταν η ειδικότητα και το όνομα του μέλους του πληρώματος. Όταν πλησίαζε η ώρα της αποβίβασης, η σύζυγος ξαναμπήκε στην καμπίνα. Κατά την αποβίβαση... δεν αποβιβάστηκε. Το καράβι φόρτωσε και αναχώρησε, επιστρέφοντας στο νησί. Ενημερώθηκε ο εντολέας μου και μου είπε ότι την επομένη, χωρίς να τον αντιληφθεί η σύζυγός του, θα μπει ο ίδιος στο καράβι και θα παρακολουθήσει την κατάσταση. Δεν ενημερώθηκα για την εξέλιξη. Δεν είχε πλέον ενδιαφέρον για μένα.

ΑΝΗΛΙΚΗ ΔΕΚΑΕΞΙ ΕΤΩΝ

ΕΙΝΑΙ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ, πλησιάζουν γιορτές. Έχει πολύ κρύο και η ώρα είναι περασμένη. Ετοιμάζομαι να φύγω από το γραφείο. Κάνοντας να κλείσω το μόνιτορ, βλέπω στην είσοδο μια γυναίκα. Στέκεται διστακτική. Διακρίνω ότι φτιάχνει τα μαλλιά της και σκουπίζει τα μάτια της. Χτυπά απαλά την πόρτα, όχι το κουδούνι. Ανοίγω και βλέπω ένα κοριτσάκι· είναι δεν είναι δεκαέξι ετών.

«Μήπως ενοχλώ; Είδα την ταμπέλα και είπα να χτυπήσω. Δεν ξέρω αν μπορείτε εσείς να με βοηθήσετε, αλλά είπα να σας ρωτήσω».

«Περάστε μέσα...» της λέω. Βλέπω ότι κοιτάζει τριγύρω, ψάχνοντας αν υπάρχουν άλλοι στο γραφείο, και τη διαβεβαιώνω ότι είμαστε μόνοι μας. Της έδειξα να

καθίσει, έπιασε την καρέκλα αργά-αργά σα να φοβόταν μην κάνει θόρυβο και την μάλωσω. Την παρατήρουν σιωπηλός, της έδωσα χρόνο να εγκληματιστεί με το χώρο έβλεπα στα μάτια της υπήρχε κάτι ανάμεσα σε τρόμο και ντροπή, ένα βάρος, που δεν ταιριάζε με την ηλικία της. Με κοίταξε πεταχτά, «δεν ξέρω αν έκανα καλά που ήρθα, δεν έχω που αλλού να πάω, έχω ένα πρόβλημα και θέλω να με ακούσετε» και σήκωσε το βλέμμα της ήθελε να δει την αντίδρασή μου, ένιωσα μια κραυγή για βοήθεια ντυμένη στη σιωπή ενός παιδιού. «Μη φοβάσαι» της είπα ήρεμα, «εδώ δεν ήρθες να σε κρίνουν, εδώ ήρθες να σε ακούσουν και να βοηθήσουν, είμαι έτοιμος μπορείς να μου πεις ότι θέλεις». Και μου διηγείται:

«Διάβασα στο site σας βασικά όλα τα άρθρα, αλλά ένα για υιοθετημένα παιδιά. Είμαι κι εγώ υιοθετημένη. Το έμαθα πριν λίγο καιρό, όταν έφυγε ο πατέρας μου από τη ζωή. Ήταν συνάδελφός σας, αστυνομικός». Είπε το όνομά του. Δεν τον ήξερα, δεν τον είχα ακούσει ποτέ. «Τα περισσότερα χρόνια υπηρέτησε σε Αστυνομικό Τμήμα και πριν λίγο καιρό πήρε τη σύνταξη, αλλά δυστυχώς απεβίωσε. Ήταν πολύ καλός, αυστηρός με όλους και με τη μαμά μου, αλλά όχι με μένα. Ήμουν δώρο για αυτόν όπως έλεγε. Αλλά τώρα κατάλαβα ότι ήμουν το δώρο που διάλεξε. Όχι που του έτυχε. Μπορεί να μην ήταν ο βιολογικός μου πατέρας όπως λένε, αλλά ήταν ο αληθινός μου πατέρας, και η αγάπη του

δεν είχε όρους και προϋποθέσεις, του χρωστάω τα πάντα.

Λίγο καιρό μετά τον θάνατό του, η θεία μου –αδελφή της μαμάς– φρόντισε να μου πει ότι είμαι υιοθετημένη. Οι γονείς μου, όπως είπε, δεν με ήθελαν και με έδωσαν.

Πήγα στο σπίτι και ρώτησα τη μαμά μου. Μου απάντησε: “Αφού το έχεις καταλάβει εδώ και καιρό, χαζή το παίζεις;”. Η μαμά μου, σε αντίθεση με τον πατέρα μου, ήταν πάντα αυστηρή μαζί μου. Της ζήτησα λεπτομέρειες. Μου έδειξε ό,τι έγγραφα είχε. Τα χαρτιά τα είχε πρόχειρα σ’ έναν φάκελο πάνω στο κομοδίνο, αλλά ποτέ δεν είχα σκεφτεί να τα κοιτάξω, δεν είχα λόγο. Μου είπε πως, αν θέλω να βρω τους βιολογικούς μου γονείς, θα πρέπει να πάω στο εξωτερικό και μου παρέδωσε τον φάκελο.

Πήγα στην πρεσβεία, αλλά δεν μπορούσαν να με βοηθήσουν. Πήγα και σε κάποιο Ίδρυμα που ασχολείται με αυτά, αλλά ούτε εκεί είχαν πληροφορίες. Από τότε που πέθανε ο πατέρας μου, η μαμά μου άρχισε να με παραμελεί στο φαγητό, στα ρούχα μου, να με βρίζει με ακατονόμαστες λέξεις, να λέει ψέματα για μένα. Ψάχνει αφορμές και λόγους για να τσακωθούμε. Δημιουργεί για το τίποτα ακραίες καταστάσεις.

Σε έναν καβγά τής είπα: “Τι κρίμα που πέθανε ο πατέρας μου”, και μου απάντησε: “Αυτός φταίει που σε μάζεψε εδώ μέσα, γιατί ήταν ανίκανος”. Λίγες μέρες

αργότερα με κάλεσαν στο Τμήμα και μου είπαν πως η μητέρα μου έκανε παράπονα ότι την κακομεταχειρίζομαι και να προσέχω, γιατί είμαι ανήλικη. Μου έκαναν συστάσεις...» και συνέχισε...

«Λίγο πριν κλείσουμε για Χριστούγεννα με κάλεσε η θεολόγος του σχολείου. Μου είπε ότι βλέπει την απόδοσή μου να έχει πέσει. Μου εξήγησε ότι μπορεί να έχω χάσει τον πατέρα μου, αλλά θα πρέπει να μάθω να ζω με την απώλεια και να συνεχίσω το σχολείο, τη ζωή μου... Μου αποκάλυψε ότι συμμαθήτρές μου την παρακάλεσαν να μου μιλήσει είχαν, ανησυχήσει έβλεπαν την αλλαγή –την πτώση μου– την απομάκρυσή μου και ένιωθαν ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Σε νοιάζονται μου είπε και τότε μετά από καιρό ένιωσα πως δεν ήμουν τελείως μόνη.

Παρέλειψα να σας πω ότι είχε καλέσει και τη μητέρα μου η θεολόγος και της είπε ότι η απόδοσή μου έχει πέσει, ότι δεν με βλέπουν καλά και πρέπει να βοηθηθώ. Όταν επέστρεψε στο σπίτι, μέσα σε φωνές, μου είπε πόσο ντρέπεται για μένα και ότι κάτι πρέπει να κάνω. Άρχισα να κάνω παρέα με μία συμμαθήτριά μου στο διπλανό θρανίο. Προσποιούνται πως περνάω καλά μαζί της, μέχρι που της εξήγησα τι συμβαίνει. Την πήραν τα κλάματα. “Θα πω στον πατέρα μου να μας αφήσει στο εξοχικό το Σαββατοκύριακο μόνες μας να τα πούμε”. Κι έτσι έγινε. Μας πήρε ο πατέρας της με το αυτοκίνητο, με φαγητά, τσάντες και πράγματα, και

πήγαμε την Παρασκευή το βράδυ. Άναψε το τζάκι και έφυγε.

Την Κυριακή ήρθε αργά και μας πήρε. Από το εξοχικό δεν βγήκαμε καθόλου. Κλάψαμε, καπνίσαμε, γελάσαμε και καταστρώσαμε σχέδια. Το πρώτο πλάνο ήταν να τα λέω όλα στην αδελφή του πατέρα μου, που η μητέρα μου την είχε απομακρύνει για δικούς της λόγους. Το δεύτερο μέρος του σχεδίου ήταν να διαβάσω... να διαβάζω πολύ. Ξεκίνησα να επισκέπτομαι την αδελφή του πατέρα μου καθημερινά και της μετέφερα τα γεγονότα... ότι η μητέρα μου αποκάλεσε τον πατέρα μου “ανίκανο”. Η θεία γνώριζε για την υιοθεσία. “Να το πει σε μένα, να δούμε ποιος είναι ο ανίκανος”, είπε.

Η θεία μου δήλωσε ότι θα με βοηθήσει με έναν όρο: “Θα αναλάβω όλα τα έξοδα, εκτός από τα τσιγάρα”, μου είπε. Η κατάσταση στο σπίτι ήταν τραγική. Όταν καθόμουν να διαβάσω, η μητέρα μου έβαζε σκούπες, τραβούσε καρέκλες, χτυπούσε τραπέζια και πόρτες, πετούσε τα πράγματα του δωματίου μου κάτω. Μου ανακοίνωσε ότι πρέπει να κάνω κάτι γιατί το σπίτι θέλει ανακαίνιση. Της είπα ότι σε λίγο δίνω πανελλήνιες και μου είπε να πάω στη θεία. “Το σπίτι της θείας είναι μικρό, έχει τρία παιδιά”, απάντησα, και εκείνη είπε: “Να φύγεις, μου έχεις βρωμίσει το σπίτι, έχω κανονίσει να μπουν συνεργεία”.

Είχα σταματήσει πλέον να τη λέω μαμά. Όπως σας

είπα, το πρώτο μέρος του σχεδίου με τη φίλη μου ήταν να τα λέω όλα στη θεία και το δεύτερο να διαβάζω – πράγμα που ξεκίνησα. Η κατάσταση όμως είχε γίνει ανυπόφορη. Αναγκάστηκα να πάω στην Αστυνομία. Την κάλεσαν, ήμουν κι εγώ παρούσα. Έλεγε ψέματα στον αστυνομικό ότι είμαι αντιδραστική, ότι καπνίζω, ότι είμαι ψεύτρα, ότι δεν φοβάμαι κανέναν από τότε που πέθανε ο πατέρας μου. Και δώστου σταυρούς και ότι είναι γυναίκα συναδέλφου.

Ο αστυνομικός δεν έδειξε να την πιστεύει, αλλά... ήταν γυναίκα συναδέλφου. Μου έκανε συστάσεις και φύγαμε. Φεύγοντας, έμεινα λίγο πίσω, και με κάλεσε πάλι στο γραφείο του. “Μη δίνεις πολύ σημασία, κάνε υπομονή, μεγάλη γυναίκα είναι και χήρα”, μου είπε. Του εξήγησα τι μου κάνει. Μου ζήτησε να κάνω υπομονή, αλλά έδειξε να μην πιστεύει ό,τι του έλεγα.

Όλο αυτό το διάστημα οι επαφές με τους συγγενείς του πατέρα μου ήταν κομμένες. Η αδιαφορία και οι επιθέσεις της μητέρας μου προς εμένα ήταν καθημερινές και μεγάλωναν. Μου είπε ότι έπρεπε να κοιτάξω τον εαυτό μου, να βρω καμία δουλειά, γιατί “δεν μπορεί να με φροντίζει ολόκληρη γελάδα”, ότι η σύνταξη του πατέρα μου δεν έφτανε και ότι ο ενοικιαστής του μαγαζιού δυσκολευόταν να δώσει το ενοίκιο...

“Τι θέλω από εσάς; Αν μπορείτε να με βοηθήσετε... Δεν ξέρω πόσα χρήματα θα χρειαστούν και πότε θα μπορέσω να τα μαζέψω, υπόσχομαι όμως ότι θα σας τα

φέρω. Θέλω να καταγράψω τα γεγονότα που γίνονται μέσα στο σπίτι, να τα πάω στην Αστυνομία, ώστε να πειστούν τι μου κάνει”».

Της είπα ότι θα το σκεφθώ τη συμβούλευσα να συνεχίσει το διάβασμα και να αφήσει το τηλέφωνό της ανοιχτό, και πως θα την καλέσω.

«Κατάλαβα... ούτε κι εσείς με πιστεύετε. Τι να κάνω, πώς να τα αποδείξω;»...

Έφυγα από το γραφείο και πήγα σπίτι μου. Ήταν μέρες Χριστουγέννων. Μου ήταν δύσκολο να αποφασίσω τι θα κάνω. Αντιστάθμισα τα οφέλη... χρήματα ήξερα ότι δεν θα πάρω. Ήταν αλήθεια όσα έλεγε το παιδί ή θα εκτεθώ; Γνώριζα καλά το ποινικό αδίκημα που διέπραττα εκείνη τη στιγμή. Το ερωτήμα ήταν αν το παιδί έλεγε ψέματα και αν εντόπιζαν την καταγραφή. Εκείνη ήταν ανήλικη – το βάρος του αδικήματος θα βάραινε εμένα.

Την ημέρα της Πρωτοχρονιάς με κάλεσε να μου ευχηθεί καλή χρονιά και ρώτησε αν θα τη βοηθούσα, αν σκέφτηκα κάποιο τρόπο. Η αλήθεια είναι πως δεν το περίμενα· πίστευα πως θα το ξεπεράσω σιωπηλά. Δώσαμε ραντεβού, πριν ξεκινήσουν τα σχολεία, να έρθει στο γραφείο.

Ήρθε. Την προμήθευσα με έναν μικρό κοριό και σε πέντε μέρες μου τον επέστρεψε. Έκανα την απομαγνητοφώνηση. Το παιδί έλεγε αλήθεια. Όσα άκουσα για τη συμπεριφορά της μάνας προς την ανήλικη, αλλά

και όσα συζητούσε με την αδελφή της ήταν ανατριχιαστικά. Για το πώς θα την παγίδευαν, πώς θα την συκοφαντούσαν, πως θα δημιουργούσαν ασφυκτικό περιβάλλον για να την εξαναγκάσουν να φύγει από το σπίτι, προετοιμάζοντας τις άμυνές τους μην τυχόν κατηγορηθούν, μιλούσαν για τη λάθος επιλογή του συζύγου και πολλά ακόμη που δεν επιθυμώ να αναφέρω, ώστε να μην θεωρηθώ υπερβολικός.

Από τα λόγια και τις πράξεις τους προέκυπταν ξεκάθαρα αδικήματα που επισύρουν ποινές φυλάκισης.

Επισκέφθηκα το διοικητή του αστυνομικού τμήματος ο οποίος μου δήλωσε ότι γνώριζε πολύ καλά τον πατέρα της ανήλικης και ανέλαβε να το διαχειριστεί ο ίδιος. Κάλεσε τη μητέρα και την αδελφή της, με αυστηρό ύφος τις ενημέρωσε για τα στοιχεία που υπάρχουν και μπορούν να κατατεθούν στον εισαγγελέα και ότι βρίσκονται στο γραφείο μου κι αν επιθυμούσαν μπορούσαν να με καλέσουν. Δεν με κάλεσαν ποτέ...

Μετά από καιρό μου τηλεφώνησε το κορίτσι, είχε περάσει στις πανελλήνιες και σπούδαζε σε επαρχία. Της έδωσα συγχαρητήρια, μου είπε πόσο τη βοήθησα.

Κατά την αποφοίτησή της μου τηλεφώνησε. Ρώτησε πόσα χρήματα χρωστούσε. Της έκανα γνωστό ότι αυτά έχουν παραγραφεί. Εκτιμώ τη βοήθειά σας κύριε Νίκο. Μιά μέρα θα περάσω να σας δω, θα έρθω με το σύντροφό μου είπε κλείνοντας.

ΑΝΕΚΠΛΗΡΩΤΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

ΔΕΧΟΜΑΙ τηλέφωνο από έναν κύριο, ο οποίος με ρωτάει πότε μπορεί να έρθει στο γραφείο να με δει. Κλείσαμε ραντεβού την επόμενη μέρα το πρωί, στις 10:00.

Ήρθε, κάθισε και έγιναν οι πρώτες συστάσεις. Ήταν ογδόντα ετών, είχε φύγει μετανάστης στη Γερμανία πριν πολλά χρόνια. Δεν έκανε οικογένεια, εργάστηκε σκληρά, μάζεψε χρήματα και τα επένδυσε στην Ελλάδα, όπως είπε. Φαινόταν ευγενής, γυμνασμένος και καλοντυμένος. Το παρουσιαστικό του, οι κινήσεις του έκρυβαν την ηλικία του.

«Έχω σχέση με μία κυρία. Θέλω να μάθω το παρελθόν της και γενικά τι άνθρωπος είναι, γιατί θα μείνουμε μαζί και θέλω να ξέρω με τι άνθρωπο έχω να κάνω. Δεν με ανησυχεί κάτι, αλλά να ξέρω, τόσα ακούγονται...

Ήταν αρκετά σαφής σε ό,τι ήθελε. Συμφωνήσαμε την τιμή και δέχτηκε. Με ρώτησε αν πρέπει να μου δώσει τα χρήματα τώρα ή στο τέλος και του είπα στο τέλος.

«Να σας δώσω κάτι για τα έξοδά σας; Είπε.

«Όχι. Στο τέλος όλα», επέμεινα.

Κράτησα ό,τι στοιχεία χρειαζόμουν. Μου έδωσε και το τηλέφωνό του και του είπα ότι, όταν θα ήμουν έτοιμος, θα τον καλούσα.

«Δεν βιάζομαι», είπε, «όταν μπορείτε».

Λόγω του ότι ήταν τέλος Ιουλίου και έφευγα για διακοπές δεν ανέθεσα σε κανέναν συνεργάτη μου την έρευνα και έκλεισα το γραφείο.

Στις 3 Αυγούστου δέχτηκα τηλεφώνημα από τον ίδιο με ρώτησε πώς πάμε, σε τι στάδιο βρίσκεται η έρευνα. Του απάντησα ότι ήμουν διακοπές και ότι θα το έβλεπα μετά τις 17 Αυγούστου. Θύμωσε. «Εγώ περίμενα να κάνετε την έρευνα κι εσείς κάνετε διακοπές», είπε με θυμωμένη και δυνατή φωνή. «Μα, μου είπατε ότι δεν βιάζεστε!», του απάντησα. «Ναι, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι θα κάνετε έναν χρόνο». «Πριν τις 17 Αυγούστου δεν θα μπορέσω», του εξήγησα. «Απευθυνθείτε αλλού. Εξάλλου, δεν σας έχω πάρει προκαταβολή για να είστε δεσμευμένος». «Καλά, θα τα πούμε», είπε κοφτά και έκλεισε το τηλέφωνο.

Δέκα μέρες αργότερα, και ενώ ήμουν ακόμη σε διακοπές, με κάλεσε ο αδελφός μου λέγοντας: «Τηλεφώνησαν από το Ανθρωποκτονιών, ζήτησαν να επικοι-

νωνήσεις μαζί τους. Επείγον» δίνοντάς μου το τηλέφωνο και το όνομα του αξιωματικού που θα ζητούσα.

Κάλεσα. Μίλησα με τον αξιωματικό υπηρεσίας. Μου είπε ότι υπάρχει μία ανθρωποκτονία και ότι στο θύμα βρέθηκε η επαγγελματική κάρτα του γραφείου μου. Ζήτησε να παρουσιαστώ και να καταθέσω όσο το δυνατόν συντομότερα.

Εξήγησα πως βρίσκομαι σε διακοπές... Την επόμενη πήγα στη ΓΑΔΑ. Μου έκαναν γνωστό ότι ο εντολέας μου δέχτηκε επίθεση από αγνώστους, αντιστάθηκε και τον σκότωσαν. Κατά την έρευνα που έγινε στην οικία του, στο πορτοφόλι βρέθηκε η κάρτα του γραφείου μου, το όνομά μου, καθώς και σημείωση με το ραντεβού μας.

«Τι γνωρίζεις για τον θανόντα; Ποιος ήταν ο λόγος που σε επισκέφτηκε;» Ήταν η πρώτη ερώτηση.

Είναι οι περιπτώσεις που δεν κρατάς τίποτα κρυφό. Ένας άνθρωπος, ο οποίος σε είχε επισκεφθεί, βρέθηκε νεκρός. Οι αξιωματικοί έκαναν πολλές ερωτήσεις. Τους είπα ακριβώς τι είχε ειπωθεί στη συνάντηση και στις επικοινωνίες.

Προσπάθησα να καταλάβω αν με θεωρούσαν ύποπτο γιατί σε μια ανθρωποκτονία όλοι είναι ύποπτοι. Έδωσα το κινητό μου και έθεσα τον εαυτό μου στη διάθεση της υπηρεσίας. Μου εξήγησαν ότι δεν με υποψιάζονταν, αλλά ήθελαν τη βοήθειά μου σχετικά με τις πληροφορίες που είχα. Δεν επρόκειτο για ανάκριση,

αλλά για απλή κατάθεση. Το παρελθόν μου δεν άφηνε περιθώρια υποψιών και με αντιμετώπιζαν ως πρώην συνάδελφο, αφού είχαν δει τον φάκελό μου.

Εξήγησα τον λόγο της επίσκεψής του στο γραφείο μου, έδωσα τα στοιχεία που μου είχε παραδώσει και τόνισα ότι δεν προχώρησα σε καμία έρευνα. Στη συνέχεια μου έδειξαν μία γυναίκα που ήταν κρατούμενη, σύμφωνα με τα χαρακτηριστικά που μου είχε περιγράψει ήταν η σύντροφός του. Μου είχε δώσει τη διεύθυνση και το τηλέφωνό της, χωρίς να αναφέρει ότι φοβόταν κάτι από τη συγκεκριμένη.

Την επομένη έμαθα, ότι η γυναίκα αφέθηκε ελεύθερη, καθώς δεν προέκυψαν στοιχεία εις βάρος της.

Στο Ανθρωποκτονιών είπαν ότι το κίνητρο ήταν ληστεία. Ο εντολέας μου είχε αντισταθεί και η επίθεση κατέληξε στη δολοφονία του μέσα στο σπίτι του. Σύμφωνα με την έρευνα, οι δράστες ήταν δύο. Οι αστυνομικοί είχαν συλλέξει αποτυπώματα, γενετικό υλικό, τρίχες από τα χέρια του εντολέα – είχε δώσει μάχη. Είκοσι μέρες αργότερα οι δολοφόνοι συνελήφθησαν, έγινε αναπαράσταση και προφυλακίστηκαν.

Ενημερώθηκα από την αστυνομία και από τα ΜΜΕ.

Ο ογδοντάχρονος εντολέας μου δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει το υπόλοιπο της ζωής του, όπως το ονειρευόταν όλα τα χρόνια στην ξενιτιά. Επέστρεψε στην πατρίδα του και οι εγκληματίες τον σκότωσαν.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ που ξετυλίχθηκαν στις προηγούμενες σελίδες ίσως να σοκάρουν, ίσως να συγκινούν, ίσως να κάνουν τον αναγνώστη να νιώσει άβολα. Μα πάνω απ' όλα αποκαλύπτουν κάτι βαθύτερο: ότι η ανθρώπινη ζωή δεν είναι ποτέ τόσο καθαρή και τακτοποιημένη όσο συχνά τη φανταζόμαστε. Πίσω από κάθε πόρτα, σε κάθε πολυκατοικία, σε κάθε οικογένεια, συμβαίνουν πράγματα που δεν θα μάθουν ποτέ οι πολλοί. Και ο αναγνώστης, μέσα από αυτό το βιβλίο, γίνεται μάρτυρας ενός κόσμου που υπάρχει δίπλα του, αλλά συνήθως περνά απαρατήρητος – είτε από αδιαφορία, είτε από φόβο, είτε από ταμπού.

Δεν είναι απλώς ιστορίες· είναι κομμάτια μιας κοινωνίας που παλεύει ανάμεσα στο φως και το σκοτάδι.

Γονείς που δεν ξέρουν πώς να αγαπήσουν, άνθρωποι που γαντζώνονται από εμμονές, θύματα που παλεύουν για μια δεύτερη ευκαιρία, και θύτες που συχνά δεν γνωρίζουν καν ότι έγιναν θύτες. Ηθικά διλήμματα ξεπροβάλλουν σε κάθε σελίδα, αναγκάζοντας τον αναγνώστη να αναρωτηθεί: Τελικά τι είναι σωστό; Τι είναι λάθος; Και ποιος αποφασίζει; Κάθε ιστορία φωτίζει μια διαφορετική πλευρά αυτής της ασάφειας, αφήνοντας να φανεί ότι η αλήθεια σπάνια είναι μία – και σχεδόν ποτέ δεν είναι απλή.

Οι άνθρωποι αυτοί δεν ήρθαν στον ιδιωτικό ερευνητή επειδή ήθελαν την αλήθεια. Πολλές φορές ήρθαν επειδή ήθελαν μια αλήθεια – εκείνη που θα τους δικαίωνε, που θα τους έδινε νόημα, που θα τους βοηθούσε να κρατηθούν όρθιοι. Κι εκεί κρύβεται μια μεγάλη, πικρή αλήθεια: δεν αναζητούμε όλοι τη λύτρωση· συχνά αναζητούμε απλώς μια ιστορία που αντέχουμε να ακούσουμε. Ο αναγνώστης καλείται να σκεφτεί αν, σε μια αντίστοιχη στιγμή, θα είχε το θάρρος να δει την πραγματικότητα όπως είναι ή θα προτιμούσε το παρήγορο ψέμα.

Μέσα από τις αφηγήσεις αυτές, αποκαλύπτεται και κάτι ακόμη: η μοναξιά. Μοναξιά στις σχέσεις, στα σπίτια, ακόμη και μέσα στα ζευγάρια που υποτίθεται πως μοιράζονται μια ζωή. Άνθρωποι που κοιμούνται μαζί αλλά ζουν μακριά, γονείς που φοβούνται τα παιδιά τους, παιδιά που φοβούνται τους γονείς τους, άντρες

και γυναίκες που αναζητούν σε ξένους εκείνο που δεν βρίσκουν στο σπίτι τους. Κι ίσως ο αναγνώστης, κλείνοντας το βιβλίο, να αναρωτηθεί πόσα από αυτά περνούν ξυστά δίπλα του καθημερινά, χωρίς να το αντιλαμβάνεται.

Ταυτόχρονα, το βιβλίο υπενθυμίζει ότι η κρίση είναι εύκολη όταν είσαι απέξω – αλλά όταν μπεις μέσα στη ζωή κάποιου, τότε όλα θολώνουν. Ο «κακός» δεν είναι πάντα κακός. Ο αθώος δεν είναι πάντα αθώος. Και οι περισσότεροι άνθρωποι δεν είναι ούτε το ένα ούτε το άλλο· είναι απλώς φοβισμένοι, πληγωμένοι, μπερδεμένοι. Ο αναγνώστης καλείται να κοιτάξει τον καθρέφτη και να αναρωτηθεί: Αν κάποιος παρακολουθούσε τη δική μου ζωή, θα έβλεπε ξεκάθαρα πράγματα ή θα θόλωνε κι αυτός τον καθρέφτη;

Τελικά, αυτό το βιβλίο δεν μιλά μόνο για υποθέσεις. Μιλά για το εύθραυστο υλικό από το οποίο είμαστε όλοι φτιαγμένοι. Για το πώς ένα λεπτό μπορεί να αλλάξει μια ζωή. Για το πώς μια λάθος λέξη μπορεί να γίνει σπίθα. Για το πώς ένα ψέμα, μια υποψία, μια αλήθεια, μπορούν να τραυματίσουν ή να θεραπεύσουν. Ο αναγνώστης, αν θέλει πραγματικά να αξιοποιήσει όσα διάβασε, καλείται να πάει ένα βήμα παραπέρα: να δει πίσω από τις πράξεις των ανθρώπων τα τραύματα, τις ανάγκες, τις πραγματικότητες που δεν ειπώθηκαν.

Και ίσως αυτή να είναι η μεγαλύτερη πρόσκληση που αφήνει το βιβλίο: να γίνει ο καθένας λίγο πιο προ-

σεκτικός, λίγο πιο παρατηρητικός, λίγο πιο ανθρώπινος. Να δει τον κόσμο όχι μέσα από τον θολό καθρέφτη της προκατάληψης, του φόβου και της καχυποψίας, αλλά μέσα από το δύσκολο –και γι' αυτό σπάνιο– βλέμμα της κατανόησης. Γιατί, στο τέλος, αυτό που πραγματικά λείπει από τη ζωή αυτών των ανθρώπων δεν είναι οι αλήθειες, αλλά ο τρόπος να τις πουν χωρίς να κρίνονται.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

ΣΤΗΝ ΣΥΖΥΓΟ ΜΟΥ

Ολοκληρώνοντας αυτό το βιβλίο, αισθάνομαι την ανάγκη να εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου στην σύζυγό μου συνοδοιπόρο στη ζωή για μισό αιώνα. Με τη διορατική και συγκροτημένη σκέψης της συνέβαλε καθοριστικά στην εξέλιξη σοβαρών υποθέσεων, φωτίζοντας σημεία που συχνά εμέναν στη σκιά. Οι προτροπές της- [«θα τα καταφέρεις», «Είμαι μαζί σου», «Δεν σε επέλεξαν τυχαία»] έγιναν δύναμη σε στιγμές κόπωσης, αμφιβολίας και αδιεξόδου.

Η ίδια έκανε την επιλογή των υποθέσεων ανάμεσα σε χιλιάδες άλλες, όχι βάση του αστυνομικού ενδιαφέροντος αλλά βάση του κοινωνικού τους αποτυπώμα-

τος. Δεν επέλεξε υποθέσεις που θα άγγιζαν μόνο τους φίλους του αστυνομικού μυθιστορήματος, αλλά το ευρύτερο κοινό - ανθρώπους που αναζητούν αλήθειες, ευαισθησίες και το ανθρώπινο στοιχείο πίσω από τα γεγονότα.

Την ευχαριστώ

Κάθε υπόθεση αφήνει ίχνη.

**Ο ιδιωτικός ερευνητής ακολουθεί σημάδια
που κάποιοι πίστεψαν πως είχαν χαθεί.
Λέξεις κομμένες, Σχέσεις διπλές,
Αλήθειες που πονούν.**

Στον "Θολό Καθρέπτη", τίποτα δεν είναι καθαρό.

**Και όταν πλησιάσεις αρκετά,
ο καθρέπτης δεν κατηγορεί.
Απλώς δείχνει τον ένοχο.**

**Ο καθρέπτης δεν κατηγορεί.
Απλώς δείχνει τον ένοχο.**